

জুবিন গাৰ্গ

জীৱনৰ পৰা গান্ধী

সম্পাদনা : মল্লু শইকীয়া

চন্দ্ৰ প্ৰকাশ
পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১

Zubeen Garg *Jibanar para Ganoai* : A biographical book on prominent artist Zubeen Garg, Edited by Montu Saikia and published by Rajendra Mohan Sarma on behalf of Chandra Prakash, Pahbazar, Guwahati-1.

প্রকাশক : বাজেন্দ্রমোহন শর্মা
চন্দ্র প্রকাশ
পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১
দূৰভাষ : ২৫১১৯৪৬

প্রথম প্রকাশ : জানুৱাৰী, ২০০৯ চন

বৈটপাত : নেকিব আহমেদ

মূল্য : ১৬০.০০ টকা

ডিটিলি : টেকনো এড্, পেঞ্চনপাৰা ৰোড্,
গোস্বামী ছাৰ্ভিচ, গুৱাহাটী-৩
দূৰভাষ - ৯৮৬৪২-৯৬০৩০

মুদ্রণ : কঙ্গটন প্ৰিণ্টাৰ্ছ ইণ্ডিয়া
উদ্যোগপাম, বামুণীমেদাম,
গুৱাহাটী -২১

মোৰ কথা

জীৱনৰ পয়ত্ৰিশটা বসন্ত পাৰ কৰিলো। কি
কৰিলো, কিমান কৰিলো নেজানো। মি কৰিছো
মইজৰ বাবে কৰিছোঁ আৰু জন্মৰ বাবে কৰিছোঁ।
মোক মিসকল লোকে ভালদৰে লগ পাইছে বা
বুজি পাইছে তেওঁলোকে এই কিতাপখনত মোক
বিশ্লেষণ কৰিছে। তেওঁলোকৰ ওচৰত মই কৃত্যৰ
কাৰণ মই আৰ্হে এই বিশ্লেষণ মোক নিজক শুদ্ধ
কৰাত মহাম কৰিব। কিতাপখনৰ প্ৰকাশক
দাদাবৰুপ শ্ৰী ৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মাদেৱ আৰু
সম্পাদক বন্ধু নৰ্টু শইকীয়াক মোৰ জন্মেৰ
ধন্যবাদ। মইজ কিতাপখন পঢ়ি জানন্দ পাৰ বুজি
আশা ৰাখিলো। পুনৰ মৰামেৰে—

ভূবিষ্ণু
১৭. ১
২৭

কৃতজ্ঞতা একাষাৰ

কোৱা হয় সংসাৰ মৰুভূমিত সংগীত সৰোবৰ। সংগীত দেবতাৰ দান। ভগৱানে নাৰী সৃষ্টি কৰি পৃথিৱীলৈ পূৰ্ণতা আনিলে আৰু সংগীত সৃষ্টি কৰি তাতে ৰং সানিলে। ভাষা বুজি নোপোৱাজনেও সংগীত বুজি পায়। গ্যোটেয়ে কৈছিল— 'সদায় পুৱা এটা ভাল গান শুনিবা।' দাৰ্শনিক ভল্টেয়াৰে কোৱাৰ দৰে আধুনিক পৃথিৱীখন শাসন কৰিছে কেবল কিতাপে; সেইদৰে ক'ব পাৰি মানুহক শাসন কৰিছে কেবল সংগীতে।

জুবিন গাৰ্গ। নাম নহয় সংগীতৰ এক মনোৰম অনুষ্ঠান। জুবিন গাৰ্গৰ গীত যুৱ-প্ৰজন্মৰ এক প্ৰকাৰে চিকিৎসা। যাৰ কঠত বৰষে অমৃতৰ সুৰ, যাৰ গীত শুনি তন্দাৰতৰ তন্ত্ৰা ভাগে, নিদ্ৰাহীনৰ চকুত টোপনিৰ ভাব জাগে। এক প্ৰকাৰে 'মিউজিক থেৰাপি'। জুবিন গাৰ্গ অসমীয়া সংগীতৰ জগতৰ নিঃসন্দেহে এক মাইলৰ খুঁটি। শিল্পীগৰাকীয়ে অসমৰ সংগীত জগতলৈ এক 'ট্ৰেণ্ড' আনিলে। সংগীতেই জুবিন গাৰ্গৰ সংগ্ৰামৰ এক অস্ত্ৰ।

লেখাতো মোৰ নিচা আৰু পেছা যদিও শব্দৰ ওপৰত মোৰ দখল কম। তথাপি বন্ধুবৰ শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ একান্ত ভক্ত তথা প্ৰকাশক ৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মাৰ দুবছৰীয়া ফৰ্মাইছৰ বাবেই বিশ্ব বিখ্যাত শিল্পীগৰাকীৰ জীৱনভিত্তিক গ্ৰন্থ এখন সম্পাদনাৰ বাবে কলম তুলি ল'লো। মনোৰম শব্দৰ প্ৰেমিক তথা গীত-সুৰৰ যাদুকৰ জুবিন গাৰ্গৰ 'লাইফ ষ্টাইল', তেওঁৰ দৰ্শন অনুধাৱন কৰি শিল্পীগৰাকীৰ ঘনিষ্ঠ ব্যক্তিৰ কাষ চাপিলো। জুবিন গাৰ্গৰ দেউতাক মোহিনী মোহন বৰঠাকুৰে দিয়া গ্ৰন্থখনৰ নামটোৰেই অভিযান আৰম্ভ কৰিলো। গ্ৰন্থখন সম্পাদনা কৰোতে একাংশ জুবিন গাৰ্গপ্ৰেমী ব্যক্তিৰ সহায়-সহযোগে মোক চালিকা শক্তি হিচাপে কাম কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰথমেই নাম স'ব লাগিব

জুবিন গাৰ্গ, তেওঁৰ দেউতাক আৰু পত্নী গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গৰ। সততে উৎসাহ যোগাই আহিছে দেউতাক মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে। বিভিন্ন ধৰণে মোক সহায় কৰিছে দেবকুমাৰ বৰকটকী, পৱিত্ৰ মাৰ্ঘেৰিটা, মানস ৰবীন, অমৃত কৃষ্ণ বড়া, বিৰিঞ্চি কুমাৰ শৰ্মা, নেকিব আহমেদ, মুক্তি হাতীমুৰীয়া, উৎপল বৰা, মানিক ৰায়ে। বিচৰা ধৰণেই গ্ৰন্থখনৰ কেঁচামাল স্বৰূপ লেখা সমূহ দি সহায় কৰিছে হীৰুদা, ফণীন্দুকুমাৰ দেৱ চৌধুৰী, পৱিত্ৰ কুমাৰ ডেকা, মুনিন বৰুৱা, ডাঃ অজিত বৰুৱা, পৱিত্ৰ মাৰ্ঘেৰিটা, নয়ন প্ৰসাদ, মানস ৰবীন, দেৱ কুমাৰ বৰকটকী, গৌতম চক্ৰৱৰ্তী, ভাগৱত প্ৰীতম, ডনী হাজৰিকা, দিগন্ত ডাৰভী, বিদ্যুৎ কুমাৰ ভূঞা, মনি মহন্ত, ৰাজেশ ভূঞা, মানস ৰবীন, গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গ, সুশান্ত কোঁৱৰ, হেমচন্দ্ৰ পাঠক, কবি দেৱ প্ৰসাদ তালুকদাৰ আৰু জুবিনৰ দেউতাক কপিল ঠাকুৰে।

প্ৰায় একুৰি পাঁচগৰাকী কবি-লেখক-সাংবাদিক-অভিনেতা-সংগীতশিল্পীয়ে প্ৰাঞ্জল ভাষাত জুবিন গাৰ্গৰ জীৱনৰ বহু অলিখিত অধ্যায় আলোকপাত কৰিছে। শিল্পীগৰাকীয়ে ডেই অহা জীৱনৰ বহু বিচিত্ৰ ঘটনা, শৈশৱ-কৈশোৰ-যৌৱন। প্ৰেম-ৰোমাঞ্চ-বিবাহ, হাঁহি-বিস্বাদ-চকুলো আদিৰ লগতে জীৱনৰ সত্যবোৰ কলমেৰে অন্ত্ৰোপচাৰ চলাইছে।

প্ৰকাশক ৰাজেন্দ্ৰ মোহন শৰ্মা, ডা ৰবীন্দ্ৰ মোহন শৰ্মা, ডিটিপি টেকনো এড, আৰ্হি চাওতা সৌন্দৰ্য ঠাকুৰীয়া, আলোকচিত্ৰ চিকাৰী মানিক ৰায়, বেটুপাত নেকিব আহমেদ। ফটো যোগান ধৰা মোহিনী মোহন বৰঠাকুৰ বন্ধু গৌতম চক্ৰৱৰ্তী, শিল্পী বন্ধু মানস ৰবীন, পৱিত্ৰ মাৰ্ঘেৰিটা, মুক্তি হাতীমুৰীয়া 'মায়া' পৰিয়াল, ডি জি ষ্টুডিঅ', জ্ঞানম পৰিয়াল, বন্ধু গোপাল জালান, ভাস্কৰ বৰ্মন আদিক আমি কৃতজ্ঞতাৰে মনত ৰাখিম।

ষষ্টি বিশ্বামিত্ৰৰো ভুল হৈছিল। কম সময়ৰ ভিতৰতে প্ৰকাশকৰ তাগিদাত গ্ৰন্থখন প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যাওতে কিছু ভুল ৰৈ গ'ল, তাৰ বাবে আমি ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। গ্ৰন্থখন পাঠকে সদাৰি ল'লে আনন্দিত হ'ম।

বন্ধু শইকীয়া

সম্পাদক

মোৰ পৰা আপোনালো...

সংগীতেৰে বিশ্ব জয় কৰাৰ সপোন

সংগীতৰ জগতখনৰ পৰিসৰ অতি বিশাল। এই বিশাল ক্ষেত্ৰখনত ধাৰাবাহিকভাৱে শ্ৰোতাৰ প্ৰিয়ভাজন হৈ থকাটো অতি কঠিন কাম। বৰ্তমান সংগীতৰ জগতখনত শিল্পীসকলৰ জনপ্ৰিয়তাক দিক্ নিৰ্ণয়কাৰীসকল হ'ল আমাৰ যুৱ প্ৰজন্ম। শেহতীয়াভাৱে ভাৰতৰ সংগীত জগতত নবীন শিল্পীৰ আত্মপ্ৰকাশৰ জোৱাৰ উঠিছে। তাৰ ভিতৰত এগৰাকী অন্যতম শিল্পী হ'ল অসমৰ সু-সন্তান, অসম গৌৰৱ জুবিন গাৰ্গ।

ড° ভূপেনদাৰ পিছতে জুবিন গাৰ্গে অসমভূমিৰ পৰাই দেখিছে সংগীতেৰে বিশ্ব জয় কৰাৰ সপোন। সংগীত বিশ্বখন হাতৰ মুঠিলৈ আনিব বিচৰা, ইউকেলিপ্টাচৰ দৰে গুখ হ'ব বিচৰা জুবিন গাৰ্গে আজি সাফল্যৰ আকাশ চুব পাৰিছে কিঞ্চিৎ হ'লেও। গীতৰ পৰা কবিতালৈ, লোকগীতৰ পৰা পশ্চিমীয়া সংগীতলৈ সংগীতৰ মহাসমৰত জঁপিয়াই পৰা জুবিন গাৰ্গ এজন লাচিতৰ দেশৰ সাংস্কৃতিক সৈনিক। জুবিনৰ সংগীতৰ জয়যাত্ৰাৰ আমি সহযাত্ৰী হিচাপে শিল্পীগৰাকীক উৎসাহ দিয়াতো অতি প্ৰয়োজন। ওপজা গাঁৱৰ পৰা ৰাজ্য তথা দেশৰ পৰিসীমা অতিক্ৰম কৰি সাত সাগৰ তেৰ নদী পাৰ হৈ বিদেশতো কণ্ঠৰ অমৃত বিলাইছে জুবিন গাৰ্গে। লুইতৰ পাৰৰ গীত-সুৰক সিন্ধু-গংগা-কাবেৰীৰ সৈতে মিলাই টেমছ-মিছিছিপিৰ পাৰত বিলাইছেগৈ জুবিন গাৰ্গে। এয়া অসমবাসীৰে গৌৰৱ দেশৰ গৌৰৱ।

জুবিনৰ গান মানেই জনপ্ৰিয়তা। অন্ততঃ অসমত আজিৰ তাৰিখত এয়াই সত্য। শিল্পীগৰাকীৰ জীৱনৰ ৰঙীন সপোন, শৈশৱৰ ধেমালী, জীৱন

ৰামধেনুৰ বিচিত্ৰ বঙবোৰ, ভাবৰ বুৰবুৰণিবোৰ কেইবাজনো লেখক-সাংস্কৃতিক
শিল্পীৰ দ্বাৰা নিৰ্ভেজাল ৰূপত ধূপ খুৰাবলৈ যত্ন কৰা হৈছে এই গ্ৰন্থখনিত।
গ্ৰন্থখন সম্পাদনা কৰিছে লেখক-সাংবাদিক 'নাৰী আৰু প্ৰেম' খ্যাত মণ্টু
শইকীয়াই। ত্ৰাত্ৰ প্ৰতীম শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ উৎসাহে মোক গ্ৰন্থখনি প্ৰকাশ
কৰাত সহায় কৰিলে। এইখিনিতে মই জুবিন গাৰ্গলৈ আৰু তেওঁৰ পৰিয়াললৈ
কৃতজ্ঞতা জনালো। কম সময়ৰ ভিতৰতে যি ২৫ গৰাকী লেখকে জুবিন গাৰ্গক
আলোকপাত কৰিলে তেওঁলোকক মই কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিলো।

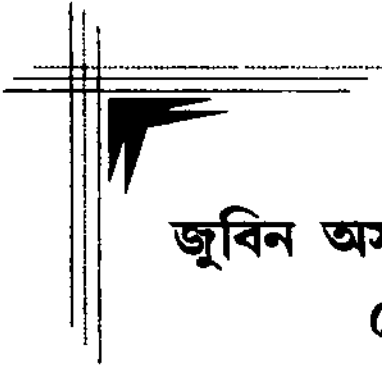
জুবিন গাৰ্গ, তুমি আশুৱাই যোৱা
তোমাৰ আলোক সজ্জানী পথত
আমি হৈ ৰ'ম প্ৰেৰণা...।

ৰাজেন্দ্ৰমোহন শৰ্মা
প্ৰকাশক, চন্দ্ৰ প্ৰকাশ

সূচীপত্ৰ

- জুবিন অসমীয়া সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত এক জোকাৰণি — হীৰেন ভট্টাচাৰ্য ১
- এক ঐতিহাসিক দায়িত্ব — কলীন্দ্ৰ কুমাৰ মেঘচৌধুৰী ৩
- আহিলৌ, গান গালৌ, জয় কৰিলৌ — পৰিত্ৰকুমাৰ ভেকা ৬
- জুবিন গাৰ্গৰ ময়ো ভালপাৰ্ও — ডাঃ অজিত বৰুৱা ১১
- জুবিনৰ কথাৰে — মুনিন বৰুৱা ১৫
- গান জুবিন গাৰ্গৰ তেজত আছে — কপিল ঠাকুৰ ১৮
- গানৰ জুবিন — নয়ন প্ৰসাদ ২১
- জুবিন গাৰ্গকো এদিন কৰা হৈছিল 'ব্ৰেক আউট'!
— বিদ্যুৎ কুমাৰ ভূঞা ২৪
- সুৰৰ সোপানে সোপানে — মণি মহন্ত ২৯
- গ'স্তী... এটি সোণালী কঠ — পৰিত্ৰ মাৰ্ঘেৰিটা ৩৫
- গুণী পিতৃ-মাতৃৰ গুণী পুত্ৰ — মণ্টু শইকীয়া ৪২
- মোৰ দৃষ্টিত জুবিন জুবিনৰ বিষয়ে কিছু ক'ৰা
— মেঘ কুমাৰ বৰকটকী ৪৮
- মোৰ অনুভৱৰ জুবিন — ভগৱৎ প্ৰীতম ৫৫
- আমাৰ চিনাকিৰ আগলি বেলা — দিগন্ত ভাৰতী ৫৯
- জুবিনৰ মৰম আৰু ৰং — ৰাজেশ ভূঞা ৬২
- জুবিন হেজ গ'ট এ হাৰ্ট অফ্ গোল্ড — গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গ ৬৬

- জুবিন : অসমীয়া জাতিৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ
— ডনি হাজৰিকা (মুখাই) ৭৪
- সংগীতৰ অমিয়া সন্ধানত জুবিন — গৌতম চক্ৰবৰ্তী (মুখাই) ৭৬
- লুইতৰ পাৰৰ গীত-সুৰক সিদ্ধ-গংগাৰ পাৰত
বিলাইছে জুবিনে — গোপাল জালান ৮৪
- বন্ধু মেলি দে তোৰ দুখৰ দুখনি হাত এবাৰ জিৰাওঁ
তোৰ বুকুৰ শীতল হাঁত — হেমচন্দ্ৰ পাঠক ৮৮
- নট্টালজিয়া — সুশান্ত কোঁৱৰ ৯৩
- সৰ্বভাৰতীয় শ্ৰেষ্ঠাপটত জুবিনৰ সবল খোজ
হিন্দী ছবিত অসমীয়া প্ৰাৰ্থনা —মাণিক বায় ৯৮
- জুবিন আৰু মই — মানস কবীন ১০২
- ক্লজ আপত জুবিন ১১২
- জুবিনে লাভ কৰা বঁটাসমূহ ১১৩
- জীৱন-পঞ্জী ১১৪
- জুবিন গাৰ্গৰ এমুঠি জনপ্ৰিয় গান ১১৭
- জুবিনৰ হাতত আন্তৰিকতাৰে — দেৱপ্ৰসাদ তালুকদাৰ ২৭৭

জুবিন অসমীয়া সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত এক জোকাৰণি

□ হীৰেন ভট্টাচাৰ্য

গান লেখিলেই গান নহয়। সকলো সময়ত ভাল মাতেৰেই গায়ক নহয়। ভাল গানে, ভাল গানৰ কথাই মানুহক আকৰ্ষণ কৰে। গানৰ স্থায়িত্ব গানৰ কথাখিনিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। গানৰ সুৰ মনত নাথাকিলেও গীতৰ কথা মনত থাকি যাব পাৰে। আমি ড° ছুপেন হাজৰিকা বা ড° বীৰেন্দ্ৰনাথ দত্তৰ গানৰ ক্ষেত্ৰত দেখো গীতৰ কথা সুন্দৰ বাবে গীতবোৰ মনত থাকি যায়। অসমৰ একে ধাৰাৰ, একে সুৰীয়া গীতৰ মাজতে জুবিনে জোকাৰণি এটা দিলে।

গান ভালপাওঁ, ল'ৰা-ছেবালী ভালপাওঁ। সৰুৰে পৰাই গান শুনি ভালপাওঁ। এবাৰ এটা বিশেষ কামত গুৱাহাটীৰ পৰা যোৰহাটলৈ গৈছিলো। মই যোৰহাটলৈ যোৱাৰ কথা গম পাই দুজন ল'ৰা মোৰ ওচৰলৈ আহিল। ল'ৰা দুজনক মই চিনি নাপাওঁ। ল'ৰা দুজনে মোক ক'লে— 'আপোনাৰ গীত এটা গাইছো কেছেটত। লগতে ল'ৰা দুজনে মোক টকা তিনিশ দি গ'ল মোৰ

গানটো কেছেটত ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে। ল'ৰা দুজন আছিল জুবিন গাৰ্গ আৰু দেৱ বৰকটকী। কেছেটতো আছিল 'অনামিকা'। গীতটো হ'ল 'গানে কি আনে...।'

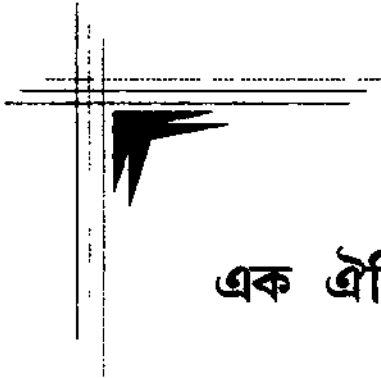
সেয়াই জুবিনৰ লগত প্ৰথম চিনাকি। বৰদিনৰ পিছত জুবিন আকৌ আহিছিল গান এটা দিছিলো। জুবিনে মোৰ চাৰিটামান গীতত কষ্ট-সুৰ দিছে। জুবিন সঁচাই আচৰিত। ইমান কম বয়সতে, ইমান সোনকালে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰা দেখি আচৰিত হওঁ। জুবিন কোনো ৰেডিঅ'ৰ শিল্পী নহয়। দূৰদৰ্শনৰ শিল্পী নহয় বা তেনেধৰণৰ কোনো বেকগ্ৰাউণ্ডো নাই। জুবিনে যোগ্যতাৰ ভিত্তিত জনপ্ৰিয়তা পাইছে নিঃসন্দেহে।

অসমীয়া গানৰ 'ট্ৰেণ্ডেটো' জুবিনে সলনি কৰি দিলে। বাদ্যযন্ত্ৰৰ ক্ষেত্ৰতো জুবিনৰ ভাল জ্ঞান আছে। অ' জুবিনৰ দেউতাকৰ লগত মোৰ আগৰে পৰাই চিনাকি। জুবিনৰ দেউতাক কপিল বৰঠাকুৰক গোলাঘাটত এছ ডি অ' চি (চিভিল) হৈ থাকোঁতেই লগ পাইছিলো গোলাঘাট এমেচৰি থিয়েটাৰ হ'লত অনুষ্ঠিত এক সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত।

জুবিনৰ ওচৰত নিশ্চয় শিকা কিবা এটা আছে। নহ'লে মানুহে ইমান নিবিচাৰিলেহেঁতেন। নহ'লে মুম্বাইৰ 'মিউজিক বন্দ'ত সুযোগ নাপালেহেঁতেন।

মোৰ নিজা ধাৰণা— জুবিনৰ এই গান কিমান দিন জীয়াই থাকে মই ক'ব নোৱাৰো। গানক জীয়াই ৰাখে গানৰ কথাই। জুবিনৰ গান সম্পৰ্কে মই মন্তব্য নদাওঁ। জুবিনৰ সকলো গান মই শুনা নাই। জুবিনৰ অভিনয় চাইছো, শেহতীয়াবে মন যায়' নামৰ ছবিখনত জুবিনে সুন্দৰ অভিনয় কৰিছে।

অনুলেখন : মণ্টু শইকীয়া

এক ঐতিহাসিক দায়িত্ব

□ ফনীন্দ্র কুমাৰ দেৱচৌধুৰী

জুবিনক মই প্ৰথম আৱিষ্কাৰ কৰিলো চলন্ত গাড়ীতে। বহু বছৰ আগতে মোৰ এগৰাকী আত্মীয় ছোৱালী বি বৰুৱা কলেজৰ ছাত্ৰী আছিল। যেতিয়াই সিহঁতৰ ঘৰলৈ যাওঁ, তাইৰ সৈতে পঢ়া-শুনা, কলেজৰ কথা পাঠোঁ। প্ৰতিবাৰেই উত্তেজিত স্বৰেৰে তাই কৈছিল সিহঁতৰ কলেজত এগৰাকী সাংঘাতিক প্ৰতিভাবান গায়ক আছে। মই বিশেষ গুৰুত্ব দিবলগীয়া কথা বুলি ধৰা নাছিলো। প্ৰতিখন কলেজতে একোগৰাকী শ্ৰেষ্ঠ গায়ক আৰু গায়িকা থাকে আৰু কলেজীয়া জীৱনৰ উন্মাদনা স্তিমিত হৈ অহাৰ লগে লগে সেই কণ্ঠৰ মাধুৰ্যবো অস্ত পৰে।

গুৱাহাটীৰ পৰা দুলীয়াজানলৈ গাড়ী ড্ৰাইভ কৰি আহিলে প্ৰতিবাৰেই তাইৰ পৰা দুই-এটা গানৰ শেহতীয়া কেছেট লৈ আহোঁ, ৰাস্তাত শুনিবৰ বাবে। সেইবাবো লৈ আহিছিলো দুটামান কেছেট। গুৱাহাটীৰ যান জটৰ ডিৰ আৰু যোৰাবাটৰ ধূলিয়ৰি ৰাস্তাৰ একা-বেঁকা অতিক্ৰম কৰাৰ লিছত তাইৰ পৰা লৈ অহা কেছেট এটা গাড়ীৰ কেছেট

প্ৰেয়াৰটোত সুমুৱাই দিছিলো। সোণাপুৰৰ বহল খেতিপথাৰ। অদূৰত কেউফালে পাহাৰৰ টিলা, সুংলুঙীয়া ৰাস্তা এটা ওপৰলৈ উঠি গৈ অদৃশ্য হৈ গৈছে পাহাৰৰ শিলাময় গৰ্ভত। ঠিক সেই সময়তে বাক্তি উঠিছিল কেছেটো— মায়া মায়া মাথোঁ মায়া... তাৰ এই গভীৰ, সুদূৰৰ আবেদনেৰে ভৰা উদাসী কণ্ঠ। চমকি উঠিছিলো বহুদিনৰ মূৰত নতুন প্ৰজন্মৰ কোনো গায়কৰ কণ্ঠত বিচাৰি পালোঁ সেই 'কিবা এটা', যিয়ে আমাৰ আকৰ্ষণ, আমাৰ মুগ্ধতা, আমাৰ অপেক্ষা, আমাৰ আশা দাবী কৰে কেছেটোত বি বৰুৱা কসেজৰ গুৰুত্ব দিব নোখোজা সেই ল'ৰাজনৰ। জুবিনৰ। মোৰ পিছৰ যিটো প্ৰজন্ম তেওঁলোকৰ বয়স এতিয়া কুৰিতকৈ অলপ বেছি অথবা কুৰিতকৈ অলপ কম। আমাৰ প্ৰজন্মত ভূপেন হাজৰিকা, খগেন মহন্ত আদিয়ে এনেদৰে আঁজিও আচ্ছন্ন কৰি ৰাখিছে যে কেতিয়াও আমি অসমীয়া গীতৰ ভৱিষ্যতক লৈ শক্তিত হ'বলগীয়া হোৱা নাই। খগেন মহন্তৰ কণ্ঠৰ এটা শব্দই যদি আমাক বিহ্বল পথাৰত এপাক মাৰিবলৈ কল্পনাৰে হলেও বাধ্য কৰাইছিল। ভূপেন হাজৰিকাই তেখেতৰ কণ্ঠৰে নিগৰিত প্ৰতিটো শব্দতে আমাক উদ্ভুদ্ধ কৰিবলৈ শিকাইছিল— সংগীত কি, সংগ্ৰাম কি, প্ৰেম কি, স্বদেশ কি, বিশ্ব কি, মানৱীয়তা কি। অসমীয়া গীতৰ মাজত লুকাই থকা লোক-সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্য, মানুহৰ গভীৰ চিন্তাৰ বৈচিত্ৰ্যময় প্ৰকাশে আমাক বাৰে বাৰে গভীৰ আত্মৰে সোঁৱৰাই আছিল যে এই অসমীয়া গীতৰ কোনোকালেই শ্ৰোতাৰ অভাৱ নহ'ব, ব্যক্তিগতভাবে মোক এক বেলেগ আত্মাদ দিছিল কামৰূপীয়া লোকগীতসমূহে।

কিন্তু এটা সময়ত এচাম নতুন প্ৰজন্মক অসমীয়া গীতৰ প্ৰতি অনীহাই যেন শংকিত কৰি তুলিছিল, প্ৰতিখন সংস্কৃতিক অনুষ্ঠানতে আনকি বিহ্বল মেলাতো হিন্দী আৰু পাশ্চাত্যৰ গীতৰ পয়োভৰে ভাবিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল, যিবোৰ গীতে এদিন আমাক উপহাৰ দিছিল ভালপোৱা। এদিন আমাক সোঁৱৰাই আছিল পাহাৰ আৰু ভৈয়ামৰ প্ৰীতি, সেইবোৰ গীত নতুন প্ৰজন্মই লাহে লাহে বিস্মৃতিৰ গৰ্ভত হেৰাই যাবলৈ এৰি দিব নেকি। কিন্তু সেই সময়তে এক আশাৰ বতৰা লৈ উপস্থিত হৈছিল জুবিন। জুবিনে যিমান কালজয়ী গীত সৃষ্টি কৰিব, সেইবোৰ হিচাপ লোৱাৰ সময় এতিয়াও হোৱা নাই। কিন্তু এটা কথা আমি নিঃসন্দেহে এতিয়া ক'ব পৰা হৈছে যে অসমৰ সংগীত জগতত জুবিনে ইতিমধ্যে অতি প্ৰয়োজনীয় ঐতিহাসিক দায়িত্ব পালন কৰিছে আৰু সেয়া হ'ল নতুন প্ৰজন্মৰ যিসকল তৰুণ-তৰুণী অসমীয়া গীতৰ জগতৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছিল সেইসকল তৰুণ-তৰুণীক পুনৰ অসমীয়া গীতৰ শ্ৰোতা ৰূপত ওভতাই আনিছে। যিসকলে অসমীয়া গীতৰ যাদুখেল শেষ হৈ যাব বুলি হতাশাত ভুগিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, সেইসকলক

অসমীয়া গীতৰ মাজত যে এতিয়াও অনাবিহ্বত, অপ্ৰদৰ্শিত এক বহুসাময় যাদুৰ
 উৰাল আছে সেই সম্বন্ধত প্ৰশস্ত কৰিছে। অসমীয়া গীতৰ সঙ্কলনৰ এই অতি
 প্ৰয়োজনীয় ঐতিহাসিক দায়িত্ব সুকলমে পালন কৰি জুবিনে আমাৰ সকলোৰে
 মনত এনে এক উচ্চাকাঙ্কাৰ সঞ্চার কৰিছে যি পূৰণ কৰা যোগ্যতা অৰ্জনৰ
 বাবে জুবিন আৰু অধিক গভীৰ, প্ৰণালীবদ্ধ আৰু কোনো ধৰণৰ তৰলতাক প্ৰশ্ৰয়
 নিদিয়া এক কঠোৰ নিষ্ঠাবান, সংগীত সাধক হৈ উঠিব লাগিব আৰু মোৰ মনত
 অকণো সন্দেহ নাই যে বয়সৰ কিছু তাৰল্য আৰু চঞ্চলতা অতিক্ৰম কৰি জুবিনে
 আমাৰ এই সন্মিলিত উচ্চাকাঙ্কা এদিন সুকলমে পূৰণ কৰিব। জুবিনলৈ আন্তৰিক
 শুভ কামনাৰে...।

আহিলোঁ, গান গালোঁ, জয় কৰিলোঁ

□ পবিত্ৰ কুমাৰ ডেকা

আমি চল্লিছৰ দশকত পাঠশালাত নাম লগোৱা দিনৰ পৰা গ্ৰামোফোনৰ চাবি ঘূৰাই ঘূৰাই ৰেকৰ্ডৰ গান শুনা যুগৰ মানুহ। ঘৰত আৰু আছিল বাল্ব ছে'টৰ জাৰ্মান মুলার্ড কোম্পানীৰ ৰেডিঅ' (তেতিয়া টেন্জিষ্টাৰেই ওলোৱা নাছিল)। সৰু টাউনখনৰ চিনেমা হল দুটাত প্ৰথমতে মাজে মাজে, পিছলৈ সঘনে চাবলৈ পোৱা হিন্দী আৰু বাংলা ছবি, দেওবাৰৰ পুৱাৰ ইংৰাজী ছবি আৰু বহুদিন মুৰত অহা এলেক্সন অসমীয়া ছবি। বছৰেকত দুখনমান কলংপাৰৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান। তেতিয়া এইকেইটাই আছিল আমাৰ গান শুনাৰ মাধ্যম। তাৰ পিছত যাঠিৰ একেবাৰে আৰম্ভণিতেই মহানগৰীলৈ স্থায়ীভাৱে অহাৰ পিছত আৰু শ্ৰব্য কেছ্‌ট ওলোৱাৰ সময়লৈকে ৰেকৰ্ড বজোৱা গ্ৰামোফোনটোৰ বিৱৰ্তন হৈ কাৰেণ্ট আৰু বেটেৰীত চলাব পৰা হোৱাৰ বাহিৰে বিশেষ কিবা নতুনত্ব অহা নাছিল। নতুনত্ব আহিছিল আশীৰ দশকত টেলিভিছন অহাৰ পিছত। প্ৰথমবাৰৰ বাবে 'এম টি ভি' আৰু 'ভী টি ভি'য়ে আমাক 'গান শুনা'ৰ সলনি 'গান চাবলৈ শিকালে'।

বহুক্ষেত্ৰত আমি নিজকে সৌভাগ্যবান বুলিয়েই ভাবোঁ, কাৰণ আমি জনা হোৱাৰ পৰা টেলিভিছন অহাৰ আগলৈকে অসমৰ সংগীত জগতত আত্মিকতাৰ হৈছিল এজনৰ পিছত আনজন প্ৰতিভাৱান কণ্ঠশিল্পীৰ— ভূপেন হাজৰিক, দিলীপ শৰ্মা, সুদক্ষিণা শৰ্মা, ইভা বৰুৱা (ফাগুনৰে পচোৱাই), বীৰেন দত্ত (ব'হাগৰ দুপৰীয়া), গুণদা দাস (পিছত কৌৰ), লক্ষ্মীৰা দাস, তাৰিকুদ্দিন আহমেদ (ইমান ধুনীয়া মুকুতাৰ মালা), ৰুদ্ৰ বৰুৱাৰ পৰা ব্ৰজেন বৰুৱা, ৰমেন বৰুৱা, দেৱেন শৰ্মা, মিহিৰ বৰদলৈ, জ্যোতিষ ভট্টাচাৰ্য, মৃদুলা দাস, আমাৰ একেলগৰ খগেন মহন্ত, তাৰ পিছত দীপালী বৰঠাকুৰ, জয়ন্ত হাজৰিকা, দ্বীপেন বৰুৱা, অপূৰ্ব কুমাৰ দাস, কুল বৰুৱা, বীণা ভাগবতী, ৰাণু দাস (পিছত বৈশ্য), জিতেন ডেকা, দিলীপ চৌধুৰী, ডলী ঘোৰ (পিছত আঢ়া), পাৰ্বীন চুলতানা, পুলক বেনাজী, মহানন্দ মজিন্দাৰ বৰুৱা, মালবিকা বৰুৱা (পিছত বৰা), অগ্নিমা চৌধুৰী, অনিমা ভট্টাচাৰ্য, মিতালী চৌধুৰী, অৰ্চনা দাস (পিছত মহন্ত), নমিতা ভট্টাচাৰ্য (পিছত গোহাৰী), বিদীপ দত্ত, ৰুণ্মী ভট্টাচাৰ্য (পিছত ঠাকুৰ), চাক গোহাঁই, জে পি দাস, পাহাৰী শইকীয়া (দাস), নীলিমা ষাতুন, সমৰ হাজৰিকা, দিলীপ দাস, সূৰ্য দাস... কিমানৰ নাম ল'ম? এওঁলোক সকলোৱেই নিজা নিজা গায়কীৰে আমাক মুগ্ধ কৰিছিল।

পিছে লাহে লাহে গুণগত দিশৰ পৰা আগবঢ়া কণ্ঠশিল্পীৰ জনপ্ৰিয় গীতৰ সংখ্যা তেনেই কমি আহিল। কিছু কণ্ঠশিল্পীৰ মৃত্যু হ'ল, কিছুৰে বয়সৰ বাবে গীত গোৱা এৰিলে বা আগৰ দৰে সুৰত গাব নোৱৰা হ'ল, কেইজনমানেহে সময়ে সময়ে গীত গোৱা হ'ল। সেই পঞ্চাশ-ষাঠিৰ পৰা সপ্তৰৰ এটা সময়লৈকে চলা অসমীয়া আধুনিক গীতৰ সোণালী সময়খিনিৰ অন্ত পৰি আহিছিল। এই প্ৰসংগতে ক'ব লাগিব যে অসমীয়া আধুনিক গীতৰ উদ্ভৱত আকাশবাণী গুৱাহাটী কেন্দ্ৰৰ যথেষ্ট অবদান আছিল, তাৰ পিছতে কিছু পৰিমাণে ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ, তাৰ পিছত আমাৰ অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ গুণী সংগীত পৰিচালক কেইগৰাকীমানৰ।

'আহিলোঁ, গান গালোঁ, জয় কৰিলোঁ'

নৈকৈৰ ঠিক লগে লগে নতুনকৈ অহা কণ্ঠশিল্পীসকলৰ ভিতৰতে প্ৰথমতে অতি জনপ্ৰিয় হৈছিল জিতুল সোণোৱাল। তেতিয়া শ্ৰাব্য কেছেটৰ যুগ। জিতুলৰ গানৰ কেছেট ঘৰে-ঘৰে, দোকানে-দোকানে বাজিছিল ('নিৰিবিলি গধূলি')। এই দশকটোতে অহা কল্পনা পাটোৱাৰী, দেৱজিৎ চৌধুৰী, তৰালি শৰ্মা আদিৰ গীতো শ্ৰোতাই মনোযোগেৰে শুনিলে। পিছে এওঁলোকৰ উপৰি আগৰসকলকো চৈৰ পেলাই জনপ্ৰিয়তাৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৰে সন্মুখত থিয় হৈ গ'ল জিতুলৰ পিছতে অহা তৰুণ কণ্ঠশিল্পী জুবিন গাৰ্গ। এইটো বাস্তৱ ঘটনা।

ক'বলৈ গ'লে আলেকজেন্ডাৰ নে কোনে যে কৈছিল : 'জিনি, ভিচি ভিডি', জুবিনৰ ক্ষেত্ৰতো সেয়ে হ'ল : 'মই আহিলোঁ, গান গালোঁ, জয় কৰিলোঁ।' 'অনামিকা' শ্ৰব্যা কেছেটটো ওলোৱাৰ লগে লগে নতুন কণ্ঠশিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ গীতক লৈ সকলোৰে কৌতূহল হ'ল। লগে লগে জনপ্ৰিয়ও হ'ল আৰু এটা দশকৰো অধিক কাল বহু সুনাম আৰু বহু দুৰ্নাম কঢ়িয়ায়ো জুবিন গাৰ্গ আজিও সৰ্বাধিক জনপ্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী। সেই কথা শত্ৰুৱেও স্বীকাৰ কৰিব।

আজি এটা কথা কোৱাত অসুবিধা নাই যে ইংৰাজী আৰু হিন্দী গীতৰ মোহত পৰি নতুন প্ৰজন্মৰ অসমীয়া তৰুণ-তৰুণীয়ে অসমীয়া গীত শুনাৰ প্ৰতি অনীহা প্ৰকাশ কৰাৰ সময়তে জুবিন গাৰ্গৰ গীতে আকৌ তেওঁলোকৰ বহুতকৈ অসমীয়া আধুনিক গীতৰ প্ৰতি আত্ৰহী কৰি তোলে। জুবিনৰ গায়কীত এনে কিবা এটা মাদকতা পালে যে জুবিনে গোৱা লোকগীত, বিহুগীত আৰু ভক্তিগীতো অসমীয়া শ্ৰোতাৰ মাজত জনপ্ৰিয় হ'ল। গায়ক হিচাপে এইবোৰ জুবিনৰ ধনাঙ্কক দিশ।

আমিও একেৰাৰে আৰম্ভণিৰ পৰা জুবিন গাৰ্গৰ গীত শুনি আহিছোঁ বিভিন্ন মাধ্যমত। আটাইবোৰ গীতেই যে প্ৰাণ হৰি নিছে সেইটো নহয়, কিন্তু তেওঁৰ বহু গীতেই বৰ মনোযোগেৰে শুনিব পাৰি। তেওঁৰ বহু গীতেই একেটা মেছেজ বা বক্তব্য থাকে। সেই কথাটো শ্ৰোতাক বৰ স্পষ্টভাৱে জনোৱাৰ বাবে তেওঁ গীতৰ প্ৰতিটো শব্দ বৰ সচেতন হৈ উচ্চাৰণ কৰে। শুদ্ধ উচ্চাৰণেৰে বিশেষ কোনোবা শব্দত জোৰ দিয়ে। হয়তো সিয়েই শ্ৰোতাৰ অন্তৰত টোকৰ দিয়ে। তেওঁৰ কণ্ঠততো সুৰ, তাল, বিশেষ এক গায়কী আছেই। আকৌ ইয়াৰ লগতে থাকে দেশীয় আৰু পাশ্চাত্য সুৰ আৰু সংগীত সজ্জাৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা — য'ত এতিয়াৰ গৰিষ্ঠসংখ্যক শ্ৰোতাই ভালপোৱা ৰিডমৰ অৰ্থাৎ লয়ৰ কথা আছে। সংগীতৰ পাঠশালাত পঢ়া-শুনা নথকা এয়া আমাৰ দৰে সংগীতানুৰাগীৰ ব্যক্তিগত ধাৰণা।

গীতৰ শব্দৰ প্ৰতি অতি সচেতন হৈ গীত পৰিবেশন কৰা স্বনামধন্য শিল্পীজন হ'ল ভূপেন হাজৰিকা। তাৰ পিছতে বিহুগীত আৰু বিহুসুৰীয়া গীতৰ ক্ষেত্ৰত নাম ল'ব পাৰি খগেন মহন্তৰ। এওঁলোকেই এটা সময়ত অসমৰ সৰ্বাধিক সাংস্কৃতিক মঞ্চত অভিনয় শ্ৰোতাৰ সম্মুখত ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা গীত পৰিবেশন কৰিছে। কেইটামান দশকৰ পিছত সেই একেই জনপ্ৰিয়তা পাইছে জুবিন গাৰ্গে। সেই একেই অৱস্থা। শ্ৰোতা-দৰ্শকৰ গভীৰ নিশালৈকে অপেক্ষা, এটাৰ পিছত আনটো গীতৰ বাবে অনুৰোধ, বহু গীত শুনাৰ পিছতো ৰৈ যায় শ্ৰোতাৰ হেঁপাহ।

জুবিনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে নতুন প্ৰজন্মৰ শ্ৰোতাৰ আগ্ৰহ মন কবিলগীয়া।

ভূপেন হাজৰিকাৰ সৈতে আন দুটামান কথাত জুবিন গাৰ্গৰ ভাল মিল আছে। ভূপেন হাজৰিকা গায়ক হিচাপে এটা সময়ত ইমানেই জনপ্ৰিয় আছিল যে ভালেকেইজন কনিষ্ঠ কণ্ঠশিল্পীয়ে ঠিক তেওঁৰ দৰে থিয় হৈ তেওঁৰ কণ্ঠস্বৰৰ দৰে, তেওঁৰ ষ্টাইলত তেওঁৰে গীত গোৱাব প্ৰয়াস কৰিছিল। তেওঁলোকৰ কেইজনমানে সঁচাকৈয়ে 'জুবিনৰ ভূপেন হাজৰিকা' হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা পাই গ'ল আৰু কহ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত ভূপেন হাজৰিকাৰ বিকল্প হিচাপে তেওঁলোকে গীত পৰিবেশন কৰিবলৈ ল'লে। একে ধৰণৰ কথাৰ হেঁচা জুবিন গাৰ্গৰ ক্ষেত্ৰতো। ঠিক জুবিন গাৰ্গৰ দৰে, আনকি কাপোৰ-কানি, চুলিকে ধৰি শৰীৰৰ গেট আপ পৰ্যন্ত একে ৰাখি, সাইলাখ জুবিন গাৰ্গৰ ষ্টাইলত জুবিন গাৰ্গৰে জনপ্ৰিয় গীত পৰিবেশন কৰি আহিছে কেইবাবছৰো ধৰি ভালে কেইগৰাকীমান উদীয়মান কণ্ঠশিল্পীয়ে বিভিন্ন সাংস্কৃতিক মঞ্চত।

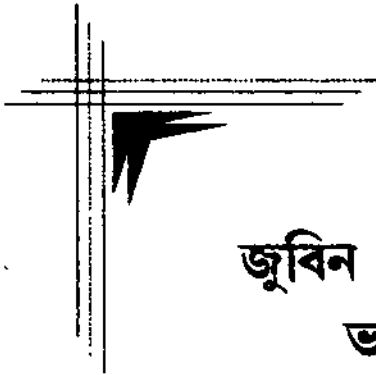
এটা সময়ত আমি নিজে বহুবাৰ দেখিছিলো, গান শুনাৰ লগতে সকলো ধৰণৰ, সকলো পৰ্যায়ৰ, সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহে ভূপেন হাজৰিকাক চাবলৈ বিচাৰে, দুবৈৰ পৰা হ'লেও হ'ব, ওচৰৰ পৰা পালেতো কপালেই ভাল, কেনেবাকৈ দু-আষাৰ কথা পাতিব পাৰিলেতো সবগ ঢুকি পোৱাৰে কথা, জীৱনৰ এক স্বৰণীয় ঘটনা হৈ যায়। অনুষ্ঠানৰ উদ্যোক্তাৰ বাবে অজস্ৰ অনুৰাগীক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাটো ডাঙৰ সমস্যা হৈ পৰে। অবিকল সেই ঘটনাটোৱেই হৈছে জুবিন গাৰ্গৰ ক্ষেত্ৰতো। ভূপেন হাজৰিকা আৰু জুবিন গাৰ্গৰ দৰে শিল্পীৰ পৰা মানুহে অকল গানেই শুনিবলৈ নিবিচাৰে, তেওঁলোকক শ্ৰোতা-দৰ্শক ৰাইজে বৰ আপোনভাৱে বৰ ওচৰৰ পৰা সদায় বিচাৰে।

এইখিনিতেই জনসাধাৰণৰ আপোন শিল্পীৰ দায়বদ্ধতাৰ কথাটো আহি যায়। তেতিয়াই জুবিন গাৰ্গৰ দৰে ৰাইজৰ অতি মৰমৰ শিল্পীৰ দাঁত্ব বাঢ়ে। নিজৰ প্ৰতিটো কামৰ প্ৰতি সতৰ্ক হোৱাৰ বৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰে, আনকি ব্যক্তিগত হ'লেও। ধনাঙ্কক আৰু ঋণাঙ্কক দুয়োটা দিশ লৈয়েই মানুহ। জুবিনৰ ঋণাঙ্কক দিশটোৰ বিষয়ে ক'ব নোখোজো, সেয়া তেওঁৰ ব্যক্তিগত, ব্যক্তিগতভাৱেই তেওঁ তাৰ সমাধা কৰিব। তেওঁৰ ধনাঙ্কক আন দিশো আমাৰ চকুত পৰিছে। নানান সামাজিক আৰু মানৱীয় কামৰ প্ৰতি তেওঁ বৰ উৎসাহী। এই উৎসাহ তেওঁৰ অটুত থাকক। দীৰ্ঘায়ু হৈ সুৰেৰে সকলোকে সন্তোষ দিয়ক।

পুনৰ্ভাৰ : ২০০০ চনত যেতিয়া তেওঁৰ কাহিনী আৰু পৰিচালনাৰ প্ৰথমখন ছবি

'তুমি আমার মাথোঁ মোৰ' চাইছিলো, তেতিয়া ভাবিছিলো, অভিনয় কৰাৰ বাবে তেওঁৰ
কৰা চৰ হৈছে। ২০০৪ চনত যেতিয়া 'দীনবন্ধু' চলো, তেতিয়া অনুভব হ'ল,
জুবিনে অভিনয়ো কৰিব জানে। চৰিত্ৰটো ভাল লাগিছিল। ২০০৮ চনত যেতিয়া
'মন যায়' চলো, তেতিয়া মোৰ অনুভব হ'ল, জুবিন এজন ভাল অভিনেতাই নহয়,
সমাজ-সচেতক শিল্পী, যাৰ অস্তিত্ব অন্যান্যৰ বিৰুদ্ধে স্কোড আছে। সেয়েহে ইমান
স্বাভাবিক অভিনয় গুলাইছে। এয়া জুবিন গাৰ্গৰ আন এটা দিশ।

জুবিন গাৰ্গক ময়ো ভালপাওঁ

□ ডাঃ অজিত বৰুৱা

জুবিন গাৰ্গ— বৰ্তমান অসমৰ সংগীত জগতৰ এটা চিনাকি নাম। এই উতনুৱা ডেকা ল'ৰাটোক লৈ সাম্প্ৰতিক সময়ৰ ডেকা-গাভৰুহঁত কিমান পাগল সেই কথাৰ উমান পালো ৫ জানুৱাৰীৰ মুকলি আকাশৰ তলত গোটি খোৱা ডেকা-গাভৰুহঁতক চাই। পুহমহীয়া হাড় কঁপোৱা জাৰত জুবিনে গান আৰম্ভ কৰিছিল ৯-৩০ বজাৰ পিছত। আয়োজক ডেকাহঁতে মুকলি আকাশৰ তলতে মানুহক বহুৱাইছিল— টিকটৰ দামো কম নাছিল। তথাপি কাৰো ওজৰ-আপত্তি নুশুনিলো।

মই মধ্য বয়সীয়া পিতৃ এজন হৈও জুবিনক ভালপাওঁ। এই লৈ আমাৰ সমবয়সীয়া আৰু বয়স্ক বহুতে লগত তৰ্ক-বিতৰ্কও হৈছে। বহুতৰ মতে, জুবিনে সুৰ বিক্ৰিত কৰে, অসমীয়া গানৰ স্বকীয়তা নষ্ট কৰিছে— ইত্যাদি, ইত্যাদি। 'অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ'ক লৈ বিতৰ্ক শেষ হোৱাই নাই। মোৰ জুবিনক ভাল লগাৰ কাৰণটো অবশ্যে সুকীয়া। এনেয়ে জুবিন নামৰ ডেকা ল'ৰাটোক দূৰৰ পৰা মঞ্চত দেখাৰ বাহিৰে মোৰ চা-চিনাকি নাই; গোলাঘাটীয়া জোঁৱাই বুলিও কিবা এটা

আছে— সেইটোও নহয়। মই নিজে গান গাবও নাজানো, একো বজাবও নাজানো। পিছে সংগীত মোৰ প্ৰিয়। সুবিধা পালেই গান শুনো। সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীও চাওঁ। আমি ভূপেন হাজৰিকা, জয়ন্ত হাজৰিকা, খগেন মহন্ত, দীপালী বৰঠাকুৰ, পুলক কেনাজীহঁতৰ সমসাময়িক গায়কসকলৰ অসমীয়া গানৰ অনুৰাগী। হিন্দী গান বুলিলে সেই লতা, আশা, মহম্মদ ৰফি, মুকেশতে প্ৰায় সীমান্তক। গাড়ীত ক'বলৈ দূৰলৈ গ'লে কেছেট শুনো— গোটেই পথছোৱা। এনেয়ে ঘৰত কেছেটত গান শুনিবলৈ সময়কে নাপাওঁ। আচলতে নাপাওঁ বোলাতকৈ সময় উলিয়াব নাজানো বোলাটো বেছি ভাল হ'ব। যি নহওক— মোৰ ল'ৰা-ছোৱালী দুটা একেলগে গাড়ীত গ'লেই আজি কিছুদিনৰ আগৰে পৰা এটা কথা লক্ষ্য কৰিবলৈ লৈছিলো। মই আগৰ আসনত অথবা চালকৰ আসনত বহি মোৰ ভালপোৱা কেছেটবোৰ লগাই দুটামান শেষ হ'লে তাহাঁতি পিছৰ আসনৰ পৰা লাহেকৈ মাত লগায়— 'দেউতা, তোমাৰ হ'ল যদি আমাৰ দুটামান লগাওঁ নেকি?' 'ল'ৰা-ছোৱালীহঁতৰ ইচ্ছাক আওকাণ নকৰি সন্মতি জনালেই তাহাঁতি আগবঢ়াই দিয়া কেছেটবোৰ টেপ ৰেকৰ্ডাৰটোত স্তৰাই দিওঁ। কিছুমান কোলাহলপূৰ্ণ হিন্দী গান আৰম্ভ হয় আৰু মই বাধ্য হৈ শুনি যাওঁ। মোৰ মনত ভাব হয়— ইহঁতে বাক এইবোৰ গান কে'লেই ভালপায়— এইবোৰ গান নে চলফুল? অসমীয়া গান ভাল নাপায় বুলিও ক'ব নোৱাৰো। পিছে আকৰ্ষণটো হিন্দী গানলৈ বেছি হোৱা যেন লাগে। লগৰবোৰক সুধিলে— তাহাঁতৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰো একেই কথা বুলি কয়। পিছে আজি কেইবছৰমানৰ পৰা এটা অদ্ভুত পৰিৱৰ্তন দেখিবলৈ পালো। সিহঁতে আগবঢ়াই দিয়া কেছেটৰ পৰা অসমীয়া গান ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। 'মায়া মায়া মাথোপা মায়া', 'মনলৈ উভতি আহে ল'ৰালি', 'সোণেৰে সজোৱা পঁজা জহি খহি যায়', 'পাৰ্থী পাৰ্থী এই মন পাৰ্থী লগা মোৰ মন'— সিহঁতৰ মুখেতে শুনিছিলো জুবিনৰ নাম। নামে-উপাধিৰে কিবা যেন বেলেগ বেলেগ পায়— অনাঅসমীয়া বুলিহে ভাবিছিলো যদিও সিহঁতে বৰ উচ্ছাসেৰে খাটি অসমীয়া বুলি চিনাকি দিবলৈ পাই যেন বৰ আনন্দ পালে। লাহে লাহে ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই জুবিনে গোৱা টোকৰী গীত, বৰগীত শুনিবলৈ ভালপোৱা হ'ল। মুঠতে সিহঁতৰ সৈতে গাড়ীৰে দীঘলীয়া যাত্ৰা হ'লেই— অসমীয়া গানকে শুনিবলৈ পোৱা হ'লোঁ। বহুবাৰ বাস্তৱত গাড়ী বন্ধাই জুবিনৰ নতুন কেছেট বিচাৰিবও লগা হ'ল। 'দেউতা— অসমীয়া গান আমি বেয়া নাপাওঁ।' ভূপেন হাজৰিকা, খগেন মহন্তহঁতক জানো বেয়া পাব পাৰি? তথাপি অসমীয়া গানবোৰ বৰ স্নো যে— সেইবাবে ফাট গানবোৰ ভাল লাগে। — এনেকৈ কেৱা ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাই আজিকালি কাটিবহে হিন্দী গান শুনে— জুবিনৰ নতুন

কেহেট ওলালেতো কথাই নাই। এই যে পৰিবৰ্ত্তনটো— অকল মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাৰ ক্ষেত্ৰতে নহয়, সকলো আজিৰ দিনৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ গাতে দেখিবলৈ পাইছো। বেসুৰা হিন্দী গানৰ মায়াজালত হেৰাই যাব খোজা অসমৰ ডেকা-গাভৰুহঁতক জুবিনে পুনৰ অসমীয়া গানৰ জগতখনলৈ ঘূৰাই আনিলে বুলি ক'লে নিশ্চয় বহুতে কথাটো মানি ল'বলৈ টান পালেও, এবাৰ কথাটো ভাবি চাবই লাগিব বুলি নিশ্চয় মানি ল'ব। মোৰ মাজে মাজে ভাব হয়— মঞ্চত জঁপিয়াই ফুৰা উতনুৱা ডেকা ল'ৰা যেন লগা ল'ৰাটোৰে— হয়তো তেওঁ নিজে ক'ব নোৱৰাকৈয়ে কম কাম এটা কৰা নাই। জুবিনে যে সাংঘাতিক কিবা সৃষ্টি কৰিছে বা গাইছে, সেইটো নকওঁ আৰু আমাৰ কৃতবিদ্যা গায়কসকলৰ সৈতে তুলনাও কৰিব নোখোজো। জুবিনে কোনো যুগো সৃষ্টি কৰিব বুলি মুঠেই নাভাবো। ইতিমধ্যে সুৰৰ একঘেয়ামি চকুত পৰাৰিধৰ হৈছেই। মঞ্চৰ কাৰ্যসূচীবিলাকত সহযোগীগকলৰ যত্নসংগীয়েও কাণ তালমৰা পৰিবেশ সৃষ্টি কৰি গানভকৈ বেছি ওপৰলৈ যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। তৎসঙ্গেও এটা কথা ক'ব নিশ্চয় পাৰি যে জুবিনে উত্তৰপূৰ্বক অসমীয়া গানৰ জগতখনলৈ অন্ততঃ ওভোতাই আনিছে। নহ'লেনো— আজিৰ জীনছ পিন্জি মটৰ চাইকেল-ম'বাইল নহ'লে ঘৰৰ পৰা বাহিৰলৈ নোলোৱা, ফাণ্ট ফুড খোৱাৰ দৰে আমাৰ বাবে কোলাহল যেন লগা হিন্দী গানক লৈ মচপুল হোৱা ডেকা-গাভৰুহঁতে জুবিনৰ কঠৰ টোকাৰী গীত, ভাগৱত পাঠ, বৰগীত, লোকগীত— মন্ত্ৰমুঞ্চ হৈ শুনিবনে? টোকাৰী বজোৱা বুঢ়া ভকত দেখিলে কেৰেচিয়াকৈ হাঁহি মাৰি 'Oh! What a bore. মায়ী-ডেডীহঁতৰ টেণ্ট আৰু!' বুলি কোৱা আমাৰ ডেকাহঁতে এতিয়া টোকাৰী গীত বিচাৰি বিচাৰি শুনাটো ভাবিলে আচৰিত হ'ব লগা কথা নহয়নে?

মই চুৰুৰীমাকৈ সাহিত্য চৰ্চা কৰি ভালপাওঁ আৰু সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ পৰিবেশৰ মাজত থাকিলে মনটো ভাল লাগে। ল'ৰা-ছোৱালীক ডবিয়াই, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বহুতা সি জাতীয়তাবাদৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বচনা লেখেৱাই সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰি। তাতে এতিয়া ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়িব পৰাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ দিন। মামা, মামী, পেহা, পেহী— আটাইবোৰ আংকুল, আশ্ৰী হোৱা বহুত দিনেই হ'ল। দুদিনমানৰ পিছত মা, দেউতা, খুৰা, খুৰী, বৰমা, বৰদেউতা— এইবোৰ উঠিয়েই যাব। ভতিজা, ভাগিন— 'কাজিন' হোৱাতো পুৰণা কথা হ'লেই। এনে এটা পৰিবেশৰ মাজতো আমাৰ 'কাজিন' হৈতে যে জুবিনৰ মুখৰ অসমীয়া গান শুনিবলৈ পাগল হৈ থাকে সেই কথা ভাবিয়েই মই জুবিনক ভালপোৱাৰ নিশ্চয় যুক্তিবৃদ্ধতা আছে। এটা সঁচা কথা কওঁ। আজি কিছুদিনৰ

আগতে গুৱাহাটীলৈ যাওঁতে হয়বৰগাঁৱত চাহ খাবলৈ বুলি খণ্ডেক বোঁছিলো। তেতিয়া জুবিনৰ অ'মোৰ আপোনাৰ দেশ'ৰ বিতৰ্ক তুংগত চলি আছিল। কেছেটত জাতীয় সংগীতটো বাজি আছিল আৰু দুজন চৰবাসী মূলৰ ল'ৰাই লগতে ভাল মিলাই গাই আছিল। গানটো শেষ হ'লত এটাই নিজৰ উপ-ভাষাতে ক'লে— 'গানটো বৰ ভাল লাগে। কিবা ভুল আছে বুলি কাগজত হেনো লেখিছে, কি ভুল ক'ব নোৱাৰো— গানটো কিন্তু বৰ মজা যেন লাগে দেই।' তেওঁলোকে দুজন ৭১'ৰ ২৫ মাৰ্চৰ আগৰ নে পিছৰ অৱশ্যে নাজানো। কোনোবাই আকৌ মিঞাই 'অ'মোৰ আপোনাৰ দেশ' ভালপোৱাৰ অপপ্রচাৰ কৰি ৰাজনীতি কৰিছে বুলি ক'ব পাৰে বাবে কথাটো জনাই থ'লো। জুবিনৰ গানত কি ভুল-ভ্ৰান্তি আছে, সুৰত কি গণ্ডগোল আছে— এইবোৰ মই বুজি নাপাওঁ। নাই বুলিও ক'ব নোৱাৰো— থাকিবও পাৰে। পিছে এটা জাতিৰ, এটা ভাষাৰ স্বকীয় ৰূপটো কোনেও মাৰিবও নোৱাৰে, বিকৃতও কৰিব নোৱাৰে— ইচ্ছা কৰিলেও বা নকৰিলেও। ৪০ বছৰ পঢ়াশালি, আদম্ভলতৰ পৰা আঁতৰাই ৰখা এটা ভাষা যদি নমৰি জীয়াই থাকিব পাৰে, আমেৰিকান মিছনাৰীয়ে যদি সাত সাগৰ পাৰ হৈ আহি হেনা-হুচা ভাষাৰেই যদি ভাষাটো ৰক্ষা কৰিব পাৰে— জুবিনে কি অসমীয়া গানৰ জাত মাৰিব পাৰিব? এইলৈ চিন্তা কৰাসকলৰ বাবে কথাষাৰ কৈ থ'লোঁ। যি নহওক— অন্ততঃ মোৰ নিজৰ ল'ৰা-ছেৱালী দুটাই এতিয়া অসমীয়া গান শুনিবলৈ ল'লে। এতিয়া সিহঁতে অকল জুবিনৰ গানেই নহয়— মই ভালপোৱা অসমীয়া গান শুনিও ভালপোৱা হৈছে। আজিকালি সিহঁতে মোৰ লগত গ'লে— মোৰ পছন্দৰ কেছেটবোৰ সলাই দিবৰ বাবে পিছফালৰ পৰা 'দেউতা তোমাৰ হ'লনে' বুলি নোকোৱা হ'ল। সিহঁতে বৰ স্মৃতি পাই যে সিহঁতৰ দেউতাকে অনাসমীয়া কেছেটৰ লগতে জুবিনৰ কেছেট পালেই সিহঁতলৈ কিনি লৈ আহে।

জুবিনৰ কথাৰে

□ মুনি বৰুৱা

‘অনামিকা’ শূনাৰ পৰাই নামটোৰ প্ৰতি মই আকৰ্ষিত হৈছিলো। চিনাকি হোৱা নাছিল। এদিন ভ্ৰাতৃসম বন্ধু পৰেশ চৌধুৰীৰ মুখত তেওঁৰেই কথা শুনি আছিলো। পৰেশক এনেই ক’লোঁ— ল’ৰাটোক এদিন আনিবাচোন চিনাকি হ’ম। তাৰ পিছতো কিছুদিন গ’ল— হঠাতে এদিন ৩-৪ জন বন্ধুৰ লগত তেওঁ আমাৰ ঘৰলৈ আহিল। এটা-দুটা কথাৰ মাজতে তেওঁক ক’লোঁ— এখন ছবিৰ কথা ভাবিছোঁ। যদি সকলো ঠিকে ঠিকে হয় গৈ— তোমাৰ লগতো কাম কৰাৰ মন আছে। অৱশেষত ১৯৯৯ চনৰ মাজভাগত ছবিখন কৰাটো খাটাং হ’ল— নাম ‘হিয়া দিয়া নিয়া’। তেওঁলৈ খবৰ দিলো। আছিল ছবিখনৰ গীতৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলো। কাম আৰম্ভ কৰিবলৈ ক’লোঁ— তেৱোঁ গ’লগৈ। ছবিৰ সংগীত পৰিচালক হিচাপে প্ৰথম ‘ব্ৰেক’।। কিন্তু কোনো ধৰণৰ উৎসাহ নাই। তেওঁ মাত লগাই গ’ল যি গ’লেই— তাৰ পিছত কত মাহ কোনো খবৰ নাই। কথাটো মোৰ বৰ ভাল নালগিল! যতীন (বৰা)ও তেওঁৰ বন্ধু। যতীনক ক’লোঁ— ‘যদি মন নাই বাদ দিবলৈ কোৱা। এনেকৈ কাম কৰা মোৰ বাবে

অসম্ভৱ' ...আকৌ আহি ওলালহি— নিৰ্বিকাৰ!! 'আমুকে ভাল কাম কৰি আছে— তেওঁকে লৈ লওক— গানকেইটা কিন্তু মই গাই দিম!!' ময়ো বাদ দিলৌ। কিন্তু যতীন আৰু ছবিৰ প্ৰযোজক— তেওঁৰ লগত যোগাযোগ চলায়েই থাকিল। হঠাৎ এদিন ৰাতি মুম্বাইৰ পৰা তেওঁৰ ফোন— 'কি কৰোঁ? ইহঁতে দেখোন কৰিবলৈ কৈছে' মই ক'লো 'কৰা!!' এইবাৰ কিন্তু গানকেইটা কৰিলে— কিন্তু সময়মতে নহয়। ছবিৰ টাইটেল মিউজিকটো বহুত দিন পিছুবাই পিছুবাই এদিন ৰাতি সম্পূৰ্ণ কৰিলে। আমাৰ ল'ৰাৰ লগত তেওঁৰ বেছি সন্মত। মোৰ ল'ৰাই ক'লে— "তই এনেই খং কৰি নাথাকিবি— আগতে মিউজিকটো শুন"— শুনিলো। তেতিয়া কোৱা নাছিলো যদিও আজি কওঁ— অভিবৃত্ত হৈছিলো। আৰু এটা কথা বুজিলৌ যে জুবিনক তাগিদা দি লাভ নাই— নিজৰ মতে কাম কৰিবলৈ দিব লাগে— ফলাফল ভাল হয়। 'দীনবন্ধু'ক বাদ দি মোৰ বাকী ছবিসমূহৰ সংগীতৰ কামৰ বাবে মোৰ ল'ৰা মানসহে জুবিনৰ লগত বহিছিল— তেওঁলোকৰ সন্মতটোও বৰ আশ্চৰ্য্য— এই ৰ'দ, এই বৰবুণ!! এটা গানৰ বাবে জুবিনে মানসক কেইবাসপ্তাহ মুম্বাইত বহুৱাই থয়। দুয়োটাৰে কাজিয়া হয়— মাত-বোল বন্ধ হয়। আৰু শেষত জুবিনে খঙতে গীত এটা লিখি মানসলৈ দলিয়াই দি কয়— 'লোৱা, তোমাৰ গান' (গীত— 'মায়াবিনী', ফিল্ম— 'দাগ') আঠখন ছবিত কাম কৰি জুবিনক বাক মই কিমান বুজিছো?? ক'ব নোৱাৰো— কিন্তু মোৰ আন এজন ভ্ৰাতৃসম সহকৰ্মী প্ৰয়াত অজান বৰুৱাৰ লগত তেওঁৰ বহুত মিল মই দেখা পাওঁ— নকৰে, নকৰে। যেতিয়া কৰে (বা কৰিবৰ মন যায়) বৰ ভাল কাম কৰে। 'দীনবন্ধু'ৰ সঙ্গীতৰ বাবে মই আন এজন প্ৰবীণ সংগীত পৰিচালকৰ কথা চিন্তা কৰিছিলো। তেওঁ ক'ৰবাত গম পালে— এদিন ৰাতিপুৱাই আহি মোৰ ঘৰত উপস্থিত জুবিন। ক'লে— 'মিউজিক মই কৰিম'। মই আৰু কি কম? এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে ছবিখনৰ সংগীতৰ বাবে জুবিনে 'ছাৰ'ৰ (ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া) প্ৰতি শ্ৰদ্ধা প্ৰকাশ কৰিছিল কোনো পাৰিশ্ৰমিক নোলোৱাকৈয়ে!!

দীনবন্ধুত জুবিনে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ চৰিত্ৰত অভিনয়ো কৰিলে। মোৰ বিশ্বাস তেওঁৰ অভিনয় মোৰ দৰে দৰ্শকসকলৰো ভাল লাগিছিল।

আৰু এতিয়া জুবিন আমাৰ ঘৰখনৰেই এজন সদস্য যেন হৈ পৰিছে। কেতিয়া আহে কেতিয়া যায় খবিকৈ নোৱাৰো। গৰিমাও আমাৰ সকলোৰে বৰ আদৰৰ ছোৱালী। আমি প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে তেওঁলোকৰ মঙ্গলোই কামনা কৰোঁ! জুবিন

গাৰ্গ বৰ্তমান সময়ত অসমৰ সবাতোকৈ জনপ্ৰিয় শিল্পী। এই কথাটো মনত ৰাখি তেওঁ যদি কাম কৰি যায় তেওঁৰ পৰা অসমবাসীয়ে বহুতো ভাল সৃষ্টি আশা কৰিব পাৰে। শেষত, জুবিনক ক'ব খোজোঁ ডি.জি. মিউজিকত গভীৰ ৰাতি তুমি 'দাগ'ৰ বেকগ্ৰাউণ্ড মিউজিক কৰোঁতে তোমাৰ কাষত প্ৰায় ডেৰ/দুই ঘণ্টা বহি আছিলো। সুৰ সৃষ্টিত বিভোৰ হৈ থকা তোমাৰ সেই ৰূপ মই সদায় মনত ৰাখিবলৈ বিচাৰোঁ। আৰু বহুতো সুন্দৰ সুন্দৰ গীত তোমাৰ পৰা 'আমি' শুনিবলৈ বিচাৰোঁ।

গান জুবিন গাৰ্গৰ তেজত আছে

□ কপিল ঠাকুৰ

'জুবিন শৈশৱতে আছিল বৰ চটফটীয়া। গানৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ বেছি। কিতাপো পঢ়িছিল যথেষ্ট। গান তাৰ তেজত আছিল। জুবিন যেতিয়া পানীকেঁচুৰা আছিল তেতিয়া মই ৮০ টকা দি ফিলিপছ কোম্পানীৰ বাহাদুৰ ৰেডিঅ' এটা আনি দিছিলো। সেই সময়ত বিবিধ ভাৰতীৰ 'বীণা কা গীত মালা' (অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰ, তুৰা), গীতিমালিকা (গুৱাহাটী কেন্দ্ৰ)ৰ গীতেৰে সৰু কালটো পৰিপুষ্ট হৈছিল। পাঁচ বছৰমান হওঁতে তামুলপুৰত থাকোঁতে সৰু কী-ব'ৰ্ড এখন কিনি দিছিলো। আনুষ্ঠানিক সংগীত শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত জুবিনে তবলা শিকে কৰিমগঞ্জত। ববীন বেনাৰ্জীৰ ওচৰত তবলা শিকে। বিভূনীত থাকোঁতে হাৰমনিয়াম শিকিছিল গুৰু বৰ্মণী ৰয়ৰ ওচৰত। গুৰু ৰয়ৰ পৰাই গোৱালপৰীয়া, কামৰূপীয়া আদি লোকগীতৰ পাঠ লৈছিল। সঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে মাৰ্কেই হ'ল জুবিনৰ সংগীতৰ আদিগুৰু। কী-ব'ৰ্ডত আঙুলি বুলাবলৈ শিকিছিল জুবিনে নিজে। স্কুলৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত সি তবলা বজাইছিল। যোৰহাটত থাকোঁতে বিভিন্ন ধৰণৰ

বাদ্যযন্ত্ৰ সি নিজে বজাবলৈ শিকিছিল। সেই সময়ত জুবিনৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত কোনো আনুষ্ঠানিক শিক্ষা নাছিল। নিজৰ একাগ্ৰতা, নিষ্ঠা সংগীতৰ প্ৰতি ধাউতিৰ বাবেই কী-ব'ৰ্ড, গীটাৰ, তবলা, কংগো, নাল, ঢুলকী, ড্ৰাম .. আদি নিখুঁতকৈ বজাব পাৰিছিল। যোৰহাটৰ ঘৰখনত সেই সময়ত পূৰ্বা-গধূলি সংগীতৰে চৰ্চা। জংকীয়ে সেই সময়ত গান গাই, সৰুজনী মমনে ভাৰত নাট্যম নাচে। ছোৱালী দুজনীকো মাকেই শিকাইছিল নৃত্য-গীত। গতিকে জুবিনে সৰুৰে পৰাই ঘৰখনত এক সংগীতৰ পৰিবেশ পাই আহিছে।

মোৰ গীত-বৰগীত, কীৰ্তন-ঘোষাত ৰাপ আছিল। কিন্তু তাল-মান ৰাখিব নোৱাৰো। সেয়ে সংগীত শ্ৰৱণ আৰু সংগ্ৰহত মনোনিবেশ কৰোঁ। জ্যোতি, বিষ্ণু, অম্বিকাগিৰী আদি বহু আপুৰুগীয়া গীতৰ সংগ্ৰহ আজিও মোৰ ঘৰত পাব।

১৯৭৬ চনৰ পৰা ১৯৮২ চনলৈ ছাব ডেপুটী কালেক্টৰ হিচাপে কৰিমগঞ্জত থাকোঁতে আমাৰ ঘৰখনৰ লগত শিল্পী অৰুণ দাসৰ লগত এক সান্নিধ্য গঢ়ি উঠিছিল। অৰুণ প্ৰায়ে আমাৰ ঘৰলৈ আহে। নিশাৰ অতিথি হয়। কেতিয়াবা তিনি চাৰিদিনলৈ আমাৰ ঘৰতে থাকে। গানৰ আড্ডা হয়। অৰুণ দাস মোৰ ভাইৰ নিচিনা। অৰুণৰ গান জুবিনে সৰুৰে পৰাই শুনিছে। অৰুণে গীটাৰ বজাই, জুবিনৰ মাকে গীত গায়। তেতিয়া আমি আছিলো সকলো বাংলাভাষীৰ মাজত। ৰবীন্দ্ৰ-নজৰুলৰ গীতৰ চৰ্চাই বিশেষ স্থান পাইছিল কৰিমগঞ্জৰ ঘৰখনত। অৰুণ দাস তেতিয়া আছিল বদৰপুৰত কৃষি সম্প্ৰসাৰণ বিষয়া হিচাপে। গীতৰ চৰ্চা কৰিবলৈকে সি বদৰপুৰৰ পৰা কৰিমগঞ্জলৈ আহিছিল। সেই সময়ত 'ধৰ্মকায' ছবিৰ জয়ন্ত হাজৰিকাই গোৱা গীত এটি অৰুণে বৰ সুন্দৰকৈ গাইছিল। গীতটি আমাৰ বৰ প্ৰিয় আছিল। গীতটি হ'ল—

ভৰিৰ তলুৱাৰ পৰা যদি
ধৰৰাখন খহি খহি
পৰা যেন লাগে
তিল তিলকৈ যদি
নিজৰেই ঘৰখন
কাৰোবাৰ ৰোষতহে ভাগে।

পুনৰ গঢ়িবা তুমিহে বাঞ্চে
পুনৰ গঢ়িবা তুমি . .।

এটা সময়ত মোৰ চৰ্চা বেছি আছিল কিতাপৰ লগত। প্ৰচুৰ কিতাপ পঢ়িবলৈ

জীৱনত। বহু কিতাপ সংগ্ৰহ কৰিলোঁ। মোৰ জন্মভূমি শিৱসাগৰৰ বৰহাট কলেজলৈ মই এটা লাইব্ৰেৰী দান দিলোঁ। কলেজৰ লাইব্ৰেৰীলৈ মই প্ৰায় ৬০০ গ্ৰন্থ দান কৰিছিলোঁ। বৰ্তমানো মোৰ ঘৰত সহস্ৰধিক মূল্যবান গ্ৰন্থ আছে। মই পাঁচটা ভাষাত কিতাপ পঢ়োঁ। সেইকেইটা হ'ল— ইংৰাজী, হিন্দী, অসমীয়া, বাংলা, সংস্কৃত আৰু উৰ্দু। ইয়াৰে উৰ্দু কিতাপ পঢ়াটো ১৯৯৯ চনৰ পৰা বাদ দিলোঁ। ইয়াৰ কাৰণটো হ'ল কিতাপ পাবলৈ নাই আৰু চৰ্চা কৰিবলৈ মানুহ নাই।

... মই আগতেও কৈছোঁ মই বহু গীতৰ এলবাম আৰু বহু মূল্যবান গ্ৰন্থ সংগ্ৰহ কৰিছিলোঁ। কিন্তু মোৰ জীৱনৰ এক দুৰ্ঘটনাৰ বাবে সেয়া ধ্বংস হ'ল। সেই দুৰ্ঘটনা হ'ল মোৰ জীৱনৰ এক ব্যক্তিগত দুৰ্ঘটনা। এগৰাকী মানুহে সেয়া ধ্বংস কৰিলে।...

অনুলেখন : মণ্টু শইকীয়া

গানৰ জুবিন

□ নয়ন প্ৰসাদ

জুবিনক লগ পোৱাৰ পূৰ্বে লগ পাইছিলো জংকীক। ৰবীন্দ্ৰ ভৱনৰ মঞ্চত ৰবিজিতা গগৈৰ নাট 'দেবীপীঠৰ তেজ'ত জংকীৰ অভিনয় চাই মুগ্ধ হৈছিলো। সেই সময়ত মই 'জোনাকে ধোৱা অৰণ্য' নাটখনৰ বাবে অভিনেত্ৰী এগৰাকী বিচাৰি আছিলো। জংকীক খবৰ দিয়াত জংকী আহিল, একেলগে আমি নাটক কৰিলো। ইয়াৰ পিছত ২০০৪ চনত 'সূৰ্য্য'ৰ প্ৰযোজনাত 'তদন্ত' নাটখনিত অভিনয়ৰ বাবে পুনৰ জংকীক মাতি আনিলো। কুমাৰ ভাস্কৰ নাট্য মন্দিৰত 'তদন্ত' চাবৰ বাবে জুবিন আহিছিল আৰু জংকীয়ে পৰিচয় কৰাই দিছিল। মৰম লগা মুখেৰে ল'ৰাজনক দেখি ভালো লাগিছিল আৰু অলপ আচৰিতো হৈছিলো এই ভাৱিয়ে— এই ল'ৰাজনেই ইমান ধুনীয়া গীত গাই সমগ্ৰ অসমতে খলকনিৰ সৃষ্টি কৰিছে। অভিনেতা কৌশিকনাথে এদিনাখন জুবিনৰ বিখ্যাত গীত 'মায়ী' শুনাইছিল। গীতটোত জুবিনৰ স্বৰৰ অনায়াস অহা-যোবাই চমকিত কৰিছিল। মিঠা মাত, কথা-সুৰত নতুনত, উচ্চ স্বৰলৈ সহজতে আৰোহণ— এইবোৰ কথা ইতিমধ্যেই অসমৰ সংগীতৰ স্ৰগতখনত আলোচনা

হৈছিল। যশস্বী সংগীত পৰিচালক বমেন চৌধুৰীয়ে এবাৰ জুবিন প্ৰসংগত কৈছিল এইদৰে— 'যিকোনো এটা গীত-সুৰ যিমানেই জটিল নহওক কিয়— ইমান সোনকালে আৰু সহজে জুবিনে আয়ত্ত কৰিব পাৰে যে ভাবিলে আচৰিত লাগে। এয়া এক জুবিনৰ আচৰিত দক্ষতা আৰু সেয়া প্ৰতিভাবান শিল্পীৰহে থাকে।'

জুবিনৰ নাম যিমান বদনামো সিমান। অবশ্যে বিখ্যাত মানুহৰে বদনাম থাকে— তাৰে কিছু সঁচা কিছু মিছা। শিল্পীসকল সাধাৰণতে খেয়ালী হয়— তেওঁলোকক লৈ বহু ধৰণৰ কাহিনী শুনা যায়। পূৰ্বে এই ঘটনাবোৰ সিমান প্ৰচাৰ নহৈছিল। একো একোখন সৰু ঠাইতে সীমাবদ্ধ হৈ থাকিছিল। পিছে যোৱা কেইবছৰমানত ইলেকট্ৰনিক মাধ্যম আৰু সংবাদ মাধ্যমৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ ক্ষেত্ৰখন বহল হৈ যোৱাৰ লগে লগে মানুহে ঘৰতে বহি সকলো খবৰ পাব পৰা হ'ল— নিশা এপৰত নেহৰু ষ্টেডিয়ামৰ মঞ্চত 'জুবিনৰ বান্দৰামি'ৰ পোনপটীয়া প্ৰচাৰ সকলোৰে ঘৰে ঘৰে চাব পৰা হ'ল।

জুবিন আৰু বিতৰ্ক— যেন একেটা টকাৰ ইপিঠি-সিপিঠি। কিন্তু এটা কথা ঠিক যে জুবিনক অবহেলা বা আওকাণ কৰিব নোৱাৰি। হিন্দী ছবিৰ জগততো জুবিনে নাম কৰিছে। গেংষ্টাৰৰ 'যা আলি' অথবা 'প্যাৰ ছে চাইড ইফেক্ট' ছবিৰ 'জানে কা তুনে'ৰ দৰে সুৰীয়া গীতেৰে দৰ্শকৰ মন জয় কৰিছে। কেছেট আৰু ভিচিডিৰ বজাৰৰ পণ্ডিতসকলৰ মতে হেনো জুবিনৰ গান আৰু ছবি নাথাকিলে বজাৰত একো বিক্ৰী নহয়। সঁচানে মিছা অবশ্যে মই নাজানো।

জুবিনৰ অন্য এটা কাণো আছে। সমাজ সচেতন, ৰাইজৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ মন থকা এই জুবিনজন যাজে যাজে দেখা পাওঁ। বিষ্ণু ৰাভা শতবাৰ্ষিকী উদ্‌যাপন সমিতিৰ এখন সভা হৈছিল ভাৰতীয় গণনাট্য সংঘৰ পাণবজাৰত থকা কাৰ্যালয়ত। জুবিন আহিল— পুৰণি দিনৰ বিষ্ণু ৰাভা আৰু হেমাংগ বিশ্বাসৰ ছবিবোৰ চালে— ৰাভাই বজোৱা হৰমণিয়ামটোত আঙুলি বুলাই চালে আৰু হঠাৎ কৈ উঠিল— বিষ্ণু ৰাভা মোৰ আইডল। পিছদিনা ওৰেটো দিন আৰু নিশা এপৰলৈ জুবিনে টাক এখনত উঠি গুৱাহাটীৰ বিভিন্ন স্থানত অন্যান্য শিল্পীসকলৰ সৈতে, দুই-এপদ বাদ্যযন্ত্ৰৰ সৈতে খোলা গলাৰে শান্তি-সম্প্ৰীতি ৰক্ষাৰ অৰ্থে গীত গাই ফুৰিলে। দেৰিকৈ আহে বুলি জুবিনৰ বিৰাট বদনাম— সিদিনা পিছে পুৱা দহ বজাতে সঠিক সময়ত আহি ওলাল। জুবিনক চাই চাই ভাবিলো— এইজন বাক কোন জুবিন?

সিদিনা ক'ৰবাত পঢ়িলো— কেৱল হিন্দী আৰু পপ চং শুনা, ইংৰাজী মিডিয়ামৰ স্কুলত পঢ়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে হেনো কেৱল জুবিনৰ গীত শুনি, গাব

বাবে, বুদ্ধিবৰ বাবে অসমীয়া ভাষা মন দি শিকিছে। এয়া জানো কম ডাঙৰ কথা।

সুগন্ধী পখিলাৰ কবি হীৰেন ভট্টাচাৰ্য জুবিনৰ প্ৰিয় কবি। মাজে মাজে সময় পালেই হীৰুদাৰ ঘৰলৈ আহে। নতুন গীত, কবিতাৰ কথা পাতে। সেই হীৰুদাই দুশাৰী কবিতাবে অসমৰ ৰাইজৰ জুবিনৰ প্ৰতি থকা শুভেচ্ছা আৰু মৰম প্ৰকাশ কৰিছে এইদৰে—

গানৰ জুবিন

গান গাই থাকক চিৰদিন।

আমি সকলোৱে ইয়াকে কামনা কৰোঁ।

জুবিন গাৰ্গকো এদিন কৰা হৈছিল 'ব্লেক আউট'!

□ বিদ্যুৎ কুমাৰ ভূঞা

আজিৰ পৰা প্ৰায় কুৰি বছৰৰ আগৰ কথা। শীত আৰু বসন্তৰ মাজৰ কোনোবা এটা ৰাতিপুৱা মোৰ চেনীকুঠিৰ ভাড়াঘৰটোলে সোমাই আহিছে সুদক্ষ গায়ক সংগীতকাৰ জয়ন্ত নাথ। লগত আহিছে হাতত এটা ক'লা এটাছি কে'চ লৈ এজন ওখ-পখ, দেখনীয়াৰ যুৱক। ইতিমধ্যে যোৰহাটৰ এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ 'শৰাইঘাট' কেছেটেৰে জয়ন্ত নাথ সেই সময়ত অতি জনপ্ৰিয় গায়ক সুৰকাৰ। ইতিমধ্যে মোৰ গীততো তেওঁ সুৰাৰোপ কৰিছে। লগত অহা যুৱকক চিনাকি কৰি দি জয়ন্ত নাথে ক'লে— 'এয়া যোৰহাটৰ নৱ বৰকটকী।' সম্ভাষণসূচক হাঁহি এটা মাৰিলো সাধাৰণভাৱে। তাৰ পিছত জয়ন্ত নাথে ক'লে— 'এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ ঘাই মানুহ'। এইবাৰ নৱ বৰকটকীৰ প্ৰতি এক মুহূৰ্ত্ততে আচৰণ সলনি হ'ল মোৰ। ইতিমধ্যে জয়ন্ত নাথৰ ইংগিতত নৱ বৰকটকীয়ে নিজৰ আঁঠু দুটাৰ ওপৰত এটাছি কে'চটো 'খিতিক'কৈ খুলি এজাপ ব্লেক এণ্ড হোৱাইট ফৰ্টো উলিয়াই মোৰ ফালে আগবঢ়াই দিলে।—

মুছাইত গীত ৰেকৰ্ডিং কৰা মুহূৰ্তৰ অনুৰাধা পড়োৱালৰ ফটো। 'অনুৰাধা' শীৰ্ষক বিগ্ বাজেটৰ কেছেটৰো দুই-এদিনতে আহি পাব। প্ৰচাৰ পৰিকল্পনাৰ সময়লয় দায়িত্ব মোৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰি বিদায় লোৱাৰ সময়ত বৰকটকীয়ে মই শুনিবৰ বাবে আৰু ভাল পালে দুই এক বন্ধুকো দিবৰ বাবে দহটা কেছেট টেবুলখনতে থৈ গ'ল। দুয়োকে বিদায় দি টেবুলৰ পৰা এটা কেছেট হাতত তুলি ল'লো -- 'অনামিকা'। শিল্পী কবিতা কৃষ্ণমূৰ্তি আৰু জুবিন গাৰ্গ!

বছদিন ধৰি গতানুগতিক কথা আৰু সুৰৰ অসমীয়া গীতবোৰ শুলি শুলি এটা সময়ত পুৰণি গীতবোৰ বা আমাৰ পূৰ্বসূৰী গায়ক গায়িকাৰ গীতৰ বাদে নতুন গীত বা নতুন কেছেট বজাবলৈকে ভয় লগা হৈছিল। কবিতা কৃষ্ণমূৰ্তিৰো কণ্ঠ থকাৰ সাহসতে কেছেট ৰেকৰ্ডাৰটোত প্লে' কৰি দিলোঁ— 'অনামিকা..'

হাঁহিলে তুমি মুকুতা মণি সৰে..

গানে কি আনে সুৰৰ সোপানে সোপানে..

মনৰ নিজানত জোনাক নাছিলে..

প্ৰীতিৰ সুবাসে উৰুৱাই দিলেহি..

বাজি বাজি শেষ হ'ল 'অনামিকা'। আধাতে বন্ধ কৰিব পৰা নগ'ল, বৰং আকৌ এবাৰ কেছেটতো লুটিয়াই দিলোঁ এটা নতুন, পৰিচ্ছন্ন, সতেজ প্ৰতিশ্ৰুতি কণ্ঠই মোক আশ্বস্ত কৰি পেলালে। কেবল কণ্ঠই নহয়, গীতকেইটিৰ কথাংশ, সু-পৰিকল্পিত, অভূতপূৰ্ব সংগীতসজ্জা আৰু মন পৰিশ যোৱা সুৰে মোক বাধ্য কৰিলে এটা নাম বাৰে বাৰে উচ্চাৰণ কৰিবলৈ জুবিন গাৰ্গ, জুবিন গাৰ্গ... জুবিন গাৰ্গ.. ।

কিন্তু মই কাৰ স'তে ভগাই ল'ম 'অনামিকা'ৰ প্ৰাপ্তিৰ সোৱাদ? কাক ক'ম? তেতিয়ালৈকে 'অনামিকা' এজনো শ্ৰোতাৰ ড্ৰিংকমলৈ যোৱা নাই। বন্ধু-সাংবাদিক মৃগাল কুমাৰ বৰা, অভিনেতা অমূল্য কাকতি, সাংবাদিক বেণী মাধৱ, অভিনেতা তপন দাস, লক্ষী বৰঠাকুৰ, 'দৈনিক অসম'ৰ তেতিয়াৰ 'ডেপুটী এডিটৰ' অনিল বৰুৱাকে ধৰি ভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ কেইবাগৰাকীক বিলাই দিলোঁ 'অনামিকা' আৰু এন কে প্ৰডাকশ্যানেৰ ন্যস্ত নকৰা সপ্তেও 'দৈনিক অসম'ত 'অনামিকা'ৰ প্ৰথমটো 'ৰিভিউ' ওলাল। লগে লগে প্ৰশস্তি ফোন কিছুমান গাব ধৰিলো। 'দৈনিক অসম'ৰ ৰিভিউ পঢ়া বন্ধতেও ফোন কৰি কেছেটটো আৰু জুবিনৰ কথা সুধিলে। উত্তৰত কৈছিলো— বজাৰত কেছেটতো পাব লগে আৰু জুবিন গাৰ্গক মই চিনিও নাপাওঁ, দেখাও নাই, কেছেটৰ প্ৰচ্ছন্নৰ ফটোখনত দেখাৰ বাহিৰে। বন্ধু মৃগাল আৰু সাংবাদিক-গীতিকাৰ বেণী মাধৱে কেছেটটোৰ বিশেষভাৱে প্ৰশংসা কৰা মনত আছে।

কেইটামান দিনৰ ভিতৰতে সমগ্ৰ অসমত জনপ্ৰিয়তাৰে বিয়পি গ'ল এটা নাম জুবিন গাৰ্গ। এবিধ অতি সস্তীয়া কচিৰ গীত আৰু এবিধ টোপনিৰ জলা-কলাত ৰচিত সুৰ আৰোপিত গীতৰ একঘেয়ামী, সংগীতৰ মন্দা বজাৰ এৰি অসমীয়া গীতৰ কেছেটৰ প্ৰচলন আৰু নতুন সংকলন বন্ধ কৰি এইচ এম ভিৰ দৰে কোম্পানীৰ প্ৰত্যাবৰ্তন আদিৰ মাজত অসমৰ সংগীত জগত আৰু সংগীতৰ বজাৰ— এই দুয়োখন ক্ষেত্ৰৰ বাবে এটা প্ৰতিভাসম্পন্ন আশাৰ সূৰ্য যেন— জুবিন গাৰ্গ।

জনপ্ৰিয়তা আৰু সফলতাৰ লগে লগেই অৱধাৰিতভাৱে জুবিনৰো শত্ৰু ওলাল, ভূপেন হাজৰিকাৰ শত্ৰু ওলাইছিল যিদৰে। বাৰ্থ, বিফল, জনপ্ৰিয়তাবিহীন মানুহৰ শত্ৰু নাথাকে। 'অনামিকা'ৰ সফলতা, জুবিনৰ জনপ্ৰিয়তাৰ প্ৰমাণ পাবলৈ হ'লে বজাৰৰ পৰা 'অনামিকা' কিমান শ্ৰোতাৰ ড্ৰয়িং কমলৈ গ'ল জনাৰ দৰকাৰ নাই— শত্ৰুৰ হিচাপ ল'লেই প্ৰমাণ হ'ব জুবিন কোন— জুবিনৰ আগমন কি।

সাধাৰণতে দেখা যায় প্ৰথম কেছেটটোৰ পিছত দ্বিতীয় কেছেটটো বজাৰত সিমানে নচলে। ক্ৰমে উৰ্ধ্বমুখী গ্ৰাফ লাইন আছিল একমাত্ৰ ভূপেন হাজৰিকাৰ। পৰবৰ্তী সময়ত, সুদীৰ্ঘ দশকৰ মূৰত একমাত্ৰ জুবিনৰ সফলতাৰ গ্ৰাফলাইন ক্ৰমে উৰ্ধ্বমুখী হোৱা দেখিছে। লগে লগে দেখা গ'ল যিসকলে জুবিনৰ সৈতে সুস্থ প্ৰতিযোগিতাত নমাৰ সামৰ্থ্যৰে সামৰ্থবান নহয়, সেইসকলে চিৰাচৰিত পথটোৰে জুবিনৰ সমালোচনা কৰা আৰম্ভ কৰিলে। বহুতে কোৱা শুনিলো— 'চুলি দীঘল কৰি কেইদিন গান গাব ? এটা বৰগীত বা বিহুগীত গাবলৈ দিয়া, পেঁপা কাটি পেলাব ব্যৱহাৰে।' বেকাকৈ বিহুগীত-বৰগীত নাগাই ভালকৈ পপ্ চং গোৱাই ভাল— মই ভাবো। কিন্তু জুবিনে অতি কম সময়তে ইতিবাচক উত্তৰ দি বৰগীত, লেছাৰি, ঘোষা, ভটিমাৰ পৰা বিহুগীতলৈ এনেকৈ আয়ত্ত কৰিলে যে আধুনিক গীত গোৱাসকলৰ পিছতে বৰগীত-বিহুগীত গোৱাসকলো জুবিনৰ শত্ৰুৰ তালিকাত সোমাই পৰিলহি। নপৰিব কিয় ? জুবিনৰ আধুনিক গীতৰ দৰেই বৰগীত-বিহুগীততো এনে আধিপত্য বিস্তাৰ কৰিলে যে এতিয়াৰ শ্ৰোতাই বৰগীত-বিহুগীতো জুবিনৰ কণ্ঠতহে শুনি ভালপোৱা হ'ল। অসমৰ একাধিক বিয়াগোম শিল্পীৰ বৰগীত-বিহুগীত শ্ৰোতাই নলয়, ফলত পৰিৱেশকে নলয়, প্ৰযোজকেও নলয়। এটা সময়ত দুগৰাকীমানে বৰগীত-বিহুগীত গোৱাই বাদ দি দিলে, দিব লগা হ'ল। গাব ক'ত ? এইখিনি সময়তে 'বিশ্বয়'ত জুবিনৰ বিষয়ে এটা টোকা লিখিছিলো। এচাম মুখাফুটা শিল্পীয়ে মোক প্ৰায় অভিযোগৰ সুৰতে ক'লে— 'তুমি আৰু কাম নাপালা ? লেখিবলৈ আৰু মানুহ বিচাৰি নাপালা ?' ভূপেন হাজৰিকাৰ কথা লিখা মানুহটোৰে

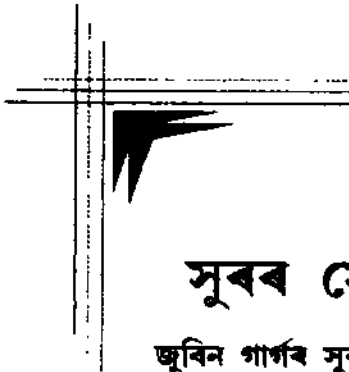
চিহ্নই নামি আহি জুবিন গাৰ্গত ধৰিলাহিয়ে? মই উত্তৰ দিয়া উচিত বুলি নাভাবিলো, যিটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ জুবিনে তাৰ দক্ষতাপূৰ্ণ কামৰ মাজেৰে 'অনামিকা'ৰ পৰা আঙিৰ 'য়া আলি' পৰ্যন্ত বাৰম্বাৰ দিয়েই আছে। আজুৰি নমাৰ নোৱাৰাসকলে পৰৱৰ্তী সময়ত সাতোটা গান নিজে গাই এটা গান জুবিনক গোবাই কেছেটৰ ক'ভাৰত জুবিনৰ ফটো আৰু নাম দি বজাৰ লোৱাৰ বুদ্ধিৰে জুবিনক বিচাৰি ঘুমুটিয়াই ফুৰাও দেখা পাইছিলো।

এইবাৰ জুবিনৰ প্ৰথম হিন্দী এলবাম 'ছন্দনী ৰাত' ওলাব। আনুষ্ঠানিকভাবে সংবাদ মাধ্যমৰ সৈতে জুবিনৰ প্ৰথম মুখামুখি হ'ব। গুৱাহাটীৰ 'হোটেল নন্দন'ত আয়োজন আডম্বৰপূৰ্ণ। অনুষ্ঠানৰ ব্যৱস্থাপনা আৰু সঞ্চালনা ময়ে কৰিছিলো। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যজনকভাৱে এই প্ৰথম মুখামুখিতে জুবিনৰ এক অপ্ৰীতিকৰ অভিজ্ঞতা হ'ল। অনুষ্ঠানত ভাগ নলৈ এটা আছুতীয়া কক্ষত সোমাই, সুৰৰ পৰিৱৰ্তে সুৰাপ্ৰীতিত মন্ত কেইজনমান সাংবাদিক অ সাংবাদিকে জুবিনক প্ৰশ্ন সোধাৰ নামত কলেজত নতুন ছাত্ৰক ৰেগিং কৰাৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিব ধৰিলে। এনে এক পৰিস্থিতিৰ বাবে জুবিন এবিন্দুও প্ৰস্তুত নাছিল। বহুতৰ দৰেই জুবিনৰো সাংবাদিকৰ প্ৰতি আছিল একধৰণৰ ভয়ভক্তি— কাৰণ জুবিনে পৰিয়ালতে পাইছে পদ্ম বৰকটকীৰ লেখীয়া বিশিষ্ট সাংবাদিকক। এটা সময়ত সুৰাৰ লগতে ৰেগিঙৰ মাৰাও চৰিল — যিটো কোনো সৃজনীমূলক কৰ্মৰে ওৰ্ণিত হৃদয়ৰ মানুহৰ বাবে হওম কৰা অসম্ভৱ - জুবিনতো এটা উঠি অহা ডেকা। কাঙেই জুবিনে হোটেলৰ কোঠাই নহয়, হোটেলতই এৰি ওচি গ'ল। অনুষ্ঠানতে ভাগ ল'বলৈ অহা এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ পিতামহ, নবৰ পিতৃ, দেৱ অ'ৰ বন্ধু শ্ৰীভূঞা বে গ'ল। এনেতে এগৰাৰিত সাংবাদিকে জুবিনক হাজিৰ হোৱাৰ ফটোৱা গুণ্ডি কৰিলে। জুবিনক নাপাই সিদ্ধান্ত ল'লে - 'জুবিনক ব্ৰেক আউট কৰা হৈছে।' নবই মোৰ সন্মুখত কাৰ্দি পেলাইছিল। সেই সময়ত মই ফ্ৰি লাল্কাৰ যদিও ডেপুটী এডিটৰ অনিল বৰুৱাৰ সন্নিহিত 'দৈনিক অসম'ত উভৈনদীকৈ লিখিছিলো - দুটা পইচাৰ প্ৰয়োজনত। অনিল দাক গৈ ঘটনাটো বিৱৰি ক'লোঁ। মোক বিশ্বাস কৰা অনিলদাই ক'লে - 'দৈনিক অসম'ত লিখিব। ওলাল লেখা। এইবাৰ মোক জন-নজনা বহু সাংবাদিকে প্ৰচাৰ চলালে— 'জুবিনে প্ৰেছক অপমান কৰিছে। প্ৰেছে 'ব্ৰেক আউট' কৰা জুবিনৰ বিষয়ে লিখি বিদ্যুৎ ভূঞাই ভাল পইচা ঘটিলে চাগৈ!' কিন্তু কাকতখন 'দৈনিক অসম' হোৱা বাবে মোক লটি-ঘটি নকৰিলে বা ফ্ৰিলেপ বাবে মোৰ চাকৰি খোৱাৰো সুবিধা নাপালে। এই ঘটনাৰ পৰৱৰ্তী সময়ত বহুতেই মোক আহি কৈছিল যে - 'আপোনাক আমি তেতিয়া বুজা নাছিলো। জুবিনৰ পৰা পইচা লৈ আপুনি সংবাদ

মাধ্যমৰ বিপৰীতে যোৱা বুলি ভাবি দুখ পাইছিলো।' আনহাতে 'নৱাগত' জুবিনক ৰেগিং কৰাসকলৰ কেইবাজনো এতিয়া জুবিনৰ 'শুভাকাংক্ষী'ৰো শুভাকাংক্ষী'ৰ ৰূপত অৱতীৰ্ণ হৈ গভীৰ নিশালৈ বহি থকাও দেখিছে। সেইসকল এতিয়া জুবিনৰ ইমানেই ভক্ত যে জুবিনে ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ সম্পৰ্কে অসংস্কৃত মন্তব্য কৰিলেও নিমাত, 'জাতীয় সংগীত' ভুলকৈ গালেও নিমাত, গান গাই গাই লাইট পশ্চত বগালেও নিমাত! আমি পিছে এনেবোৰ মুহূৰ্ত্ততো জুবিনক কঠোৰ সমালোচনা কৰিবলৈ এৰা নাই, জুবিনৰ সৈতে ভাতৃত্বৰ সম্পৰ্ক ৰাখিও সংবাদিকতাৰ ধৰ্মৰ পৰা ধৰ্মচ্যুত হোৱা নাই; কেতিয়াও। মোৰ বাবে পৰম সুখৰ কথা যে একাধিক কঠোৰ সমালোচনাৰ পিছতো জুবিনে মোৰ বিষয়ে ক'তো এটাও কু-মন্তব্য কৰাৰ কথা মোৰ কাণত পৰা নাই। সৌ সিদিনা এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ ৰূপালী উছৱত ভাগ ল'বলৈ গৈ জুবিনক মাত নিদিয়াকৈয়ে গুচি আহিছিলো। নিশা ১১.৩০ মান বজাত এটা ফোন পালো—'জুবিন ডি জি মিউজিকত আছে। একেলগে ভাত খাবলৈ যাব লাগে!' দিনটোৰ ব্যস্ততাৰ পিছত এটা 'মুড' আহি গ'ল— গুচি গ'লোঁ। প্ৰথম লগ পোৱাৰ দৰেই একেই আন্তৰিকতা জুবিনে দেখুৱাবনে? ষ্টুডিঅ'ৰ ভিতৰৰ পৰা জুবিনক উলিয়াই আনিছিলো। ক'ব লগা কিছু কথা পোনপটীয়াকৈ কৈছিলো, মোৰ ভাতৰ কাঁহীৰ পৰা পাতত দিয়া মাছ অকণ নিজে লৈ খাইছিল। নেহৰু ষ্টেডিয়ামৰ ঘটনাটোৰ বিষয়ে মই লিখা লেখাটোৰ কথা উনুকিয়াই দিছিল বন্ধু-সাংবাদিক অচ্যুৎ পাটোৱাৰীয়ে। মই সুধিছিলো— 'তই লেখাটো পঢ়িলি জানো?' সি কৈছিল— 'ড' হীৰেন গোহাঁই আৰু আপোনাৰ লেখাটো পঢ়িছে, বাকীবোৰ পঢ়া নাই।'

কেবল অসমীয়া আধুনিক গীত, বিহুগীত বা বৰগীতেই নহয়, মৃতপ্ৰায় অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ সংগীতলৈও জোঁৱাৰ আনিলে জুবিনে। মুনি বৰুৱাই পৰিচালক জীৱনৰ দ্বিতীয় ইনিংছ আৰম্ভ কৰিছিল 'হিয়া দিয়া নিয়া'ৰে জুবিনক সংগীত পৰিচালক হিচাপে লৈ। মই দৃঢ়তাৰে ক'ব পাৰোঁ যে 'হিয়া দিয়া নিয়া'ৰ সফলতাত ছবিৰ সংগীতৰ জনপ্ৰিয়তাও আছিল অন্যতম কাৰক— যাৰ বাবে মুনি বৰুৱাৰ পৰৱৰ্তী প্ৰতিখন ছবিতে জুবিন অপৰিহাৰ্য্যভাৱে আছে।

এতিয়া জুবিন অসমৰে নহয়, ভাৰতৰে এগৰাকী জনপ্ৰিয় গায়ক। কিন্তু অত্যন্ত বিশ্বাসেৰে ক'ব পাৰোঁ— জুবিনৰ অধিক সম্ভাৱনা এতিয়াও পোহৰলৈ আহিবলৈ বাকী। এই পৰ্যন্ত জুবিনে-সংগীত ক্ষেত্ৰত যি কৰিছে, সেয়া সকলোৰে জানে, কিন্তু নাজানে এই ঠাই পাবৰ বাবে জুবিনে কিমান কষ্ট কৰিছে। মই সেই কষ্টৰ কথা জানো বাবেই জুবিনে কি কৰিব পাৰে, সেইলৈহে স্মাশৱাদী আৰু অপেক্ষাৰত।।

সুবৰ সোপানে সোপানে

জুবিন গাৰ্গৰ সুৰ আৰু সংগীতৰ এক আলোচনা
□ মণি মহন্ত

জুবিন গাৰ্গ— দুটা দশকজুৰি বয়স নিৰ্বিশেষে সকলো সংগীতপ্ৰেমীৰে হৃদয় জিনিবলৈ আৰু অসমৰ সীমা চেৰাই এক অসাধাৰণ সংগীত প্ৰতিভাৰে অসমীয়া মানুহৰ বাবে গৰ্ব কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হোৱা এক বিস্ময়ৰ নাম। মোৰ দৃষ্টিত জুবিন গাৰ্গ কেবল এক প্ৰতিভা নহয়, এক প্ৰডিজী।

‘অনামিকা’ শ্ৰব্য কেছেটটোৰ মাজেৰে আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল জুবিন গাৰ্গে। প্ৰথমটো এলবামেই তৰুণ গায়কজনলৈ জনপ্ৰিয়তা কঢ়িয়াই আনে। তাৰ পিছত ‘মুক্তি’, ‘মায়া’ৰ সন্মোহিনী ধুমুহা। মেঘৰ বৰণ, শিশু, শব্দ, পাখি, যন্তু, মুখা, বৰষুণ, মোৰ প্ৰিয় গীত, কমাল ইত্যাদি তেওঁৰ শ্ৰাব্য কেছেট/চিডিৰ গীতসমূহে তৰুণ প্ৰজন্মক যেনেকৈ আপুত কৰিছে, অভিজুত কৰিছে বয়স্কসকলক, বিস্মিত কৰিছে শিল্পী সমাজক। জুবিন গাৰ্গ একাধাৰে গায়ক, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, সংগীত ৰচক, চলচ্চিত্ৰৰ সংগীত পৰিচালক আৰু ছবিৰ পৰিচালকে। অবশ্যে জুবিন গাৰ্গৰ গীতৰ সুৰ আৰু সংগীতক লৈহে এই আলোচনা। সন্দেহ নাই, জুবিন

গাৰ্গৰ স্বৰচিত আৰু তেওঁ কণ্ঠদান কৰা অন্য গীতিকাৰৰো ভালেসংখ্যক গীতিকা অতি উচ্চমানৰ। তথাপি এই আলোচনাত গীত বা Lyric ৰ বিষয়ে আলচ কৰা নহয়; কিয়নো জুবিন গাৰ্গৰ গীতক লৈও এক সুকীয়া আলোচনাৰ অবকাশ আছে। তদুপৰি, পূৰ্বে অন্য শিল্পীৰ দ্বাৰা পৰিবেশিত আৰু পৰৱৰ্তী কালত জুবিন গাৰ্গে গোৱা গীতখিনিকো এই আলোচনালৈ অনা হোৱা নাই।

মোৰ বোধেৰে অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰত সৰ্বাধিকসংখ্যক ভাষাৰ গীত নিজ কণ্ঠত কাণীবদ্ধ কৰা শিল্পীজন হৈছে জুবিন গাৰ্গ। তেওঁ মাতৃভাষাৰ উপৰি বড়ো, মিচিং, চাহ জনগোষ্ঠী আৰু আন জনগোষ্ঠীয় ভাষাৰ গীত গাইছে। হাঁচৰি, বিজ্ঞানম, বৰগীত, ঘোষা, দিহানাম, উজনিৰ পৰা নামনিলৈকে বিভিন্ন অঞ্চলত প্ৰচলিত বিবিধ লোকগীতত তেওঁ কণ্ঠদান কৰিছে। গতিকে অলেখ জনগোষ্ঠীয় আৰু লোকসংগীতৰ সুৰৰ সৈতে জুবিন গাৰ্গৰ সুপৰিচয় গঢ়ি উঠিছে আৰু তেওঁৰ নিজা সৃষ্টিকো সেইসমূহে বৈচিত্ৰ্য দান কৰিছে। 'এতিয়া জেনাকে ন মায়া ৰচে', 'আঙুলি কাটিলো', 'বেলি পৰোঁ পৰোঁ', 'নাযক হ'ব খুজি', 'ৰংমন ককইয়ে', 'সোণেৰে সজোৱা পঁজা' ইত্যাদি গীতত লোকসংগীতৰ সুৰ বিদ্যমান। অৰ্থাৎ জুবিন গাৰ্গৰ সৃষ্টিৰ শিপাই এই অসমৰ মাটিকে খামুচি আছে। মই ভাবো অসমৰ নৱ-প্ৰজন্মৰ কণ্ঠশিল্পীসকলৰ মাজত আৰু জুবিন-অনুৰাগী উদীয়মান গায়ক-গায়িকাসকলৰ বাবে এইখিনিতে জুবিন গাৰ্গ এক দৃষ্টান্ত : অধিক পাশ্চাত্যধৰ্মী হ'লেও তেওঁৰ সংগীত ছিন্নমূল নহয়।

জুবিন গাৰ্গৰ গায়ন শৈলী, শব্দ উচ্চাৰণৰ স্পষ্টতা, শব্দৰ বাঞ্ছনাসিক্ত আবেদনময় কণ্ঠ, সুৰৰ নতুনত্ব, সংগীত ব্যৱস্থাপনাৰ স্বকীয় ৰীতি আৰু আধুনিক ৰূপত লোক-সংগীতৰ সুৰ আৰু থলুৱা বাদ্যযন্ত্ৰৰ প্ৰয়োগ— এই সকলোখিনিৰে সংগম হৈছে শিল্পীজনৰ গান। বিশেষকৈ, কুৰি শতিকাৰ শেষ দশকটোত জুবিন গাৰ্গৰ গায়ন শৈলী অসমীয়া গীতৰ শ্ৰোতাৰ বাবে হৈ পৰিল এক নতুন অভিজ্ঞতা। বহু কণ্ঠশিল্পীৰ বাবে উচ্চ স্বৰগম স্পৰ্শ কৰাটো কঠিন, দুঃসাধ্যপ্ৰায় যদিও 'তাৰ সপ্তক' (soprano)তো জুবিন গাৰ্গৰ প্ৰগলভ বিচৰণে অসমীয়া গানৰ শ্ৰোতাক দিলে এক নতুন স্বাদ।

জুবিন গাৰ্গৰ বৈশিষ্ট্য কেৱল তেওঁৰ কণ্ঠ বা গায়ন শৈলীতে সীমিত নহয়, তেওঁ ভালেসংখ্যক মেলডীপূৰ্ণ গীতৰো সুৰকাৰ। 'এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰো', 'মায়া মায়া মাথোঁ মায়া', 'তুমি চোৱা যেতিয়া', 'প্ৰীতিৰ সুবাসে', 'পাখি পাখি এই মন', 'মায়াখিনী', 'কঁকাল খামুচীয়া', 'সোণেৰে সজোৱা পঁজা', 'মনৰ নিজানত', 'ছলিলা পুৰিলা', 'গানে কি আনে', 'জেনাকে কাশে কাশে', 'পাখি মেলি দিৱে মোৰ', 'গাগৰি

ককালত', 'কোনোবাই বিঙিয়ায়', 'পোহৰৰে চাকি'— এইখিনি হৈছে খিতাতে মনলৈ অহা জুবিন গাৰ্গৰ কেইটিমান মেলডীপূৰ্ণ গান। কেৱল মেলডীয়েই নহয়, গীতৰ কথাৰ সৈতে সুন্দৰ সামঞ্জস্য ৰাখি তেওঁ সুৰ ৰচিছে বহু গীতৰ— 'জুলিলা যেতিয়া', 'এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰো', 'সোণেৰে সজোৱা পঁজা', 'দুপৰৰ মোহনাত', 'মৃত্যু এতিয়া সহজ', 'বগাকৈ বগলী', 'তুমি চোৱা যেতিয়া', 'বেলি পৰোঁ পৰোঁ', 'সিদিনা ৰাতি' ইত্যাদি। কিন্তু একেজন সুৰকাৰেই যদি গীতৰ কথাৰ সৈতে কোনো সংগতি নৰখাকৈ 'মাজুলীৰ এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে', বুলি সুৰৰ মাজেৰে দ্ৰুত ছন্দ (উপদ্ৰুত?)ত কয়, শ্ৰোতাই তেতিয়া দুখৰ সংজ্ঞা নতুনকৈ বিচাৰিব লগা হয় অভিধানত।

জুবিন গাৰ্গে সুখ, দুখ, প্ৰেম, বিষাদ, ভক্তিবস, সমাজ চেতনা, মানৱীয় চিন্তা ইত্যাদি বিচিত্ৰ ভাব আৰু বিষয়বস্তুক লৈ যেতিয়া গীত লিখিছে, তাৰ ভাবখিনিকো তেওঁৰ কণ্ঠত চমকপ্ৰদভাৱে ফুটাই তুলিছে। ক'ৰবাত প্ৰকাশ হৈছে নষ্টালজিয়াৰ অনুভূতি ('পাখি পাখি'), ক'ৰবাত যেন স্বৰত বন্ধা এটা হুমুনিয়াহ (এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰো, এতিয়া আছে মাথোঁ তেজ ৰঙা)। গীতৰ বিশেষ একোটা বাক্যাংশৰ পৌনঃপুনিক প্ৰয়োগ (Overlapping)ৰ ধূল জুবিন গাৰ্গেই অসমীয়া গানলৈ আনিলে।

পিছে লক্ষণীয় কথাটো হ'ল— জুবিন গাৰ্গৰ গানৰ সংখ্যালৈ চাই তালৰ বৈচিত্ৰ্য কম। তেওঁৰ বেছিভাগ গানেই ৪/৪, ২/২, ৬/৪ তালত বন্ধা। সাত মাত্ৰাৰ ৰূপক, ছয় মাত্ৰা বিশিষ্ট দাদৰা বা পশ্চিমৰ অনুৰূপ তাল Waltz তেওঁৰ গানত দুৰ্লভেই বুলিব পাৰি। তাৰ বিপৰীতে ৪/৪ তালৰ বিচিত্ৰ ৰূপ তেওঁ গানত ধৰি ৰাখিছে— 'মায়াবিনী'ৰ দৰে লেটিন সুৰ প্ৰভাৱিত গানৰ বাবে তেওঁ খাপখোৱাকৈ বাছি লৈছে তালৰ বিদেশী পেটাৰ্ণ। তেনে পেটাৰ্ণ ধ্বনিত হৈছে 'জুলোৱা হিয়া মোৰ'ৰ দৰে গানত। যেনেদৰে Blues শৈলীত বান্ধ খাইছে 'গানে কি আনে'। কোনো কোনো ছবিৰ গানত তেওঁ 'ৰেগে' (Reggae) তালও ব্যৱহাৰ কৰিছে। অসমৰ আৰু বাহিৰৰো বিভিন্ন থলুৱা বাদ্যযন্ত্ৰ (ঢোল, দগৰ, নাগৰা, সাৰেঙ্গী) জুবিন গাৰ্গে তেওঁৰ সংগীতত প্ৰয়োগ কৰিছে আধুনিক ৰূপত।

সংগীত ব্যৱস্থাপনাৰ ক্ষেত্ৰত জুবিন গাৰ্গে অসমীয়া গানলৈ নতুনত্ব আনিলে সঁচা। কিন্তু ইলেক্ট্ৰনিক্ছৰ ক্ৰমবৰ্ধমান নিৰ্ভৰশীলতাই তেওঁৰ কেতবোৰ গানৰ সৌন্দৰ্য সস্তাৱনাক স্নান কৰিছে। 'টোপাল টোপাল বৰষুণে' তাৰে এটা মাত্ৰ উদাহৰণ। কিন্তু ইলেক্ট্ৰনিক্ছৰ সুচিন্তিত প্ৰয়োগ ঘটাই জুবিন গাৰ্গেই কেইটামান গীতৰ বাবে ৰচনা কৰিলে অবিশ্বৰণীয় সংগীত— 'ৰৈ ৰৈ বিনালে', 'মোৰ ইয়াতো

ৰাতি হয়', 'জগত পোহৰ কৰি', 'পাখি মেলি দিয়ে' ইত্যাদি। নিষ্কৰ চিৰাচৰিত শৈলীৰ পৰা আঁতৰিব খুজিও অবশ্যে কেতিয়াবা জুবিন গাৰ্গে সংগীত ৰচনা কৰিছে ('দিহিঙৰ গড়া', 'ক'ৰ এজাক সপোন যেন বৰষুণ' আদি) আৰু সাফল্যমণ্ডিতও হৈছে।

কিছু বছৰৰ আগৰ কথা, আমাৰ যোৰহাটৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনত জুবিন গাৰ্গ ব্যস্ত হৈ থকা সময়ত একাংশ সতীৰ্থই ৰসিকতাৰে তেওঁক 'জুবিন ছাৰ্ছপেন্সন' বুলিয়েই মাতিছিল। সঁচা কথা, জুবিন গাৰ্গৰ ভালেমান গানত প্ৰভাবী স্বৰবিন্যাস হিচাপে ব্যবহৃত হৈছে Suspension Chord। দৰাচলতে কী-ব'ৰ্ডত হাত থোৱাৰ লগে লগে জুবিন গাৰ্গৰ আঙুলিবোৰে আপোনা-আপুনি বিচাৰি লয় সেই স্বৰবিন্যাস — এটা খেলৰ প্ৰথম, চতুৰ্থ, পঞ্চম স্বৰৰ যুগপৎ শব্দ। অবশ্যে হাৰমনি (Harmony)ৰ ক্ষেত্ৰত মূল স্বৰৰ পৰা অধিক মাত্ৰাত আশুৱাৰ খোজা Augmented Chord বা নামি আহিব খোজা Diminished Chord আৰু অন্যান্য Added Chord ৰ নিচিনা Polyphonic Harmonisation ও জুবিন গাৰ্গে ব্যৱহাৰ নকৰা নহয়। কিন্তু তেওঁৰ সংগীতত তেনে স্বৰবিন্যাস তুলনামূলকভাবে কম। মোৰ ভাব হয়; জয়ন্ত হাজৰিকা, ভূপেন উজীৰ, আনকি জিতুল সোণোৱালৰ দৰে সংগীত শিল্পীয়ে যি পৰিমাত্ৰাত সংগীতৰ জটিল সম্পৰীক্ষা কৰিছিল বা কৰিছে, তাতোকৈ বহু বেছি প্ৰয়োগৰ সুবিধা-সুযোগ পোৱা সত্ত্বেও জুবিন গাৰ্গ সিমানে সম্পৰীক্ষাৰ প্ৰতি যেন আগ্ৰহী নহয়। ব্যতিক্ৰমী উদাহৰণে আছে— সংগীত ৰচনাত তেওঁ বাদ্যযন্ত্ৰৰ তুলনাত কণ্ঠস্বৰকে প্ৰকট ৰূপত লৈ Harmonisation ত যেনেদৰে বহুমাত্ৰিকভাবে সুখশ্ৰাব্যকৈ প্ৰয়োগ কৰে, সেই দিশত তেওঁৰ সংগীতে এক বৈশিষ্ট্যই দাবী কৰিব পাৰে। আৰু এটা কথা— জুবিন গাৰ্গৰ সংগীতত কেৱল পশ্চিমীয়া সংগীতৰ চাপহে আছে তেনে নহয়, বৰং প্ৰাচ্যৰ সংগীতৰ পেটাৰ্ণে তেওঁ বুটলিছে— 'এজ্জাৰ হ'ব নোৱাৰো'ৰ দ্বিতীয় Interlude ত প্ৰকট হৈছে Oriental সুৰধ্বনি। পিছে জুবিন গাৰ্গৰ সংগীতত সকলোৰে চকুত পৰা ডাঙৰ সীমাৰক্ততাটো হ'ল ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ সোৱাদৰ অনুপস্থিতি। এইখিনিতে এটা কথাৰ উল্লেখ প্ৰাসংগিক হ'ব— জুবিন গাৰ্গৰ সংগীত শুনিলে বুজিব পাৰি যে কিছু পৰিমাত্ৰাত হ'লেও তেওঁ প্ৰথমাবস্থাত সংগীতজ্ঞ ৰাফল দেৱ বৰ্মনৰ দ্বাৰা আৰু শেহতীয়াকৈ এ আৰ ৰহমানৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈছে। তেনে প্ৰভাৱ শুনা গৈছে 'মোৰ মন কিয় যে' (প্ৰয়াত জংকীৰ সৈতে জুবিন গাৰ্গৰ কণ্ঠত), 'কেনি যাবা সোশ' ('দাগ' ছবিৰ গীত), 'হাঁহিলে তুমি মুকুতামণি সৰে' (উৎপল শৰ্মাৰ সংগীত), 'মনৰ নিজ্ঞানত' প্ৰভৃতি গানত। Percussion শাখাত বিশেষ গুৰুত্ব

প্ৰদানেৰে বহুমানে ৰচনা কৰা সংগীতৰ প্ৰভাৱ ছিটিকি পৰিছে জুবিন গাৰ্গৰ গানত। কিন্তু শিল্পীজনে মনত ৰাখিব লাগিব যে ৰাছল দেৱ বৰ্মনৰ অনেক মৌলিক সৃষ্টি যুগমীয়া হৈ ৰ'ল যদিও তেওঁৰ মাত্ৰ কিছুসংখ্যক গীত পশ্চিমীয়া গীতৰ সুৰৰ পৰা পোনে পোনে তুলি অনা হেতুকে আজিও বহু সংগীত-বোদ্ধাই তেওঁৰ মৌলিক সৃষ্টিখিনিক লৈও সন্দেহ প্ৰকাশ কৰে। আমাৰ জুবিন গাৰ্গ যাতে তেনে আত্মকলীয়া পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন নহওক, অন্তঃকৰণে আমি তাকে বিচাৰোঁ।

চলচ্চিত্ৰৰ সংগীত আৰু চলচ্চিত্ৰৰ গীত দুটা সুকীয়া কথা। মোৰ বোধেৰে ভাৰতত চলচ্চিত্ৰৰ সংগীতৰ প্ৰকৃত অভিধা মহান চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাতা সত্যজিৎ ৰায়ে ১৯৫৪ চনতে তেওঁৰ 'পথেৰ পাঁচালি' ৰ মাজেৰে দাঙি ধৰিছে। এখন ছবিৰ বক্তব্যক দৰ্শকৰ মনত গভীৰভাৱে প্ৰেৰিত কৰাত সংগীতৰ ভূমিকা কিমান শক্তিশালী হ'ব পাৰে, আনহাতে সংগীতৰ সংগতিহীন প্ৰয়োগত ছবি একোখনৰ গতি আৰু তাৰ ৰসাস্বাদন কেনেদৰে নষ্ট, ব্যাহত হ'ব পাৰে, ৰায়কে ধৰি কেইবাগৰাকী সংগীতৰ জ্ঞান-পুষ্টি চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক আৰু চলচ্চিত্ৰবোদ্ধাই এই কথা অনেক স্থানত কৈ গৈছে। কিন্তু ভাৰতীয় চিনেমাত চলচ্চিত্ৰৰ গীত, মানে 'চিনেমাৰ গান'ৰ মহিমা কি সেই কথা বিশেষকৈ এছীয় দৰ্শক মাত্ৰেই ভালকৈ বুজে। ছবিৰ Larger than life নাটকীয়তা আৰু ব্যবসায়িক সহায়— আমাৰ ছবিক গানৰ প্ৰয়োজন তাতেই। অসমীয়া চিনেমাৰ ক্ষেত্ৰখনতো তেনে ভালেমান সফল আৰু জনপ্ৰিয় 'চলচ্চিত্ৰৰ গীত' ৰচনা কৰিছে জুবিন গাৰ্গে। তেওঁ হিন্দী, বাংলা ছবিতো সংগীত ৰচিছে যদিও এই আলোচনাত সেই সংগীতক আমি সামৰিব খোজা নাই।

২০০০ চনত মুনিৰ বৰুৱা পৰিচালিত 'হিয়া দিয়া নিয়া' ছবিখনৰ জৰিয়তে ছবিৰ সংগীত পৰিচালনাত খোজ পেলোৱা জুবিন গাৰ্গে ২০০৮ চনৰ ডিচেম্বৰ পৰ্যন্ত ১৮ খন অসমীয়া ছবিৰ সংগীত ৰচনা কৰে। উপ্ৰোক্তখনীয়সংখ্যক ছবিৰে গানসমূহে লাভ কৰিছে বিপুল জনপ্ৰিয়তা।

ছবিৰ বাবে ৰচিত গীত (Lyric) ৰ লগত খাপখোৱাকৈ ৰচনা কৰা সুৰৰ নাটকীয়তা আৰু মেলডী — দুয়োটা গুণেই তেওঁৰ ভালেকেইটা সৃষ্টিক জনপ্ৰিয় কৰি তুলিছে। বিশেষকৈ 'হিয়া দিয়া নিয়া', 'দাগ', 'নায়ক', 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ', 'কন্যাাদান' ছবিৰ গানবোৰ এই গুণৰ বাবেই জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। 'মলয়াৰ দুপাখিত', 'মিছাতে মিছাতে কিয় ভয় খোৱা', 'নহ'লে পৰিচয় হিয়াৰে', 'নায়ক হ'ব খুজি', 'মায়াবিনী', 'মনলৈ উভতি আহে ল'ৰালি', 'উল গুঠিৰ জানেনে', 'সোণ ৰূপেৰে', 'লহিয়ালে ৰঙা বেলি' ইত্যাদি তেনে গানৰ উদাহৰণ। অৱশ্যে চিনেমাৰ গানত ৰমেন বৰুৱা, ড° ভূপেন হাজৰিকা, জিতু-তপন, ভূপেন উজীৰে সৃষ্টি কৰা নাটকীয়তাত

অভ্যন্ত্ৰ অসমীয়া শ্ৰোতাক জুবিন গাৰ্গৰ ছবিৰ সংগীতে পোনতে সিমান আৰ্হত কৰিব পৰা নাছিল। পিছে লাহে লাহে শ্ৰোতা-দৰ্শক তেওঁৰ সংগীতৰে অভ্যন্ত্ৰ হৈ পৰিল।

ইলেক্ট্ৰনিকছ নিৰ্ভৰশীলতাৰ পৰিধি জুবিন গাৰ্গে ভাঙিব পৰা নাই নে খোজা নাই? প্ৰশ্নটোৰ অবতাৰণা হৈছে এইবাবেই যে 'দীনবন্ধু' ছবিখনত তেওঁ ইলেক্ট্ৰনিকছৰ ওপৰতে ভৰসা নকৰি, বৰং তাৰ সুসমাহিত প্ৰয়োগ কৰি এটি অতিকৈ প্ৰাকৃতিক ট'ন (Tone) বিশিষ্ট আৰু হৃদয়স্পৰ্শী গীত শ্ৰোতা-দৰ্শকক উপহাৰ দিছিল— 'ক'ৰ এজাক সপোন যেন বৰষুণ'। 'দীনবন্ধু' ছবিখনত (এগৰাকী ন-শিকাৰু গায়িকাই এক মঞ্চ অনুষ্ঠানত গীতটো গাইছিল) যেনে এক পৰিবেশ সৃষ্টিৰ সহায়ক হোৱাকৈ কাহিনীকাৰ সাহিত্যিক ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াই সেই গীতটো লিখিছিল, ঠিক তেনে পৰিবেশত প্ৰযোজ্য হোৱাকৈয়ে সংগীত পৰিচালক জুবিন গাৰ্গে অনিন্দিতা পালৰ কণ্ঠৰ বাবে সুৰ সংগীতেৰে সজাই তুলিলে গীতটোৰ এনে এক Texture, যেন তাতেই লাগি বৈছে সপোন যেন বৰষুণ জাকে ধূলিৰ ওৰণি ঠেলি আঁতৰাই আনি দিয়া কোমল মাটিৰ সুবাসখিনি।

পৰিশেষত মোৰ হেঁপাহ উদ্ভূত ব্যক্তিগত এটা প্ৰশ্নৰে এই লেখাৰ সামৰণি মাৰিব খোজোঁ। প্ৰশ্নটো কেৱল জুবিন গাৰ্গলৈকে নহয়, এন কে প্ৰডাকছনৰ এতিয়াৰ শীৰ্ষ উদ্যোক্তা দেৱ বৰকটকীলৈকে, কিয়নো এসময়ৰ জুবিন ঠাকুৰে আজি জুবিন গাৰ্গ ৰূপে প্ৰসিদ্ধি অৰ্জন কৰাত তেওঁৰ সৈতে ছাঁৰ দৰে লাগি থকা প্ৰযোজনা প্ৰতিষ্ঠান এন কে প্ৰডাকছনৰ ভূমিকা কোনেও উলাই কৰিব নোৱাৰে। ভাৰতৰ সংগীত ক্ষেত্ৰৰ পৰা লাহে লাহে আঁতৰিবলৈ ধৰা বেহেলা আৰু আন Acoustic বাদ্যৰ বহুল প্ৰয়োগেৰে সমৃদ্ধ আৰু ইলেক্ট্ৰনিক বাদ্যযন্ত্ৰৰ পৰিমিত ব্যৱহাৰো ঘটা Orchestration ৰ কোনো কম্প জিছন আমি জুবিন গাৰ্গৰ পৰা শুনিবলৈ পামনে?

গ'ল্ডী... এটি সোণালী কণ্ঠ

□ পবিত্ৰ মাঘেৰিটা

প্ৰথম সাক্ষাৎ

মোৰ বয়স তেতিয়া যোম্ব বছৰ হোবাই নাই। ১৯৯০ চন। যোৰহাটৰ জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয় উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰিছোঁহে। গডমুৰৰ অতনু আছিল তেতিয়া মোৰ প্ৰথমজন কলেজীয়া বন্ধু। অতনুৰ মাত্ৰাজত পঢ়া ককায়েক শাস্ত্ৰু মাজতে দীঘলীয়া ছুটীত আহিছিল। শাস্ত্ৰু ঘৰলৈ আহিলেই ঘৰখন উছবমুখৰ হৈ পৰে। মাত্ৰাজৰ পৰা জনা দেশী-বিদেশী নিৰ্বাচিত চিনেমাৰ ভিডিঅ' ছবিবোৰ, তামিল-তেলুগু গীতবোৰৰ শ্ৰোতা-দৰ্শকৰ ভিৰৰ মাজত আমিও আছিলো একোজন সৰব দৰ্শক-শ্ৰোতা। এমাহমানৰ পিছত শাস্ত্ৰু উভতি যোৱাৰ আগনিশা ঘৰতে সৰুকৈ এটা জলসা বহিছিল। বিভিন্নজনে গীত-মাত পৰিবেশন কৰিছিল আৰু তাৰ মাজতে আছিল অতনুইতৰ সন্মুখীয়া যুৱক এজন। কিছু ক্ষীণ, দীঘল চুলি আৰু 'গাফী চছমা'ৰে এক ব্যতিক্ৰমী ষ্টাইলৰ সপ্ৰতিভা যুৱকজনে আমাৰ বিশেষ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল আৰু পিছলৈ মন্ত্ৰমুগ্ধ হৈ পৰিলোঁ তেওঁৰ গীত শুনি। অপূৰ্ব কণ্ঠ; তাতে তেওঁ গোৱা আটাইকেইটা গীত আছিল স্ব-

সুৰ্য্যৰোপিত। কথা-সুৰবিলাকো আছিল নতুন নতুন ধৰণৰ। অতনুক ক'লৌ— 'বহু শিল্পীয়েই মোৰ প্ৰিয়, পিছে আজিৰ পৰা এওঁ মোৰ সকলোতকৈ প্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী।' যুৱকজনৰ সৈতে চিনাকি হ'লৌ। তেওঁ পৰিচয় দিলে— 'মোৰ নাম জুবিন গাৰ্গ। তুমি মোক গ'স্তী বুলিয়েই মাতিবা।'

বন্ধু জুবিন

সহপাঠীকেইজন বাদ দি মোৰ লগ-বন্ধু বুলিবলৈ প্ৰথমাৱস্থাত অতনুৱেই আছিল। তেতিয়া আমাৰ কলেজৰ পৰা ইতিমধ্যে উচ্চতৰ মাধ্যমিক পাছ কৰি গুৱাহাটীৰ বি বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ত ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ স্নাতক মহলাত নাম লগাইছে যদিও জুবিনক পিছে প্ৰায়ে দেখা গৈছিল যোৰহাটতে। অতনুৰ পিছত কম দিনৰ ভিতৰতে জুবিনো হৈ পৰিল মোৰ এজন অতি নিকট বন্ধু। তাৰ পিছৰে পৰা আজিপৰ্যন্ত এই কুৰি বছৰে আমি একেই আছোঁ সেই কলেজীয়া দিনবোৰৰ দৰেই।

আমাৰেই সৌভাগ্য প্ৰথম গীতবোৰৰ পৰা এতিয়ালৈকে বহু গীতৰ প্ৰথম শ্ৰোতা আৰু সমালোচকৰ ভিতৰত অন্যতম এজন ময়ো। এজন বন্ধু হিচাপে জুবিন যিদৰে উদাৰ, সহায়ৰ বাবে সদা উদ্যত, মৰম আৰু খং কৰাৰ সমান অধিকাৰ নিজে আগতীয়াকৈ লৈ লয়, কেতিয়াবা নতুন চিনাকি এজনৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁ সেই একে ধৰণৰ ব্যবহাৰেই কৰে। আগতে এটা কথাত তেওঁক লৈ আমি প্ৰায়ে বিপদত পৰোঁ, তেওঁ নিজৰ বা আনৰ কোনো কথাই গোপনে ৰাখিব নোৱাৰে। আচলতে বহুক্ষেত্ৰত তেওঁ এখন খোলা কিতাপৰ দৰে। প্ৰতিটো পৃষ্ঠাই স্পষ্ট, সবল আৰু আকৰ্ষণীয়। কিছু ৰোমাণ্টিক আৰু স্বাভাৱিকভাৱেই কিছু কাব্যিক। সাংস্কৃতিক দিশৰ বাদে ব্যক্তিগত জীৱনৰ দৈনন্দিন ঘটনাবোৰ বা তেওঁ জড়িত হোৱা কামবোৰৰ প্ৰতি সাধাৰণ দৃষ্টিত তেওঁক উদাসীন যেন লাগে যদিও দৰাচলতে প্ৰতিটো কথাই তেওঁ গুৰুত্ব দিয়ে, মনত ৰাখে। অৱশ্যে প্ৰতিক্ৰিয়া কম। কিন্তু স্মৃতি শক্তি প্ৰখৰ। তেওঁক লৈ কোনোবাই যদি কিবা ভুল কৰে তেওঁ কিন্তু বহু বছৰ পিছতো সোঁতৰাই দিয়াৰ নজিৰো আছে। তেওঁৰ উদাৰতাক লৈ বহু লোকে কেতিয়াবা সুযোগ-সুবিধাও নোলোৱা নহয়, জুবিনে কিন্তু সকলো বুজি পায়। সহায়ো কৰে। আনে সাৱধান কৰি দিলে মাথোঁ মিচিকিয়াই কয় — 'মই জানিছিলোৱেই!'

শিল্পী জুবিন

আমি প্ৰথম লগ পোৱাৰ সময়ত জুবিনে নিজে সুৰ কৰা গান আছিল মাত্ৰ তিনিটা কি চাৰিটা। হীৰুদাৰ কথাৰে 'গানে কি আনে', জেঠায়েকৰ কথাৰে 'প্ৰীতিৰ

সুবাসে' আৰু স্বৰচিত 'দুখ বিকশে' আদি। তেতিয়া আমাৰ কেইজনমানৰ বাবেহে তেওঁ কণ্ঠশিল্পী আছিল, বাকী সকলোৰে বাবে তেওঁ আছিল এজন বাদ্যযন্ত্ৰী। জুবিন সেই সময়ত আছিল এজন ব্যস্ত তবলাবাদক আৰু কী-ব'ৰ্ড (চীছেচাইজাৰ) বজাওঁতা। মাজতে তেওঁৰ সাংগীতিক জীৱনত দুটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ঘটনা ঘটে। এবাৰ এজন স্থানীয় শিল্পীৰ সৈতে যোৰহাটত নতুনকৈ স্থাপন হোৱা এফ এম ৰেডিঅ'ত কী-ব'ৰ্ড সংগত কৰিবলৈ লৈছিল। গানৰ আৰম্ভণিৰ সময়ত জুবিনে গুণগুণাই আছিল নিজৰেই এটি গীত। সেই সময়ত সেইফালে পাৰ হৈ যোৱা নীলু চক্ৰৱৰ্তী ডাঙৰীয়াই হঠাতে তেওঁৰ গীত শুনি ৰৈ গ'ল আৰু বাদ্যযন্ত্ৰী জুবিনক প্ৰস্তাৱ দিলে দুটা গীত তৎক্ষণাৎ বাণীবদ্ধ কৰিবলৈ। এই ক্ষুদ্ৰমসৃষ্ণ প্ৰস্তাৱৰ অন্তত প্ৰথমবাৰৰ বাবে জুবিনে ৰেডিঅ'ত গান গালে, হীৰুদাৰ কথা আৰু নিজা সুৰেৰে 'গানে কি আনে'। নিজৰ কণ্ঠ শুনি জুবিনেও ভাবিবলৈ বাধ্য হ'ল 'মই গাব পাৰোঁ দেখোন'। লগে লগে সৃষ্টি হ'ল আৰু কেইটামান সুৰীয়া গানৰ।

দ্বিতীয়টো উল্লেখযোগ্য ঘটনা হ'ল— সেই সময়ত জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত থকা কণ্ঠশিল্পী জিতুল সোণোৱালে জুবিনক তেওঁৰ সৈতে ফাংচনত কী-ব'ৰ্ড বজাবলৈ কৰা আমন্ত্ৰণ। এই দুয়োটা ঘটনাৰ ফলত জুবিনৰ আত্মবিশ্বাস বাঢ়ি দুগুণ হ'ল আৰু ওচৰৰ পৰা তেওঁ দেখিলে—যুজিলে সংগীতৰ পেছাদাৰী জগতখন আৰু অসমীয়া মানুহৰ পছন্দ-অপছন্দ।

এদিন তেওঁ আমাক ক'লে যে তেওঁ হেনো এটা শ্ৰব্য কেছেট কৰিব। কিন্তু সেই কামটো ইমান সহজ নাছিল। গীত-মাত-কণ্ঠ সকলো আছিল যদিও নাছিল বাকীখিনি কামৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় ধন। সি যি কি নহওক ঘৰৰ পৰা আৰু দুই-এজন বন্ধুৰ পৰা কিছু পুঁজি সংগ্ৰহ কৰি বহু কষ্টেৰে, বহু উদ্যমেৰে তেওঁ প্ৰথমবাৰৰ বাবে নিৰ্মাণ কৰিলে এটা শ্ৰব্য কেছেট 'অনামিকা' নামেৰে।

'অনামিকা'ক লৈ আমাৰ উৎকণ্ঠা আছিল মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ বিজাল্টৰ দৰেই। আমাৰ চিন্তা হৈছিল, নতুন ধৰণৰ গীতবোৰ মানুহে ভাল পাবনে?

মূলধন ঘূৰি নাহিলে কি হ'ব? বিতৰণ কেনেকৈ হ'ব?.. ইত্যাদি।

সেই সময়তে জুবিনে লগ পায় আমাৰ আন এজন বন্ধু দেব বৰকটকীক। দেবহঁতৰ এন কে প্ৰডাকছনে 'অনামিকা'ৰ পৰিবেশনৰ দায়িত্ব লয়। সেয়া আছিল ১৯৯৩ চনৰ দুৰ্গা পূজাৰ সময়। ষষ্ঠীৰ দিনা 'অনামিকা' মুক্তি পালে আৰু সপ্তমীৰ পৰা জুবিন, অতনু, প্ৰসেনজিৎ, দীপু আৰু মই যোৰহাটৰ অলিয়ে-গলিয়ে পূজা চোৱাৰ নামত কাণ খিয় কৰি ঘূৰি ফুৰোঁ জানোচা ক'ৰবাৰ পৰা ভাহি আহেই। 'গানে কি আনে সুৰৰ সোপানে সোপানে...'

দশমীৰ দিনা দেবই খবৰ দিলে 'মাত্ৰ তিনি দিনতে সমগ্ৰ অসমতে 'অনামিকা'ৰ সমস্ত কপি শেষ হৈ গ'ল। 'অনামিকা'ৰ কথা আৰু তোমালোকে চিন্তা কৰিব নালাগে, এতিয়া নতুন গানৰ কথা চিন্তা কৰা।'

পৰৱৰ্তী সময়ৰ জুবিনৰ সাংস্কৃতিক যাত্ৰাৰ কথা সকলোৰে জানে। তাৰ পিছত আমাৰ আপোন 'গ'ল্ডী' অসমবাসীৰো আপোন জুবিন হৈ পৰিল আৰু অসমৰ সংগীত জগতত এক নতুন অধ্যায়ৰ সূচনা হ'ল— জুবিন অধ্যায়।

সংগীত শিল্পী জুবিনৰ বিশেষত্ব

কণ্ঠশিল্পী জুবিনৰ প্ৰথমখন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ পৰা আজি পৰ্যন্ত মই প্ৰায় পাঁচ শতাধিক অনুষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত হৈছোঁ, কেতিয়াবা উদ্যোক্তা ৰূপে, কেতিয়াবা পৰিকল্পক-ব্যৱস্থাপক বা সূত্ৰধাৰকৰূপে। প্ৰথম আখৰটোৰ পৰা পূৰ্ণাংগ ৰূপ পোৱালৈকে বহু গীতৰ জন্ম যন্ত্ৰণাও দেখিছোঁ আৰু দেখিছোঁ বছৰে মন নকৰা কেইটামান বিশেষত্ব। জুবিন এজন গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, কণ্ঠশিল্পী, বাদ্যযন্ত্ৰী, সংগীত ব্যৱস্থাপক, ৰিড্‌ম আৰু মেলডী এৰেঞ্জাৰ আৰু এজন শব্দযন্ত্ৰীও। অৰ্থাৎ গীত লিখি গোৱাৰ পৰা ৰেকৰ্ডিং কৰি কেছেট উলিওৱালৈকে সকলো কাম অকলে নিজে কৰিব পাৰে। যিটো সৰ্বভাৰতীয় ক্ষেত্ৰতে বিৰল।

আন এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হ'ল জুবিনৰ ভাষাজ্ঞান আৰু যিকোনো ভাষাৰ বিশুদ্ধ উচ্চাৰণ। আজি পৰ্যন্ত বহু বৰেণ্য শিল্পীয়ে গীতত বিষয়বস্তু ৰূপত বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতিৰ জনগোষ্ঠীয় ৰূপকথা বা শব্দ-বাক্য ব্যৱহাৰ কৰি বহু অপূৰ্ব গীত সৃষ্টি কৰিছে যদিও জনগোষ্ঠীয় ভাষা-উপভাষা-দোৱানসমূহত গীত গোৱা নাই বুলিবই পাৰি। আমাৰ বোধেৰে জুবিনেই একমাত্ৰ শিল্পী যি উত্তৰ-পূব প্ৰায় আটাইকেইটা ভাষা-উপভাষাত কণ্ঠদান কৰিছে। তাতোকৈ ডাঙৰ কথা হ'ল ইবিলাকত তেওঁৰ উচ্চাৰণ আৰু প্ৰক্ষেপণ শৈলীৰ শুদ্ধতা আৰু প্ৰতিটো গীতৰেই আকাশলংঘী জনপ্ৰিয়তা।

সংস্কৃত, হিন্দী, পাঞ্জাবী, বঙালী, গুজৰাটী, মাৰাঠী, তামিল, তেলুগু আৰু অসমীয়া ভাষাৰ উপৰি জুবিনে কণ্ঠদান কৰা অন্যান্য ভাষা-উপভাষাৰ ভিতৰত অন্যতম হ'ল— বড়ো, কাৰ্বি, দেউৰী, মিচিং, চাট্ৰী, চাহ জনগোষ্ঠীয়, নেপালী, ৰাজবংশী, তিৱা, গাৰো, আদি, নিছি, আপাতানী আদি।

'অনামিকা', 'মায়া' আদি নতুন শৈলীৰ আধুনিক গীতৰ শ্ৰব্য কেছেটৰ জৰিয়তে অতীব জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰা সময়ত আদি অৱস্থাত বহু কেইগৰাকী জ্যেষ্ঠশিল্পীয়ে কটাক্ষ কৰিছিল যে 'চিঞৰি চিঞৰি পাশ্চাত্য আৰ্হিত আধুনিক গীত

গোবাতো তেনেই সাধাৰণ কথা। গাওকচোন সি বিহ্নাম বা বৰগীত এটা। সেইসকলৰ সমালোচনাক অৰ্থহীন প্ৰতিপন্ন কৰি জুবিনে আধুনিক গীতৰ সমান্তৰালভাৱে গাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে পৰাম্পৰাগত আৰু লোকগীতি। বহুতেই হয়তো নাজানে শৈশৱতে জুবিনে প্ৰথম পাঠ লৈছিল খোলবাদনৰহে।

প্ৰাচ্য-পাশ্চাত্য আৰু উত্তৰ-পূবৰ সুৰ-সংগীতৰ অপূৰ্ব সংমিশ্ৰণেৰে এক নতুন ধাৰাৰ সৃষ্টি কৰা জুবিনে গাইছে বৰগীত, কামৰূপী আৰু গোৱালপাৰীয়া লোকগীত, বুমুইৰ, বিহ্নাম, নাগাৰা নাম, ঐনিতম, জিকিৰ-জাৰি আদিৰ প্ৰায় পাঁচ সহস্ৰাধিক গীত। জুবিনৰ জৰিয়তে আজিৰ নৱ প্ৰজন্মই সোৱাদ পালে অসমীয়া লোকসংগীতৰ অমিয়া সুৰ। সদাশয় পাঠকসকলে জানি আচৰিত হ'ব যে জুবিনে আয়াসতে এদিনত বিছৰ পৰা পাঁচিটা পৰ্যন্ত গীত নিৰ্খুঁতভাৱে গাই বাণীবদ্ধ কৰিব পাৰে! সিও এক অভিলেখ।

চিনেমা, কবিতা, অসম আৰু অন্যান্য

জুবিনৰ প্ৰথম প্ৰেম গান আৰু অসম। গানৰ ক্ষেত্ৰত দৃষ্টিভংগী বিশ্বজনীন, কিন্তু অসমীয়া ৰূপে প্ৰবল জাতীয়তাবাদী। স্বদেশ-স্বজাতিৰ দুৰ্দীনত তেওঁ সদায় সমদলৰ আগশাৰীত বিদ্যমান। উদাসীনতাৰে সুবিধাজনক দূৰত্বত অৱস্থান কৰাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ সদায় জনতাৰ কাষত থিয় হয়। নিজৰ মাধ্যমেৰে দুৰ্নীতি আৰু দুৰ্ভুক্তিৰ বিৰোধিতা কৰে। সপোন ৰচে জ্যোতি-বিষ্ণু-শংকৰ-চূকাফাৰ জোনাকী দেশৰ। নৱ প্ৰজন্মক উছাহ যোগায় সংস্কৃতিক-বৌদ্ধিক ইন্ধনেৰে আগবাঢ়ি যাবলৈ।

তেওঁ এজন কবি। 'শব্দ অনুভূতি' তেওঁৰ প্ৰথম প্ৰকাশ। কবি জুবিনে কয়— 'শেষ বুলিলেতো শেষ নহয়, আকৌ আৰম্ভ হয়, শেষ নহয়।' তেওঁ চলচ্চিত্ৰৰো এজন দুৰ্দান্ত প্ৰেমিক। তেওঁৰ ব্যক্তিগত লাইব্ৰেৰীত আছে ১১ দেশী-বিদেশী চলচ্চিত্ৰৰ ভিডিঅ' আৰু চলচ্চিত্ৰ বিষয়ক কিতাপ। আজি বেছ কিছুদিনৰ পৰা তেওঁ মনত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছে চিনেমাৰ তিনিটা প্ৰট। তেওঁৰ নতুন পৰিকল্পনা, ছবি নিৰ্মাণ কৰিব — অসমীয়া অথবা হিন্দী।

গান শুনা, চিনেমা চোৱা, নতুন আহাৰৰ জুতি লোৱা, গাড়ী চলোৱা, সাঁতোৰা, বৰশী বোৱা... ইন্ডিয়াক তেওঁৰ হ'বী। ভূপেন হাজৰিকা, বিদীপ দত্ত, মুনিন বৰুৱা, এছ ডি বৰ্মন, কিশোৰ কুমাৰ, নূৰুৎ ফাটেহ আলী খান, ষ্টিংছ, মাইকেল জেক্‌ছন, গেৰী মুৰ আদি তেওঁৰ প্ৰিয় সংগীত শিল্পী। প্ৰিয় ঠাই অসমৰ প্ৰতিখন গাঁও। প্ৰিয় গীত অসমৰ প্ৰতিটো লোকগীত। প্ৰিয় ব্যক্তিত্ব বিষ্ণু ৰাভা। প্ৰিয় কিতাপ

চাৰ্লি চেপলিনৰ আত্মজীৱনী...। এই প্ৰিয়বোৰত নতুন নতুন নাম সংযোগ ঘটায়হে আছে যিহানে তেওঁ সীমাৰ পৰিধি নেওচি আওতাই গৈছে। এই যাত্ৰা অবিৰত হওঁক।

জুবিনৰ পৰিৱাল

জুবিনৰ সংগীতৰ প্ৰথম শিক্ষক আছিল মাক স্বগীয়া ইলি বৰঠাকুৰ। মাকক অকালতে হেৰুওৱা জুবিনৰ জীৱনৰ দ্বিতীয়টো অতি শোকজনক ঘটনা হ'ল ডাঙৰ ভনীয়েক জংকিৰ পথ দুৰ্ঘটনাত অকাল মৃত্যু। সেই সন্ধিয়াটোৰ কথা মোৰ আঙিও মনত আছে। ঢেকীয়াজুলিত অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰি আমি সেই নিশা আৰু দিনটো ভাতে কাটালোঁ। পিছদিনা চতিয়ালৈ বুলি আমি বিয়লি পাঁচমান বজাত ওলাইছোঁ। আগে আগে আমাৰ বাকী শিল্পীসকলৰ বিলাসী ছুপাৰ বাছখন আৰু পিছে পিছে জুবিনৰ গাড়ী। গাড়ীত জুবিন, জংকী, বচ্চন আৰু চালকৰ আসনত আমাৰ আন এজন বন্ধু জয়ন্ত পাত্ৰ। তেজপুৰত দুয়োখন গাড়ী বওঁতে আমাৰ গাড়ীখনলৈ উঠি আহিল জুবিন। জুবিন আমি বহি থকা শেষৰ আসন কেইখনৰ ফালে আহিল। জয়ন্ত উঠি আহি জুবিনক মাতিলেহি। আমি তাক ডবিয়াই পঠাই দিলোঁ, 'আজি চতিয়াত এই চিজনৰ শেষ ফাংচন। গ'ল্টী আমাৰ লগত আহক। তোমালোকে পাছে পাছে আহি থাকা।' সি গ'লগৈ। আমিও অগ্ৰসৰ হ'লোঁ। চতিয়া অভিমুখে। আমাৰ আঙাই ভাল পাগ ল'লে। গানৰ পৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞানলৈ, পৰেশ বৰুৱাৰ পৰা গৌতম বুদ্ধ-দালাই লামালৈকে— বিভিন্ন বিষয়ত বিভিন্ন সৰস আলোচনা-বাদানুবাদ। হঠাতে বালিপৰা পোৱাৰ আগেয়ে থকা দলংখন পাৰ হৈয়ে পিছফালে এটা ডাঙৰ শব্দ শুনি আমি সচকিত হৈ পৰিলো। জুবিনে চিঞৰি উঠিল— 'বাছখন বন্ধা। পাছফালে কিবা এঞ্জিনভেণ্ট এটা হৈছে নেকি?' (জুবিন আৰু আমি পথ দুৰ্ঘটনাত আহত বহুজনক বহুবাৰ বাস্তৱ পৰা উঠাই নি চিকিৎসা কৰোৱাৰ ভালেমান অভিজ্ঞতা আছে!) বাছ ৰোৱাৰ লগে লগে জুবিন নামি গ'ল। পাছে পাছে আমিবোৰ। দেখিলো দূৰৈত এখন গাড়ী বেয়াকৈ দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত হৈ পৰি আছে। আমি কাষ পেৱাৰ আগতে হঠাৎ জুবিনে চিঞাৰ কৰি উঠিল,— 'মাইনা'।

সেইখন আমাৰ ইখন গাড়ীয়েই আছিল। মৰমৰ ককায়েক গ'ল্টীৰ কোলাতেই জংকিয়ে কিছু সময়ৰ পাছতে শেষ নিশ্বাস এৰিলে। চিকিৎসালয়লৈ লৈ যোৱাৰ পথত জয়ন্তও একেবাৰে গ'লগৈ। সিদিনা প্ৰথমবাৰ দেখিলো অসহায় জুবিনক। সকলো হেৰুৱাই চিঞৰি চিঞৰি কান্দি থকা জুবিনক। জুবিনে সিদিনা হেৰুৱালে মৰমৰ ডাঙৰ ভনীয়েক জংকিক, যি আছিল তেওঁৰ বন্ধু আৰু কনিষ্ঠ

হ'লেও কিছু ক্ষেত্ৰত অভিনায়কৰ দৰে আৰু অসমবাসীয়ে হেৰুৱালে এগৰাকী প্ৰতিভাবান কণ্ঠশিল্পী আৰু অভিনেত্ৰীক।

শিছে প্ৰকৃতিয়ে জুবিনক ভাঙি পৰিবলৈ নিদিলে। নিদিলে পাপু, পামী আৰু গৰিমাই। জুবিন পুনৰ সজীৱ হৈ উঠিল। জংকী আৰু মাকৰ স্মৃতিক ল'লে শ্ৰেণীৰূপে। গৰিমাই অধিক সাক্ষী কৰি হৈ পৰিল জুবিনৰ ছাঁ— দিবা-নিশে। মুম্বাই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ইংৰাজী সাহিত্যত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰীধাৰী গৰিমা আছিল ৰাজ্যিক পৰ্যায়ৰ এগৰাকী টেনিছ খেলুৱৈ। বৰ্তমান তেওঁ এগৰাকী ফেশ্বন ডিজাইনাৰ। পামীৰ ইতিমধ্যে বিয়া হৈছে আৰু জুবিনৰ দেউতাক, যাক সকলোৰে মাতে পাপু বুলি, মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে কিছুদিনৰ আগেয়ে ৰাজ্য চৰকাৰৰ প্ৰশাসনিক বিষয়াৰূপে অৱসৰ লৈছে। তেখেতক মানুহে জানে কপিল ঠাকুৰ নামেৰে। জুবিনৰ 'জোনাক গলা জাৰৰ নিশা...' গীতটোৰ গীতিকাৰ এই কপিল ঠাকুৰেই। তেখেত একেধৰে এগৰাকী কবি, গল্পকাৰ আৰু চিত্ৰকাৰ। কিতাপ, গান আৰু ইণ্টাৰনেট তেওঁৰ সাম্প্ৰতিক ব্যক্তিত্ব।

জুবিন আৰু আমাৰ কল্পনা

জনপ্ৰিয়তাৰ সমান্তৰালভাৱে জুবিনে প্ৰায়ে মুখামুখি হৈ আহিছে তেওঁক লৈ সৃষ্টি একে প্ৰায়লাৰ বিতৰ্কৰো। জুবিনক লৈ প্ৰায়ে শুনা যায় সৰস গল্প শুভৱ, যিবোৰ প্ৰায়ে হয় কল্পনাপ্ৰসূত আৰু স্পষ্টীকৰণবিহীন। আমি আশা কৰো সিবোৰৰ পৰা উদ্ভীৰ্ণ হৈ তেওঁ সাংস্কৃতিক দিশৰ লগতে ব্যক্তিগত ছবিখনো আৰু অধিক উজ্জলতৰ কৰি তুলিব। কাৰণ তেওঁ কেৱল এজন গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, কণ্ঠশিল্পী বা অভিনেতাই নহয়,— তেওঁক নতুন প্ৰজন্মই ইতিমধ্যে গ্ৰহণ কৰিছে এক 'আইডল' ৰূপে। নিজৰ সৃষ্টিসমূহৰ লগতে জুবিনে অসমৰ লোক সংগীতৰ সুৰদী গীত-মাতবোৰ দেশ-বিদেশে জনপ্ৰিয় কৰি তোলাত অগ্ৰণী ভূমিকা ল'লে সকল কাম হ'ব বুলি আমি আশাবাদী। কাৰণ সেই প্ৰতিভা আৰু সন্ধিচ্ছা তেওঁৰ আছে। আৰু আশা কৰো তেওঁৰ সৃষ্টিসমূহৰ বজাৰৰ জনপ্ৰিয়তা আৰু মানবিশিষ্ট কলাৰ যি প্ৰায় শূন্য ব্যৱধান সি সদায় শূন্য হৈয়েই থাকক।

গুণী পিতৃ-মাতৃৰ গুণী পুত্ৰ

□ মণ্টু শইকীয়া

১৯৭২ চনৰ এটি বোবাৰী পুৱা। দিনটো আছিল ১৮ নবেম্বৰ। স্থান গাৰো পাহাৰৰ এখনি সৰু মনোমোহা চহৰ— তুৰা। নবেম্বৰৰ এই কামুৰি খাবৰ মন যোৱা নিয়ৰসনা বোবাৰী পুৱাতে তুৰা চিভিল হাস্পাতালত এটি শিশু জন্ম হ'ল। যেন এটি দেৱশিশু পৃথিৱীলৈ নামি আহিল। মুখত সোণৰ চামুচ লৈ নাহিলেও কণ্ঠ তেওঁৰ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত। যোৰহাটৰ মোহিনীমোহন ঠাকুৰৰ ঔৰসত আৰু ইলি বৰঠাকুৰৰ গৰ্ভত জন্ম লাভ কৰা এই শিশুটিয়েই হ'ল বৰ্তমান অসমৰ জনপ্ৰিয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতিসম্পন্ন ইউকেলিপ্টাছৰ দৰে ওখ হ'ব খোজা শিল্পী জুবিন বৰঠাকুৰ ওৰফে জুবিন গাৰ্গ ওৰফে গ'স্তী।

এটা সময় আছিল জুবিন বৰঠাকুৰক চিনাকি কৰাই দিয়া হৈছিল মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰৰ পুত্ৰ বুলি, আৰু মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰক চিনাকি কৰাই দিয়া হয় জুবিন গাৰ্গৰ দেউতাক বুলি। গুণী পিতৃৰ গুণী সন্তান তথা গুণী সন্তানৰ গুণী পিতৃ। মানুহজনৰ প্ৰকৃত নাম মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰ। বহুতে তেওঁক কপিল ঠাকুৰ বুলিয়ে জানে। ঘৰুৱা নাম পুতুকণ।

অসম চৰকাৰৰ উচ্চ পদস্থ প্ৰশাসনিক বিষয়া হিচাপে ৰাজ্যৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ ঘূৰি ফুৰা, সদায় ডেকা ইমেজৰ এই ব্যক্তিজন এজন ভাল চিত্ৰশিল্পী আৰু বিশিষ্ট কথাশিল্পীও। ভূ-ভাৰত্বৰ দিহিঙে-দিপাঙে ঘূৰি ফুৰোঁতে কথাশিল্প তথা সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনৰ সন্দূৰীয়া আলিৰে বাট বুলি তেখেতে মৌকৌহ বটলিছিল পিতৃপিতৃকৈ। প্ৰশাসনিক বিষয়া হিচাপে দায়িত্ব মূৰ পাতি লৈ ৰাজ্যৰ ভিন্ন প্ৰান্তত কৰ্মৰত অৱস্থাত সংগ্ৰহ কৰা বহু গ্ৰন্থ এতিয়া তেখেতৰ ব্যক্তিগত পুথিভঁৰালত সংৰক্ষিত হৈ আছে। তেজপুৰ, যোৰহাট, গোলাঘাট, কৰিমগঞ্জ, বিজনী, নলবাৰী, গাৰো পাহাৰ আদি স্থানত তেখেতে চাকৰি কৰিছিল।

মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে তুৰাৰ এমপ্লয়মেণ্ট এক্সেলুত চাকৰি কৰি থাকোঁতেই ১৯৭২ চনৰ ১৮ নৱেম্বৰত তুৰাৰ চিভিল হাস্পাতালত জুবিন বৰঠাকুৰৰ জন্ম। গাৰ্গ গোত্ৰ অনুসৰি পিছলৈ জুবিনে গাৰ্গ উপাধি ব্যবহাৰ কৰিবলৈ লয়। 'কপিল ঠাকুৰ' ছদ্মনামেৰে বিভিন্ন কাকত-আলোচনীত লেখা-মেলা কৰি অহা, অসংখ্য বিদেশী গল্প অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰা জুবিনৰ দেউতাক মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰ এজন ভাল চিত্ৰশিল্পীও। ১৯৬৪ চনৰ পৰা ১৯৭৩ চনলৈ বৰঠাকুৰে তুৰাত চাকৰি কৰিছিল। জুবিনৰ এবছৰ বয়সত দেউতাক তুৰাৰ পৰা তেজপুৰলৈ লেবাৰ ইলপেক্টৰ হিচাপে বদলি হৈ আহে। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, বিষ্ণু ৰাভা, ফণী শৰ্মা, ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ পদৰেণুৰে বঞ্জিত তথা উষা নগৰী তেজপুৰত জুবিনে দুবছৰীয়া সোণালী শৈশৱ অতিবাহিত কৰিলে। তেজপুৰত দুটা বছৰ থাকি বৰঠাকুৰ পৰিয়ালটি আহে যোৰহাটলৈ। যোৰহাটত তেকেতে টি গাৰ্ডেন ইলপেক্টৰ হিচাপে চাকৰিত নিযুক্ত হয়। ১৯৭৬-৮২ চনলৈ বৰঠাকুৰে কৰিমগঞ্জত ছব-ডেপুটী কলেক্টৰ, ১৯৮২-৮৩ চনলৈ বিজনীত ছব-ডেপুটী কলেক্টৰ, ১৯৮৪ চনত নলবাৰী তামুলপুৰত এছ ডি চি, ১৯৮৮-৮৯ চনত গোলাঘাট সদৰ এছ ডি অ', ১৯৯০ চনত সৰুপথাৰত এডিশ্যনেল কমিছনাৰ, ১৯৯৫ চনত মাৰ্ঘেৰিটা সদৰ এছ ডি অ' হিচাপে চাকৰি কৰিছিল। দেউতাকৰ চাকৰি সূত্ৰে জুবিনহঁতে অ'ৰ পৰা তলৈ ঢপলিয়াই ফুৰিব লগা হৈছিল। গুৱাহাটী খানাপাৰাত থকা ষ্টাফ কলেজতো তেওঁ Joint Director হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। তেতিয়া তেওঁলোক ষ্টাফ কলেজৰ কোৱাৰ্টাৰতে আছিল। ১৯৮৮ চনৰ পৰা মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে যোৰহাটৰ বঙালপুখুৰীত ঘৰ সাজিবলৈ লয়। ১৯৮৯ চনৰ পৰা জুবিনহঁত যোৰহাটৰ ঘৰত নিগাজীকৈ থাকিবলৈ লয়। জুবিনৰ ভনীয়েক জংকী আৰু পাত্নী (মমন)ৰ জন্ম হয় যোৰহাটতে।

জুবিনৰ ককাক তথা মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰৰ দেউতাকৰ প্ৰকৃত ধৰ হ'ল শিৱসাগৰ জিলাৰ জাঁজী তামুলীছিয়া গাঁৱত। বৰঠাকুৰৰ দেউতাক কুমুদ বৰঠাকুৰে মাকুমৰ বাগানত চাকৰি কৰিছিল। লিছত তেওঁ শিৱসাগৰৰ বৰহাটত ঘৰ-বাৰী সাজে। তেখেতৰ পত্নী দুগৰাকী। সৰুগৰাকীৰ পৰিয়ালটো বৰ্তমান বৰহাটতে আছে। কুমুদ বৰঠাকুৰৰ প্ৰথমগৰাকী পত্নী কিৰণ বৰঠাকুৰৰ সন্তান মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰ। জুবিনৰ ককাদেউতাকৰো গানত বৰ বাপ আছিল। মৃত্যুৰ সময়লৈকে তেখেতে গান গাই আছিল। চকীত বহি তালাপ মাহমুদৰ গীত গাই থাকোতেই তেখেতৰ মৃত্যু হৈছিল। কিৰণ বৰঠাকুৰেও জ্যোতি-বিষ্ণু-নজৰুলৰ গীতৰ চৰ্চা কৰিছিল। ডাল গীত গাইছিল। মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰৰ বায়েক হ'ল ৰেণু শৰ্মা। ৰেণু শৰ্মায়ো সন্দৰ্ভকৈ গীত গাব পাৰিছিল। 'লাচিত বৰফুকন', 'পুৰেকণ', 'পুৱতি নিশাৰ সপোন'ত ৰেণু শৰ্মাই অভিনয়ো কৰিছিল। জুবিনৰ অনানিকা (১৯০২) এলবামৰ—

'প্ৰীতিৰ সুবাসে ধুবাই দিলেহি

মোৰেই উদাসী মন'... শীৰ্ষক গীতটিৰ ৰচনা আছিল জুবিনৰ জেঠায়েক ৰেণু শৰ্মাৰ। সম্ভ্ৰতি মুম্বাইত প্ৰতিষ্ঠিত বিখ্যাত সংগীত ব্যৱস্থাপক উৎপল শৰ্মা তেখেতৰে ল'ৰা। আনহাতে উৎপল শৰ্মাৰ ভগ্নী সৰিতা শৰ্মাও এগৰাকী ভাল কণ্ঠশিল্পী। অনানিকা এলবামৰ—

'পথে পথে জোনাক, পোহৰালা তুমিয়ে'

আৰু 'হিয়া দহে বুকু ভাগে, আজি দেখোন নিমিষতে'... শীৰ্ষক গীতৰ ৰচনা সৰিতা শৰ্মাৰে।

গতিকে দেখা যায় যে জুবিনে এটি সংস্কৃতিৱান পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু সংগীতৰ চৰ্চা কৰিবলৈ সুযোগ পাইছিল। তদুপৰি শিল্পীগৰাকীৰ একাগ্ৰতা, নিষ্ঠা, সততা, অহোপুৰুষাৰ্থ প্ৰচেষ্টাই সপোন বাস্তৱত ৰূপ দিয়াত সহায় কৰিছিল। কঠত সবদৰ্ভাৱে বাস কৰিলেও জুবিনে অৱশ্যে প্ৰথম অৱস্থাত এগৰাকী বাদ্যযন্ত্ৰী শিল্পী হিচাপেহে কেৰিয়াৰ আৰম্ভ কৰিছিল। আজিও জুবিনে যিকোনো বাদ্যযন্ত্ৰ নিৰ্বৃত্তকৈ ৰক্তাব পাৰে। এইটো জুবিনৰ বৰ ডাঙৰ গুণ। যি সময়ত জুবিনহঁতৰ ঘৰখনত সংগীতৰ মজলিছ চলিছিল সেই সময়ত জুবিনৰ দেউতাকে বীলাচল, জনমভূমি, প্ৰান্তিক, দৈনিক অসম, আমাৰ অসম, বিশ্বয়, ৰংঘৰ, বহস্য, মাৱা, হৰিশ্ৰীপ আদি কাকত-আলোচনীত গল্প-প্ৰবন্ধ লেখিছিল। ছেণ্টিনেল কাকতত কবিতা লেখিছিল। তেখেতে জে বি কলেজত পঢ়ি থাকোঁতে (১৯৬৫-৬৬) 'বিষ্ণু বাতৰ' সাৰিত্ৰ লিখিছিল। জে বি কলেজৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদক হৈ থাকোঁতে

বৰঠাকুৰে কলেজৰ নৱাগত আদৰ্শী সত্ৰালৈ বিকু বাতাক নিয়ন্ত্ৰণ জনাইছিল। বিকু বাতাই গীত গাই, বস্তুতা দিয়াৰ পিছত তেওঁক দেৰগাঁৱৰ প্ৰখ্যাত নৃত্যশিল্পী যতীন গোস্বামীৰ ঘৰত থৈ আহিছিলগৈ। ১৯৮০ চনত জে বি কলেজৰ সোণালী জয়ন্তীৰ সময়ত প্ৰকাশ পোৱা 'স্বৰ্গশিকা'ত বিকু বাতৰ সৈতে জুবিনৰ দেউতাক আৰু সেই সময়ৰ দুজনমান ছাত্ৰৰ ফটো প্ৰকাশ পাইছিল।

মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰ হ'ল অনুকূল ঠাকুৰৰ শিষ্য। ১৯৯৫ চনত তেখেতে অনুকূল ঠাকুৰৰ শিষ্যত্ব গ্ৰহণ কৰে। জুবিনৰ স্কুলীয়া শিক্ষা আৰম্ভ হয় যোৰহাট কাৰ্মেল স্কুলৰ পৰা। যোৰহাটৰ কাৰ্মেল ইংলিছ মিডিয়াম স্কুলত জুবিনে মাত্ৰ নাৰ্ছাৰী পাঠ্যক্রম পঢ়ে। তাৰ পিছত দেউতাকৰ চাকৰি সূত্ৰে জুবিনহঁত কৰিমগঞ্জলৈ যায়। হাইস্কুলপৰ্যন্ত জুবিনে কৰিমগঞ্জৰ হাইস্কুলত পঢ়ে। পৰৱৰ্তী সময়ত জুবিনে বিজনী বাছৰ হাইস্কুলত নামভৰ্তি কৰে। শিল্পীগৰাকীয়ে মেট্ৰিক পাছ কৰে তামূলপুৰ হাইস্কুলৰ পৰা। সেয়া আছিল ১৯৮৮-৮৯ চনৰ কথা। জুবিনে প্ৰথম বিভাগত সুখ্যাতিৰে মেট্ৰিক পাছ কৰি যোৰহাটলৈ গুচি আহে। কাৰণ সেই সময়ত জুবিনহঁতৰ যোৰহাটৰ আসাম টাইপৰ ঘৰটিৰ নিৰ্মাণকাৰ্য সম্পূৰ্ণ হৈছিল। তেতিয়াৰ পৰা (১৯৮৯) জুবিনহঁত যোৰহাটৰ বঙালপুখুৰীৰ ঘৰত থাকিবলৈ লয়। জুবিনে যোৰহাট জে বি কলেজৰ বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰে। সেই সময়ত দেউতাক এডিশ্যনেল কমিছনাৰ হিচাপে সৰুপথাৰলৈ বদলি হৈ আহে। জে বি কলেজৰ পৰা হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ জুবিনে গুৱাহাটীৰ বি বৰুৱা কলেজত (বি এছ চি) অধ্যয়ন কৰে। 'Morning shows the days' কথাৰাৰ জুবিনৰ ক্ষেত্ৰত খাটে। ইংৰাজীত এৰাৰ কথা আছে 'Behind success of every man, there is a woman' অৰ্থাৎ কোৱা হয় প্ৰত্যেকজন পুৰুষৰ সাফল্যৰ আঁৰত এগৰাকী নাৰী থাকে। তেওঁ মাতৃ, গৃহিণী, ভনী বা প্ৰেমিকাও হ'ব পাৰে। জুবিনৰ সাফল্যৰ আঁৰত থকা নাৰীগৰাকী হ'ল জুবিনৰ মাতৃ ইলি বৰঠাকুৰ। জুবিনৰ মাতৃয়েই হ'ল জুবিনৰ 'ফ্ৰেণ্ড ফিল'ছফাৰ এণ্ড গাইড' স্বৰূপ। জুবিনৰ গানৰ প্ৰথম শ্ৰোতা গ'ল জুবিনৰ মাতৃ, জুবিনৰ প্ৰেৰণাৰ আঁৰত হ'ল জুবিনৰ মাতৃ। একালৰ জুবিন বৰঠাকুৰৰ পৰা জুবিন গাৰ্গ হোৱাৰ মূলতে হ'ল জুবিনৰ মাতৃ ইলি বৰঠাকুৰ। এই কথা আত্ম পিতৃ মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে অকপটে স্বীকাৰ কৰে। এই কথা বোদ্ধ অনাই সঁচা যে বি সময়ত জুবিনৰ দেউতাকে চাকৰি সূত্ৰে ৰাজ্যৰ অৰণ্ডে-দৰঙে ভ্ৰমি ফুৰিছিল সেই সময়ত মাতৃ ইলি বৰঠাকুৰে জুবিন-জংকী-মমনহঁতক 'মানুহ' হোৱাৰ আদিপাঠ দিছিল। যোৰহাটৰ ঘৰখনৰ গুৰিব'ঠা ধৰিছিল। জীৱনৰ চাকনৈয়াত অহা ভূমিকম্প, ব্ৰহ্মপাত, ধুমুহা জুবিনহঁতৰ মূৰৰ ওপৰত পৰিবলৈ দিয়া নাছিল সেই

সাদৰী মাতৃগৰাণীয়ে। অবশ্যে জুবিনেও জীৱন মৰুভূমিত বহুতো ছাত-প্ৰতিছাত অতিক্ৰম কৰি ইউকেলিপ্টাছৰ দৰে ওখ হৈ সফলতাৰ আকাশ চুম পাৰিছে। জুবিনৰ মাতৃ ইলি অধ্যাপক বৰঠাকুৰ একাধাৰে এগৰাকী সফল গৃহিণী, অভিনেত্ৰী, সু-পৰিচালক আৰু স্বভাৱ শিল্পী। তেওঁৰ আই-বোপাইৰ ঘৰ আছিল যোৰহাটৰ সৰুচৰাইত। অপেছাদাৰী বিভিন্ন নাট্যদলত তেওঁ অভিনয় কৰিছিল। ১৯৮৯ চনত 'চিৰাজ' নাটকত অভিনয় কৰি দৰ্শকৰ মনত সাঁচ বহুৱাইছিল। গানো গাইছিল সুন্দৰকৈ। তদুপৰি তেওঁ সুন্দৰকৈ হাৰমণিয়ম বজাইছিল আৰু বাসলীলাৰ নৃত্য শিকাইছিল। তেখেতে চাকৰিও কৰিছিল। যোৰহাট আই টি আইত কেৰাণী হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰা ইলি বৰঠাকুৰে বিয়াৰ এবছৰৰ পিছত ঘৰুৱা অসুবিধাৰ বাবে চাকৰি বাদ দিছিল। ছোৱালী দুজনীক সংগীত-নৃত্যৰ শিক্ষা দিছিল মাকেই।

কিন্তু নিয়তি বৰ নিষ্ঠুৰ। নিয়তিয়ে মাতৃ-ভগ্নীক লৈ গ'ল জুবিনৰ কাষৰ পৰা। ২০০০ চনৰ ৩ ছেপ্টেম্বৰত জুবিনৰ মাতৃৰ আৰু ২০০১ চনৰ ১১ জানুৱাৰীৰত জংকীৰ অকাল মৃত্যু হয়।

আপোন দুজনক হেৰুৱাই জুবিন হৈ পৰিছিল বৰ অকলশৰীয়া। জন্ম-মৃত্যু হয়তো এনেকুৱাই— কাৰো ওচৰত চুপাৰিছ নাখাটে।*

সেই সময়ত নিঃসংগ জুবিনক সংগ দিছিল প্ৰেয়সী গৰিমাই। গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গ। গোলাঘাটৰ জীয়েকী। স্বনামধন্য শিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ সৈতে প্ৰেম-বিবাহত আৱদ্ধ হয় ২০০০ চনৰ ৪ ফেব্ৰুৱাৰীত। প্ৰত্যাৎপন্নমতি প্ৰাণচঞ্চলা গৰিমাৰ পিতৃ হ'ল সুৰেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া, ফৰেষ্ট ৰেঞ্জাৰ হিচাপে তেওঁ অৱসৰ গ্ৰহণ কৰিছে। মাতৃ ৰশ্মী শইকীয়া। গৰিমাৰ ভ্ৰাতৃ ভূপেশ শইকীয়া ৰেডিঅ' ও-লা-লা-ৰ প্ৰগ্ৰেম হেড হিচাপে কৰ্মৰত। গৰিমাই প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ কৰে গোৱালপাৰা বাপুজী নগৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত। স্কুলীয়া শিক্ষা গোলাঘাট দণ্ডৰ বালিকা হাইস্কুল। কটন কলেজত উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ শিক্ষা সাং কৰি ব'ম্বে চ'ফিয়া গাৰ্লছ কলেজত ভৰ্তি হয়। ব'ম্বে ইউনিভাৰ্চিটিৰ পৰা ইংৰাজী বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ফেশ্বন ডিজাইনাৰ হিচাপেও গৰিমাই স্থান দখল কৰিছে।

সোণালী শৈশৱত জুবিন আছিল এটি চটফটীয়া সচৰাচৰ দুপ্ত ল'ৰা। ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত তাৰ কণ্ঠ। সংগীত তাৰ নিচা। গান তাৰ তেজত আছিল। ককাকে ধৰি জুবিনহঁতৰ পৰিয়ালটোৰ আছিল গানৰ সৈতে অগাধ প্ৰেম। জুবিন আৰু গান যেন একেটা মুদ্ৰাৰ দুটা পিঠি।

উপসংহাৰ

এয়ে জীৱনৰ শেষ প্ৰেম।

মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰে সজা একালৰ সেই ঘোৰহাট বঙালপুখুৰীৰ 'সংগীতময় ঘৰখন আজি নাই। ঘৰখন বিক্ৰী হৈ গ'ল বহু বছৰ আগতে। বহু তপত তপত হুমুনিয়াহ পাৰ হৈ গৈছে সেইখন ঘৰৰ জীৱনবোৰৰ মাজেৰে। জুবিনৰ মাতৃ ইলি বৰঠাকুৰে আটোমটোকাবীকৈ সজা ঘৰখনৰ হাঁহি-কান্দোনৰ, সুখৰ-দুখৰ দিনবোৰ আৰ্জি মাথোঁ অনুৰণন হৈ থাকে মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰ আৰু জুবিন গাৰ্গৰ মনৰ মাজত। ডেই অহা জীৱনৰ বহু বিচিত্ৰ ঘটনাই দুয়োকে আমনি কৰে।

এয়ে শ্বীন এয়ে প্ৰেম।

এইখিনীতে প্ৰসংগক্ৰমে জয়ন্ত হাজৰিকাৰ সেই গীতৰ কলিটো পুনৰ পাণ্ডলিবৰ মম গৈছে। যিটো গীত মোহিনী মোহন বৰঠাকুৰৰ বৰ প্ৰিয়...।

'ভৰিৰ তলুৱাৰ পৰা যদি
ঘৰাখন খহি খহি পৰা যেন লাগে।
তিল তিলকৈ যদি নিজৰেই ঘৰখন
কাৰোবাৰ ৰোষতহে ভাগে
পুনৰ গঢ়িবা তুমিহে বাজ
পুনৰ গঢ়িবা তুমি...।।'

মোৰ দৃষ্টিত জুবিন

জুবিনৰ বিষয়ে কিছু কথা...

□ দেৱ কুমাৰ বৰকটকী

জুবিনক প্ৰথম কেনেদৰে লগ পাইছিলো

সেয়া আছিল ১৯৯৩ চনৰ আগষ্ট মাহৰ কথা। জুবিনৰ বিষয়ে প্ৰথম শুনিছিলো মোৰ অস্ত্ৰবংগ বন্ধু, বৰ্তমান মুম্বাইৰ এগৰাকী ব্যক্ত সংগীত ব্যৱস্থাপক উৎপল শৰ্মাৰ পৰা। আমাৰ প্ৰতিষ্ঠান এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ প্ৰথম অৱস্থাৰ বহু শ্ৰব্য কেছেটৰ সংগীতৰ কাম উৎপলেই কৰিছিল। এদিনাখনৰ কথা। উৎপলৰ লগত Music Album এটাৰ কাম শেষ কৰি আমি কেইজনমানে বহু বাতিলৈকে আড্ডা মাৰি আছিলো। এনেকৈ কাম শেষ কৰাৰ পাছত বহু বাতিলৈকে আড্ডা মৰাটো আমাৰ অভ্যাসতে পৰিণত হৈছিল। উৎপলৰ লগত আড্ডা মাৰি বহু ভাল লাগে। তেওঁ বহু বসিকতাবে কথাবোৰ কয়। উৎপলে সিদিনাৰ আড্ডাত কথা প্ৰসংগত তেওঁৰ এজন সম্পৰ্কীয় ভায়েকৰ কথা কৈছিল— ল'ৰাজনে বোলে খুটন ভাল সুৰ কৰে, ভাল লিখে আৰু গায়ো। ল'ৰাজনৰ নাম 'জুবিন'। এদিনাখনৰ কথা...। মই আমাৰ যোৰহাতিত এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ কেছেট বিপনীখনত বহি আছোঁ। প্ৰায়ে অহাৰ দৰে

সিদিনাও আমার দোকানলৈ সেই যুবকজন সোমাই আহিল। যুবকজনৰ চেহেৰাটো মনত ৰাখিবলগীয়া। সাজ-পোছাকবোৰে অসাধাৰণ, চকুত গাছীৰ গোল চছমা, চুলিখিনিও uncommon জুবিনৰ লগত কথা-বতৰা হোৱা নাছিলো যদিও প্ৰায়ে এখন ব্যক্তিক্ৰমী চাইকেলত উঠি আমাৰ দোকানলৈ আহি বিভিন্ন কেছেট লগতে প্ৰায়ে ইংলিছ কেছেটবোৰ চাই থকা, কেতিয়াবা দুই-এটা কেছেট কিনি নিয়া সেই সময়ৰ গুৱাহাটীৰ বি বৰুৱা কলেজৰ বসায়ন বিভাগত পঢ়া ল'ৰাজনৰ লগত মোৰ চকুৰ চিনাকি এটাহে আছিল। সিদিনা আমাৰ দোকানৰ কেছেটৰ ছেলফ'ত চকু ফুৰাই থকা যুবকজনক সেয়েহে দেখিয়েই মোক উৎপল দাই কোৱা কথাটোলৈ মনত পৰিল। উৎপল দাই জুবিনৰ বিষয়ে দিয়া বৰ্ণনাৰ পৰা মই জুবিনক চিনি পোৱাত সহজ হৈছিল। কিন্তু যুবকজনৰ লগত চিনাকি হ'ম বুলি ভাবোঁতেই তেওঁ দোকানৰ পৰা ওলাই গৈছিল। মই লগে লগে মোৰ দোকানৰ কৰ্মচাৰী এজনক যুবকজনক মাতিবলৈ পঠিয়াই দিলোঁ। কিন্তু কৰ্মচাৰীজনে যুবকজনক লগ নাপাই উলটি আহিল। গ'ল কথা শুচিল। ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছত মই যোৰহাটৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ আহিছিলো বেকৰ্ডিঙৰ কাম এটাত ভূপেন উজীৰৰ ষ্টুডিঅ'লৈ...। ভূপেন উজীৰৰ ষ্টুডিঅ'ত আমি তেতিয়া উৎপল শৰ্মা আৰু অনুৰাধা পডোৱালক কৰ্তৃশিল্পী হিচাপে লৈ নিৰ্মাণ কৰা 'অনুৰাধা' নামৰ শ্ৰব্য কেছেটৰ কাম কৰি আছিলো। এদিন ভূপেন দাৰ ষ্টুডিঅ'ৰ কন্ট্ৰল ৰুমলৈ সোমাই যাওঁতেই দেখিলো মোৰ দোকানলৈ আহি থকা উৎপলে কোৱা সেই যুবকজনে গান এটা গাই আছিল—

জোনাকে কাণে কাণে আহি ক'লে

নিবিড় অবুজ ভাৰাৰে...

কি অপূৰ্ব কণ্ঠ! কি সুন্দৰ গায়কী...। যুবকজনে গানটো গাই শেষ নকৰালৈকে মই ষ্টুডিঅ'তে অপেক্ষা কৰিছিলো। গীতটো গাই শেষ কৰাৰ পাছত যুবকজনৰ লগত চিনাকি হৈছিলো। যুবকজনৰ নাম আছিল জুবিন। আজি অসম তথা ভাৰতৰ এজন জনপ্ৰিয় গায়ক... সেই জুবিন। জুবিনৰ লগত হোৱা সেই চিনাকিয়েই আছিল আজিলৈকে জুবিনৰ লগত থকা গভীৰ বন্ধুত্বৰো আৰম্ভণি...।

জুবিনৰ অনামিকা আৰু কিছু কথা

ইয়াৰ পাছত কিছুদিন পাৰ হ'ল। আমি দুটা মিউজিক এলবাম কৰাম। এটা উৎপল শৰ্মা আৰু অনুৰাধা পডোৱালক লৈ কাম চলি থকা 'অনুৰাধা' আৰু অন্যটো জুবিন আৰু কবিতা কবজুৰ্তিক লৈ...। এলবাম সম্পৰ্কীয় কাম লৈ সুদীৰ্ঘত অনুৰাধা

পড়োবাল আৰু কবিতা কৰ্মমূৰ্ত্তিৰ ভয়চ ডাবিঙৰ বাবে যোৱাৰ কথা ঠিক কৰিলো। আমাৰ কেছেটোৰ ফাইনেল আৰ্টিষ্টৰ কাম ইতিমধ্যে প্ৰায় শেষ হৈছিল। শেষত আমি জুবিনৰ ভয়চ ডাবিঙৰ কাম আৰম্ভ কৰিলো। কেছেটোৰ নাম ৰাখিছিলো 'অনামিকা'। তাত জুবিনৰ আঠটা গান আছিল। জুবিনৰ এই আঠটা গীত গাওঁতে সময় লাগিছিল চল্লিশ মিনিটমানহে। তেতিয়াই মই ভাবিছিলো। তাত উপস্থিত ৰেকৰ্ডিষ্টজনেও জুবিনক প্ৰশংসা কৰিছিল আৰু আমিও জুবিনৰ প্ৰতিভাৰ উমান পাইছিলো।

শাৰদীয় বতৰত 'অনামিকা'ই মুক্তি পালে। দুৰ্গা পূজাৰ বৰ্তীৰ দিনা মুক্তি পোৱা কেছেটোৰ জৰিয়তে দশমীৰ বিসৰ্জন নৌহওঁতেই জুবিন সমগ্ৰ অসমৰ গুণগ্ৰাহী শ্ৰোতাৰ নয়নৰ মণি হৈ পৰিল। 'অনামিকা' ছুপাৰ হিট হ'ল। জুবিন গঢ়িলে অসমীয়া সংগীতৰ নতুন এটা ধাৰা আৰু সমান্তৰালভাৱে জুবিনৰ লগত বন্ধুত্বও আৰু গভীৰ হ'ল। জুবিনৰ কিমান টেলেণ্ট সেয়া কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। তেওঁৰ প্ৰতিটো বিষয়ৰে জ্ঞান বহু গভীৰ। বিখ্যাত উপন্যাস এখনৰ পৰা বিখ্যাত গীটাৰিষ্ট জনলৈকে... এটা গান শুনি সেয়া লাগিলে নিজৰ ভাষাৰ গীতেই হওক বা অন্য ভাষাৰ গীতেই হওক সেই গীতটোৰ সুৰ খুব কম সময়তে জুবিনে আয়ত্ত কৰি ল'ব পাৰিছিল। এইখিনিতে মোৰ বহু দিনৰ আগৰ কথা এটালৈ মনত পৰিছে। এৰাৰ আমাৰ প্ৰডাকশ্বনৰ জোনালীত থকা ডি জি মিউজিক ষ্টুডিঅ'ত মিচিং জনগোষ্ঠীৰ 'পানৈ-জংকী' নামৰ চিনেমাখনৰ গীতৰ কাম চলি আছিল। ছবিখনৰ গীত গাবৰ বাবে প্ৰয়োজকে জুবিনকো মাতিছিল। মিচিং ভাষাটো আয়ত্ত কৰি সেই ভাষাত গীত গোৱাটো যথেষ্ট কঠিন আছিল আৰু জুবিনৰ গীতটো শিকাবলৈ আমাৰ ষ্টুডিঅ'ত বহুকেইজন মিচিং শিল্পী উপস্থিত আছিল, যিহেতু এই গীতটো আছিল জুবিনৰ কঠৰ প্ৰথম মিচিং গীত। জুবিনে গীতটো শুনি অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে আয়ত্ত কৰি ইমান সুন্দৰকৈ গীতটো গালে যে তেতিয়া ষ্টুডিঅ'ৰ কণ্ঠল ৰুমত উপস্থিত থকা মিচিং শিল্পীকেইজনে আনন্দতে কান্দি দিছিল। পৰবৰ্তী সময়ত জুবিনে বহু ভাষাতে গীত গাইছে - ৰাভা, বড়ো, কাৰ্বি, অৰুণাচলী, মনিপুৰী, নেপালী, পাঞ্জাবী, তেলুগু, তামিল, বেংগলী, কৰ্ণাটকীকে আদি কৰি অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ প্ৰায়বিলাক গীতেই গাইছে। নাগাৰা নাম, বৰগীত, টোকৰী গীত, দিহানাৰ, হোলীগীত, গোবালপৰীয়া, কামৰূপীয়া, বিহুগীত ইত্যাদি সকলো গীতেই জুবিনে গাইছে।

এটা অসমীয়া গীত গাবৰ বাবে তেওঁক যিমান সময় লাগে বেলেগ এটা ভাষাৰ গীত গাবলৈ তাতকৈ অলপহে বেছি সময় লাগে। আচলতে গীত এটা আৰম্ভ কৰি ল'ব পৰা গুণ শিল্পী হিচাপে জুবিনৰ অসীম।

'অনামিকা'ই জুবিনক দিলে বিপুল জনপ্ৰিয়তা। জুবিন য'তেই যায় ত'তেই জুবিনৰ গুণগ্ৰাহী শ্ৰোতাই জুবিনক মৰমৰে ওপচাই পেলায়। শ্ৰোতাৰ মৰমৰ দৰীত আমি 'অনামিকা'ৰ মুক্তিৰ এবছৰৰ পাছত জুবিনৰ কঠত অন্য এটি ৰোমাণ্টিক গীতৰ এলবাম বনোৱাৰ কথা ভাবিলো। কেছেটটোৰ নাম আছিল 'মায়া'। মায়াৰ কামত আমি আকৌ মুম্বাইলৈ গ'লো। মুম্বাইত গৈ মায়াৰ ৰেকৰ্ডিংৰ কাম কৰি থাকোঁতে বহুজনে জুবিনক মুম্বাইত থাকি কাম কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছিল। এনেকুৱা পৰামৰ্শই জুবিনৰ লগতে আমাকো স্বাভাৱিকতে উৎফুল্লিত কৰি তুলিছিল।

জুবিনৰ মুম্বাই যাত্ৰাৰ নেপথ্য কাহিনী

মুম্বাইৰ পৰা 'মায়া'ৰ কাম শেষ কৰি আহি আমি 'মায়া'ৰ মুক্তি দিলোঁ। 'মায়া'ৰ মুক্তিৰ লগে লগেই অসমৰ সংগীত জগতত তুমুল আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ল। অসমৰ চুকে-কোণে, চহৰে-নগৰে মায়াই পালে বিপুল জনপ্ৰিয়তা। অনামিকাৰ দৰে মায়াকো হ'ল ছুপাৰহিট। মায়াৰ জনপ্ৰিয়তাই আমাক আগলৈ আগবাঢ়ি যোৱাত যথেষ্ট সাহস দিলে।

জুবিনৰ প্ৰতিভা আৰু জনপ্ৰিয়তাৰ কথা অসমৰ সৰ্বত্ৰ আলোচনা হ'বলৈ ধৰিলে। যাৰ বাবে আমাৰ বন্ধু মহলত জুবিনক লৈ বিশেষ কিবা এটা ভবাৰ সুযোগ পালোঁ। আমাৰ আড্ডাত প্ৰায়ে জুবিনে ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত কাম কৰাৰ কথা আলোচনা হ'বলৈ ধৰিলে। কিয়নো জুবিনৰ প্ৰতিভাৰ কথা ইতিমধ্যে সকলোৰে উপলব্ধি কৰিছিল। এটা সংস্কৃতিৰান পৰিয়ালত ডাঙৰ-দীঘল হোৱা জুবিনৰ মাতৃও আছিল এগৰাকী কণ্ঠশিল্পী। শিল্পীসত্তাৰ জুবিন মাতৃৰ সপোন আছিল তেওঁৰ ল'ৰাই গৈ মুম্বাইত কাম কৰক, সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত স্বীকৃতি পাবক।

জুবিনৰ অগণন গুণগ্ৰাহী শ্ৰোতা, জুবিনৰ পৰিয়ালৰ বিশেষকৈ মাকে জুবিনক লৈ দেখা সপোন আৰু জুবিনে নিজে মুম্বাইত গৈ কিবা এটা কৰাৰ হেঁপাহ— এই সকলো দিশ চালি-জাৰি চাই আমি জুবিন মুম্বাইলৈ যোৱাটো ঠিৰ'ং কৰিলো।

ইয়াৰ পিছত এন কে প্ৰডাকশ্যনৰ 'আশা' নামৰ শ্ৰবা কেছেটটোৰ কাম কৰিবলৈ মুম্বাইলৈ গৈছিলো আৰু সেইবাবেই জুবিন মুম্বাইত থাকি আহিছিল। সেয়া আছিল ১৯৯৫ চনৰ কথা। আশাৰ কাম শেষ কৰি মই জুবিনক মুম্বাইতে এৰি গুৱাহাটী অভিমুখে আহিছিলো। জুবিনক এৰি অহা সেই ৰাতিপুৱাটো আছিল জুবিন আৰু মোৰ বাবে এটা পাহৰিব নোৱৰা বেদনা গধুৰ দিন। জুবিনৰ পৰা যেতিয়া বিদায় লৈ গুৱাহাটী অভিমুখী ফ্লাইট ধৰিবলৈ 'চিকিউৰিটী' কমত সোমাই পৰিছিলো তেতিয়া তেওঁৰ মুখলৈ মই আকৌ এবাৰ ঘূৰি চাব পৰা নাছিলো।

মই গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি অহাৰ পাছত দুই-তিনি দিনৰ মূৰে মূৰে জুবিনৰ খবৰ লওঁ..., কাম-কাজ কেনে চলিছে তাৰ বুজ লওঁ, তেওঁক সাহস দিয়াৰ চেষ্টা কৰোঁ,

মুছাইত জুবিনে লাহে লাহে দুই-এটা কাম পাৰলৈ ল'গে যদিও জুবিনৰ প্ৰতিভাক মুছাহে টিনি পাৰলৈ, দেশে জানিবলৈ বাৰ বছৰ লাগিল। প্ৰকৃততে নিজৰ ওপৰত থকা প্ৰচুৰ আত্মবিশ্বাসৰ বাবেই জুবিনে আনৰ ওচৰত সৰু হ'বলৈ বেয়া পায়। প্ৰযোজক-পৰিচালকৰ দুৰাৰে দুৰাৰে ন'ক কৰি ঘূৰি-ফুৰাহেঁতেন 'মা আলি'ৰ দৰে বহু গীত মুছাইত বাজি উঠিলহেঁতেন, জুবিনৰ সৌভাগ্য ৰথ পূৰ্বেই আহিলহেঁতেন। 'মা আলি' হিট হোৱাৰ পাছত জুবিনে এতিয়া পিছলৈ ঘূৰি চাব লগা হোৱা নাই।

জুবিনৰ প্ৰফেশ্বনেল দিশটোৰ অনৰ এক যোগাৎক দিশ হ'ল— জুবিনৰ লগত এবাৰ যি কথা পাতে, তেওঁ জুবিনক, জুবিনৰ প্ৰতিভাক লগে লগেই বুজি পায়। জুবিনৰ লগত খুব কাম সময়তে সকলোৰে বন্ধুত্ব গভীৰ হৈ পৰে। যাৰ বাবেই নেকি মুছাইত বহু শিল্পীতকৈ প্ৰযোজক-পৰিচালকবোৰে জুবিনক সৰ্বমুঠ কৰি চলে।

দ্বিতীয়তে অন্য বহুজন গাত নথকা এটা গুণ জুবিনৰ গাত আছে। তেওঁ নিজে গীত লিখি, সুৰ কৰি, গাই, নিজে মিউজিক এৰেঞ্জ কৰি ৰেকৰ্ডিং কৰি মি.ডিং কৰালৈকে সকলো কাম কৰিব পাৰে। প্ৰায় সকলো বাদ্যযন্ত্ৰ তেওঁ বজাব জানে...। প্ৰকৃততে সংগীতৰ লগতেই জুবিনে নিজৰ জীৱনটোক উচৰ্গা কৰিছে।

জুবিন বহুত বেছি দয়ালু

জুবিন বহুত বেছি দয়ালু, বহুত সামাজিক। সমাজৰ বাবে, আন দহজনৰ বাবে তেওঁ সদায় ত্যাগ কৰিবলৈ সাজু থাকে। জুবিনে আনৰ দুখ কেতিয়াও সহ্য কৰিব নোৱাৰে। নিজৰ হাতত যদি তেওঁৰ এহাজাৰ টকাও থাকে আনৰ দুখ দেখিলে নিজৰ কথা চিন্তা নকৰি সেই গোটেই এহাজাৰ টকাটোকে আনক দি দিয়ে। জুবিনে গুৱাহাটীৰ শিশুগ্ৰামৰ দুটা ল'ৰা তুলি লৈছে। আজি পৰ্যন্ত সিহঁতৰ পঢ়া-শুনাৰ সমস্ত দায়িত্ব জুবিনে বহন কৰি আহিছে। তদুপৰি মেট্ৰিকত এক নম্বৰৰ বাবে ষ্টেণ্ড কৰিব নোৱাৰা এটা দুৰ্ভাগী ঘৰৰ ল'ৰাকো জুবিনে কটনত পঢ়োৱাৰ সমস্ত ব্যয় বহন কৰিছে।

আনৰ দুখ সহ্য কৰিব নোৱাৰা জুবিনে গুৱাহাটীৰ বোমা বিস্ফোৰণৰ খবৰ পায় মুছাইত নিজৰ কাম আধাতে এৰি অসমলৈ আহি পোনে পোনে চিকিৎসালয়লৈ গৈ আহত, নিহতসকলৰ খবৰ লৈ ফুৰিছিল, আহতসকলৰ মাজত খাদ্যবস্তু, পানী আদি বিতৰণ কৰি ফুৰিছিল। অসমত হৈ যোৱা কেইবাটাও প্ৰলয়ংকৰী বানপানীত বানপানীত ৰাইজৰ বাবে সাহায্য বিচাৰি নিজে ৰাজপথত নামি পৰিছিল।

জুবিনৰ অন্য কিছু দিশ

জুবিনৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে থকা জ্ঞানৰ দখল অপৰিসীম। ত্যাগনতে জুবিন

বহুত বেছি অধ্যয়নশীল। বিখ্যাত ছবি এখনৰ পৰা বিখ্যাত পৰিচালক এজনলৈকে, বিখ্যাত সাহিত্যিক এজনৰ পৰা বিখ্যাত গ্ৰন্থ এখনলৈ, কোন চনত কোনে পুলিৎজাৰ বঁটা পালে, কোনে কেতিয়া অস্কাৰ এৱাৰ্ড পাইছিল, কোনজন বিখ্যাত ব্যক্তিয়ে কেতিয়া কোনটো শাখাত নোবেল পাইছিল... এই সকলো কথা জুবিনৰ আয়ত্তৰ ভিতৰত থাকে। আনহাতেদি জুবিনৰ স্মৃতিশক্তি, সংঘাটিক প্ৰখৰ। পাঁচ বছৰৰ আগতে লগ পোৱা মানুহ এজনক জুবিনে পুনৰ লগ পালে নাম ধৰি মাতি দিব পাৰে। জুবিনৰ ভাষাজ্ঞানো প্ৰচুৰ। তেওঁ বিভিন্ন ভাষাত কথা পাতিব পাৰে...। জুবিনৰ জীৱনৰ অন্য এক যোগাশ্বক দিশ হ'ল— তেওঁ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব পাৰে। দিনত শুই ওবে বাতি তেওঁ কাম কৰে, কাম কৰিব পাৰে।

অভিনেতা, কবি জুবিন

সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনৰ উপৰি জুবিনে ড' ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ 'দীনবন্ধু' নামৰ ছবিখনত অভিনয় কৰি প্ৰমাণ কৰিছিল যে তেওঁ এজন ভাল অভিনেতাও। ইয়াৰ পাছত এম মণিৰামৰ 'মন যায়' নামৰ ছবিখনৰ যোগেদি তেওঁ এজন অত্যন্ত প্ৰতিভাশালী অভিনেতা বুলি নিজকে প্ৰমাণ কৰিলে। উল্লেখ্য এই ছবি দুখন ভাৰতীয় পেনোৰামালৈয়ো নিৰ্বাচিত হৈছে।

আনহাতে সংগীত সুধাৰে সকলোকে মোহাচ্ছন্ন কৰি ৰখা গায়ক জুবিনে তেওঁৰ প্ৰথমখিনি কবিতা পুথি 'শব্দ অনুভূতি'ৰ যোগেদি নিজকে কবি হিচাপেও প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। জুবিনৰ অনুভৱৰ কাব্যিক প্ৰকাশ এই কবিতাপুথিখনৰ প্ৰতিটো কবিতাই হয়গৈ বহুজনক চুই যাব... জুবিনৰ কলমৰ আগেৰে ওলোৱা এনে ৭৫ সৃষ্টিৰ .. দুটামানি শাৰী 'শেষ বুলিলেইতো শেষ নহয়...

আকৌ আৰম্ভ হয়

শেষ নহয়...

গ্ৰেমাৰ জুবিন আৰু ...

জীৱনত জনপ্ৰিয় মানুহ বহুত দেখিছো, বহুত লগো পাইছো। জুবিনৰ ক্ষেত্ৰত এয়া যেন কিছু বেলেগ। জুবিনক সৰুৰ পৰা ডাঙৰলৈকে সকলোৰেই ইমান ভাল পায়, মৰম কৰে। ভাত খাবলৈ নিবিচৰা নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীকো মাক-বাপেকে জুবিনৰ গান শুনাই ভাত খুৱাই ..। এইখিনিতে জুবিনৰ ভগ্নী জংকী আৰু বন্ধু জয়ন্ত পাত্ৰ চুকোৱা দিনটোলৈ মনত পৰিছে— এন্নিডেণ্টৰ খবৰ পাই মই যেতিয়া তেজপুৰ গৈ পাওঁগৈ তেতিয়া দেখিছিলো জংকী আৰু জয়ন্তৰ মৃতদেহৰ কাষত থিয় হৈ থকা জুবিনক বহুজনে অট'গ্ৰাফ বিচাৰি আওৰি ধৰি আছিল... আৰু তাৰ

পাছদিনা আমি যেতিয়া মৃতদেহ দুটা শ্মশানলৈ নিছিলো তেতিয়া শ্মশানৰ ওচৰত পূৰ্বেৰে পৰা বৈ থকা কেইজনমান জুবিনপ্ৰেমীয়ে জুবিনক অটহাফ খুজিছিল আৰু কৈছিল— ‘আপুনি ইয়ালৈ আহিব বুলি আমি জানোৱেই নহয়।’ আৰু সিদিনা জুবিনৰ নিজৰ গ্ৰেমাৰৰ ওপৰতে যিদ্ধাৰ উপজিছিল।

জুবিন আৰু বিতৰ্ক

ইমানবোৰ ভাল গুণৰ মাজতো জুবিনে বহু ক্ষেত্ৰত ভুল কৰে আৰু ভুলটো খুব সহজভাবে কৰে। কিবা এটা ভুল কৰিলে তাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কি হ’ব সেয়া চিন্তা নকৰি তেওঁ যিকোনো বিতৰ্কৰ মাজত সোমাই পৰে। অবশ্যে বহু বিতৰ্কৰ মাজলৈ জুবিনক টানিও অনা হয়। এইবোৰৰ মূল কাৰণ হ’ল— ‘মদ্যপান’ কৰি তেওঁ ভাল পায়। কিন্তু এই বিতৰ্কবোৰক তেওঁ ইমান গুৰুত্ব সহকাৰে নলয়। এই বিষয়ে তেওঁক মই প্ৰায়ে প্ৰশ্ন কৰোঁ... উত্তৰত তেওঁ খুব নম্ৰভাবে কয়— ‘নাম থাকিলেহে বন্দনাম হয়।’ এয়া জুবিনৰ অহংকাৰ নহয়... তেওঁৰ স্পষ্টবাদিতাহে।

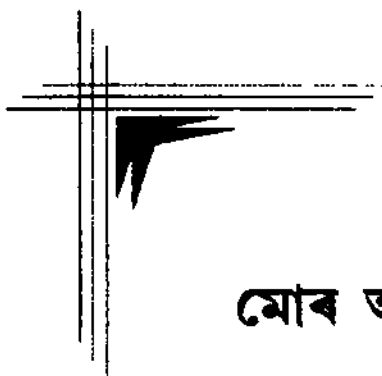
এবাৰ ‘জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা’ক লৈ, এবাৰ ‘অ’ মোৰ আপোনাৰ দেশ’ক লৈ, এবাৰ ‘জে পি দাসৰ এটা গীত’ক লৈ জুবিন বহুকেইবাৰ বহুকেইটা বিতৰ্কৰ মাজত সোমাই পৰিছে আৰু অবধাৰিতভাবে এনেকুৱা বহু বিতৰ্কক লৈ জুবিন সদায়ে বাতৰিৰ শিৰোনমা হয়। এই যে বিতৰ্কবোৰ, ইয়াৰে বহুবোৰ জানি-শুনি হোৱাৰ দৰে আৰু বহুবোৰ নকৰিলেও চলি যোৱা ধৰণৰ।

এবাৰ এজন সাংবাদিকে জুবিনক সুধিছিল— ‘আপুনি বিতৰ্কৰ মাজত সোমাই ভাল পায় নেকি?’ উত্তৰ জুবিনে ইমান হাঁহি মুখে আৰু সহজভাবে দিছিল যে মোৰ শুনি ভাল লাগি গৈছিল.. জুবিনে কৈছিল— ‘বিতৰ্কৰ পৰা মই সদায় দূৰত থাকিব বিচাৰোঁ... কিন্তু বিতৰ্কই মোৰ লগ নেৰে।’ উত্তৰটো মই হোৱাহেঁতেন হয়তো বেলেগ ধৰণে দিলোহেঁতেন। কিন্তু জুবিনে দিয়া উত্তৰটোত সাংবাদিকজনে দ্বিতীয়বাৰ আৰু একো সোধাৰ সুযোগ নাপালে।

উপসংহাৰ

মোৰ ধাৰণাত জুবিনৰ কোনো ‘ডাৰ্ক ছাইড’ নাই। আমি এনেকুৱা এক প্ৰতিভা আকৌ পোৱাটো বিচাৰোঁ। কিন্তু এনে প্ৰতিভা এশ বছৰত এটাহে জন্ম হয়। জুবিনৰ এই প্ৰতিভা সম্পূৰ্ণ ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত। জুবিন নিজৰ প্ৰতিভা আৰু জনপ্ৰিয়তাৰে সদায় শীৰ্ষস্থানত থাকিব।

মোৰ অনুভৱৰ জুবিন

□ ভগৱৎ প্ৰীতম

৮০'ৰ দশকৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিছোঁ। তেতিয়া জুবিনহঁতৰ যোৰহাটৰ ঘৰখন আমাৰ সকলোৰে বাবে আছিল এক সাংস্কৃতিক চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰ। জুবিন কেইবছৰমান মোতকৈ সৰু। এফালে জুবিনৰ গান, কী-ব'ৰ্ড, তবলা, মাউথঅৰ্গেন আদি মিউজিকেল ইনষ্ট্ৰুমেণ্টৰ ওপৰত পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা, আন ফালে প্ৰয়াত জংকীৰ নাচৰ আখৰা। শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ চৰ্চা। সৰুজনী অকণমানি। তায়ো শিকে কিবাকিবি। আমাৰ প্ৰায়েই আজ্ঞা হয়- সিহঁতৰ ঘৰত। সি নতুন কম্পোজিছ্যন শুনায়। তাৰ হাতত হাৰমণিয়াম। মই গীটাৰ লওঁ। কোনোবাই তবলা লয়। আমি কৰ্ড পজিছ্যন, হামিং— এইবিলাকৰ ওপৰত পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলাওঁ। আজিও নাপাহৰো খুড়ীয়ে ঘনাই দিয়া ঘিউৰ কঢ়ী, আমলেট আৰু টমেটো চ'ৰ সোৱাদখিনি। তেখেত আছিল আমাৰ প্ৰধান শ্ৰোতা। মাজে মাজে বহিছিলো আমাৰ লগত। জুবিন সম্পৰ্কীয় তথা মোৰ গীটাৰৰ ছাত্ৰ অতনু গৌতমৰ (এতিয়া মুম্বাইত প্ৰতিষ্ঠিত গীটাৰ বাদক) ঘৰত, বুৰুইতৰ ঘৰত-ব'তে-ত'তে বহিছিলো। মূঠতে দিনটোত এবাৰ হ'লেও আমাৰ

সংগীতৰ চৰ্চা হৈছিল। দিগন্তহীন (গীটাৰিষ্ট) তেতিয়া ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা যোৰহাটলৈ উঠি আহিছিল। দিগন্তয়ো ভাগ লৈছিল আমাৰ লগত। সেইখিনি সময়ৰ পৰা আজিলৈকে মই জুবিনৰ শিল্পী সত্ত্বাক সংগীতৰ প্ৰতি থকা যি অগাধ প্ৰেম, ভক্তি, অধ্যয়ন স্পৃহা দেখিছো আন কাৰো ক্ষেত্ৰত দেখা পোৱা নাই। জুবিনে মোক প্ৰথম শুনাইছিল তালৈ বন্ধু এজনে পঠিয়াই দিয়া 'ৰোজা' জুবিনৰ এ আৰ ৰেহমানৰ ভাৰতীয় ভাৰতীয় গীতখিনি। সি কৈছিল— 'হেৰা বহুত পোৱালি ল'ৰা হে, আমাৰ সমানেই। তেতিয়া জুবিন কিন্তু ইন্দ্ৰায়া ৰাজাৰো ভক্ত। এ আৰ ৰেহমানে কম বয়সতে আহৰণ কৰা সফলতাৰ inspiration- এ জুবিনৰ মনত এক প্ৰচণ্ড আত্মবিশ্বাসৰ ভেটি গঢ়ি তলিছিল আৰু তেতিয়াই ইউকেলিষ্টাছ গছৰ দৰে থিয় হৈ আকাশ চুব ধোজাৰ হেপাহৰ বীজ তাৰ সৃষ্টিশীল মনত খোপনি পুতিছিল। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস সেইখিনি সময়ত সেই সুবিধা জুবিনে পোৱা হ'লে তেতিয়াই সফলতা লাভ কৰিলেহেঁতেন। সেই সময়খিনিতেই জুবিনৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনত থকা জ্ঞান অক্ষয় অনুশীলন তথা কী-ব'ৰ্ড হিচাপে থকা প্ৰতিভাৰ কথা অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলতে প্ৰচাৰ হৈছিল। জুবিনৰ প্ৰথম এলবাম 'অনামিকা'ৰ বহু গীত জুবিনে নিচেই কম বয়সতেই সৃষ্টি কৰিছিল।' ৮০ ৰ দশকতেই বিভিন্ন ফাংশ্যনত জুবিনৰ সেই গীতৰ বাবে খ্ৰোতাই আগ্ৰহৰে বাট চাইছিল। 'গানে কি আনে' তেতিয়াই হিট ছং। এলবামত স্থান পাইছে '৯০ৰ প্ৰথম ভাগত। তেতিয়া আমাৰ জ্যেষ্ঠ শিল্পী মণিৰাইতে (সাংবাদিক মণি মহন্ত) কয়— 'হেৰা ল'ৰা এটা উঠিছেহে— একটা খব।' জুবিনে অতি শুদ্ধভাৱে কী-ব'ৰ্ড সংগত কৰিব পাৰিছিল। তেতিয়াই সি এটা পৰিপক্ক প্ৰফেশ্যনেল কী-ব'ৰ্ডিষ্ট। তেতিয়াৰ প্ৰায় সকলো শিল্পীয়ে জুবিনক Accompanist হিচাপে পাব বিচাৰে। আমাৰ তেতিয়াই বিশ্বাস হৈছিল জুবিন এসময়ত আন্তৰ্জাতীয় খ্যাতিসম্পন্ন সংগীত পৰিচালক তথা Instrumentalist হ'ব। তেতিয়া আমি সকলোৰে সপোন দেখিছিলো মুম্বাইত গৈ প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ। অৱশ্যে প্ৰায়খিনিৰেই সেই সপোন বাস্তৱত ৰূপ ল'লে। সেই কম বয়সতেই জুবিনৰ সৃষ্টিশীল মনত western classic- ৰ প্ৰায়ভাগ শিল্পীৰেই inspiration ৰ চাপ বহিছিল। বিশেষকৈ ষিটলছ মোগাৰ্ট আদি মহান শিল্পীসকলৰ চিম্ফনীবোৰ খুব শুনিছিল আৰু অধ্যয়ন কৰিছিল। জুবিনৰ অধ্যয়নৰ মানসিকতাও আছিল যথেষ্ট। তেতিয়াই লণ্ডনৰ বিখ্যাত ট্ৰিনিটি কলেজত নামভৰ্তিৰ বাবে ফৰ্ম আৰু প্ৰছপ্ৰেণ্ডাছ আনিছিল ভাৰতৰ বাহিৰত পঢ়াৰ বাবে। কিন্তু মধ্যবিত্ত চৰকাৰী সং বিয়ৰাৰ শিল্পী পুত্ৰৰ বাবে সেয়া হয়তো সম্ভৱ হৈ নুঠিল। তথাপি সি বিমুখ হোৱা নাছিল। এলবাম নিৰ্মাণ কৰাৰ খুব হেঁপাহ আছিল। তাৰ কিন্তু আগৰ পৰাই তাৰ stragle আৰম্ভ

হৈছিল। সি কেতিয়াও নিৰাশ হোৱা নাছিল। এটাৰ পিছত এটা গীত সৃষ্টি কৰিছিল। অসমৰ লোক সংগীত তথা শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ লগত পশ্চিমীয়া সংগীতৰ ফিউজ্বন জুবিনে তেতিয়াই কৰিছিল। বিশেষকৈ pentatonic scale ৰ ওপৰত সেইখিনি ভাব হয়। আমি তেতিয়া চাইকেল লৈ ঘূৰি ফুৰোঁ। সি কম্পিয়াৰ কৰে। সি ইমানেই সংগীতত নিমগ্ন আছিল যে বহুত আমোদজনক ঘটনাও আছে।

জুবিনৰ সাংস্কৃতিক পৰিক্ৰমাত তাৰ ঘৰৰ সকলোৱে মনে-প্ৰাণে অবিহণা যোগাইছিল। পঢ়া-শুনাত সি খুব ভাল আছিল। মোৰ বিশ্বাস সংগীতৰ জগতখনত মনে-প্ৰাণে সোমাই নপৰা হ'লে সি হয়তো আজি উচ্চপদস্থ বিষয়া হ'ব পাৰিলেহেঁতেন। তাৰ পিছত জুবিন গুৱাহাটীলৈ আহিছিল। মই আহিলোঁ ১৯৯১ চনত। গুৱাহাটী বি বৰুৱা কলেজত থকা সময়খিনিত সি যথেষ্ট stragie কৰিছিল তাৰ গীতখিনি লৈ প্ৰডিউচাৰক গুৱাহাটীলৈ এটা এলবাম প্ৰস্তুত কৰাৰ আশাৰে। সেইখিনি সময়তো আমি সংগীতৰ চৰ্চা কৰিছিলো। সি তেতিয়া বি বৰুৱা কলেজত অধ্যয়ন কৰি আছে আৰু মই এম এছ চি কৰি আছোঁ কটন কলেজত। Youth festival- ৰ সময়ৰ কথা। আমি তেতিয়া জুবিনৰ জেঠায়েকৰ ছোৱালী সবিতাৰ লগত (মুম্বাইত এতিয়া প্ৰতিষ্ঠিত শিল্পী উৎপল শৰ্মাৰ ভনীয়েক) বাদ্য সংগত কৰিছিলো। সি হাবমণিয়াম, মই গীটাৰ। অবশ্যে সি বি বৰুৱাৰ পৰাও বিভিন্ন শিতানত যোগদান কৰি প্ৰথম হৈছে। এনেতে আহিল Western song -ৰ প্ৰতিযোগিতা। তাক সকলোৱে ধৰিলে— 'জুবিন তুমি গাই দিয়া।' আচৰিত কথা সি অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে 'গানে কি আনে' গীতটো ইংৰাজীলৈ অনুবাদ কৰি গাই দিলে আৰু Western song ত Gold Medal লাভ কৰে। বিচাৰকৰ মাজত এজন আছিল প্ৰয়াত শিল্পী বিদীপদা। বিদীপ দাই মাতি আনি পৰিচয় লৈছিল আৰু ভূয়সী প্ৰশংসা যাচিছিল। জুবিনে অবশেষত অতি কষ্ট কৰি 'অনামিকা' এলবামটো কৰে। উৎপল দাই মিউজিক কৰা গীতকেইটি অতি কম সময়তে ডাবিং কৰি জুবিনে সকলোকে স্তম্ভিত কৰিছিল। জুবিন এনিশাতে তাৰকা হোৱা শিল্পী নহয়। বহুত ধুমুহা অভিক্ৰম কৰিছে সি। 'ধুমুহাৰ স'তে মোৰ বহু যুগৰে নাচোন'— শীৰ্ষক গীতটিত জুবিনৰ সময়ৰ তপত চকুলোৰ উজনি সকলোৱে পাব।

অৰ্থাভাৱৰ বাবেই অনামিকা বিলিজি হওঁতে দেৰি হৈছিল। অবশেষত যোৰহাটৰ অন্যতম অভিজাত প্ৰযোজনা গোষ্ঠী এন কে প্ৰডাকশ্বন আগবাঢ়ি আহিল। বজুবৰ প্ৰযোজক দেব বৰকটকী আৰু তেওঁৰ পৰিয়ালবৰ্গৰ ওচৰত আমি জুবিনৰ সকলো শুভাকাংক্ষী তথা বজুবৰ্গ সদায় কৃতজ্ঞ।

'অনামিকা'ৰ পাছত জুবিনে আৰু উভতি চাব লগা হোৱা নাই। আজি আমাৰ

জুবিন আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ শিল্পী। জুবিন আমাৰ গৌৰৱ তথা inspiration ৰ উৎস। 'অনামিকা'ৰ পাছতেই মই ছবি জগতত প্ৰবেশ কৰোঁ। তথাপি আমি লগ হওঁ। লগ পালেই আকৌ সংগীতৰ কথা। মোক সি আকৌ উৎসাহ দিয়ে পুনৰ গীটাৰ লৈ stageলৈ আহিবলৈ।

সফলতাৰ উচ্চ শিখৰত উঠিলেও আজিও সি সহজ-সৰল সৰু জুবিনটো হৈয়ে আছে। সমাজৰ সকলো স্তৰৰ মানুহৰ বিপদৰ বন্ধু সি। কাৰ্যিক, মানসিক, আৰ্থিকভাৱে সকলোকে বিপদত সহায় কৰাৰ বহুত উদাহৰণো জুবিনৰ আছে। মোৰ বাবে জুবিন গণশিল্পী। আজিও শিশুসুলভ জুবিনৰ ব্যক্তিত্বত যি এবাৰ হ'লেও চুই চাইছে তেওঁ কেতিয়াও জুবিনৰ চুম্বকীয় ক্ষেত্ৰৰ পৰা ওলাই আহিব পৰা নাই। নিজেই এটা অনুষ্ঠানত পৰিণত হোৱা জুবিনৰ ব্যক্তিত্বক লেখি থাকিলেও আমনি নালাগিব আৰু শেষো নহ'ব অৱশ্যে। তথাপি বুকুত বহুত মৰম আৰু শুভাশিৰ টোপোলা গাঁঠি মই ক'ব বিচাৰিছোঁ ইউকেলিপ্টাছ গছৰ দৰে থিয় হৈ তুমি চুই চাবা আকাশখন। এতিয়া আমাক লাগে তুমি দুহাত মেলি আজুৰ অনা ৰাঙলী সূৰ্যটো — যিয়ে উজলাই তোলাকঅসমী আইৰ সংস্কৃতিৰ বৰ পথাৰখন। তোমাৰ বন্ধুৰ একান্ত অনুভৱ আৰু সীমাহীন হেঁপাহ এয়া।

আমাৰ চিনাকিৰ আগলি বেলা

□ দিগন্ত ডাক্তাৰী

‘ছুডিঅ’ ফ্ৰেশুছ। অসমৰ সংগীতত এটি চিনাকি নাম। এতিয়াৰ পৰা (২০০৮) পোছৰ বছৰ আগৰ কথা কৈছোঁ। ক’ব খোজা কথাটিৰ সময়ছোৱাত লিংক প্ৰডাকশ্যনৰ প্ৰযোজনাত এটি শ্ৰব্য কেছেটৰ ৰেকৰ্ডিং চলিছে। সংগীত ব্যৱস্থাপনা উৎপল শৰ্মাৰ। উৎপল দা তেতিয়া ‘অল ইণ্ডিয়া ৰেডিঅ’ শ্বিলঙৰ চাকৰিয়াল। নাতিদীৰ্ঘ ছুটি লৈ উক্ত প্ৰজেক্টটো কৰি উলিয়াবলৈ গুৱাহাটীলৈ আহিছে। কেছেটটোৰ আঠোটা গীতৰ প্ৰায়বোৰতেই কণ্ঠদান কৰিছে জনপ্ৰিয় গায়ক বন্ধু দেবজিৎ চৌধুৰী লগত তেওঁৰ তেতিয়াৰ প্ৰেমসী এতিয়াৰ সহধৰ্মিণী অৰ্পনাই। ৰেকৰ্ডিঙৰ দ্বিতীয় দিনটোত মোৰ গীতৰ ডাবিং চলি আছে। এনেতে চুলি দীঘল, চকুত চছমা, পাতল টি-চাৰ্ট পৰিহিত স্কীপকাৰ যুৱক এজন বন্ধু এজনৰ সৈতে ছুডিঅ’ৰ মজিয়াত উপস্থিত হ’ল। তাঁতী দা (অৱনী তাঁতী) ৰেকৰ্ডিঙৰ চকীত পিছফালে উৎপল দা। মই দেবজিতৰ ভাইচ ডাবিং চাই আছে। যুৱকজনে উৎপল দাৰ লগত কথা-বতৰা হ’ল। অলপ সময়ৰ বাবে আমাৰ কাম বন্ধ। হঠাতে যুৱকজনে তাঁতী দাক ক’লে— ‘গান শুনো’। আধৰুৱা ডাবিঙৰ

গীতটোকে তাঁতী দাই বজালে। দেবজিতে প্রাণ ঢালি গোৱা গীতটোৰ প্ৰথম ফাকিটোকে দুৱাৰমান ঘূৰাই ঘূৰাই শুনি তেওঁ মন্তব্য দিলে — ‘গীতটো মই গাব পোৱা হ’লৈ। মোৰ বাবে একেবাৰে ফিট এই কম্পোজটো।’ তাৰ পিছত উৎপল দাই মোৰ সৈতে তেওঁক চিনাকি কৰাই দিলে— ‘এয়া জুবিন। মোৰ ভাই; ই বৰ ভাল গায়। ইয়াৰ এটা প্ৰজেক্ট কৰি আছে। ‘অনামিকা’ নামেৰে আৰু এয়া নিগন্ত। গীতটো এওঁৰেই।’ কথা-বতৰা হ’লোঁ আটায়েই। ক্ষেত্ৰজিতেও যোগ দিলে। ‘আ’ গীতটো হ’ল ‘গধূলিকে আহি ক’বা, Sorry মোৰ দেখি হ’ল...।’ দেবজিতৰ কঠেৰে শ্ৰোতা ৰাইজে শুনিছেই।

ইয়াৰ পিছত আমি একেলগে কাম কৰাৰ সুযোগ পাওঁ ‘স্বিছ জোনাক’ নামৰ এটি শ্ৰব্য কেছেটত। সংগীত উৎপল শৰ্মাৰ। তাত জুবিনে মোৰ গীতত প্ৰথমবাৰৰ বাবে কণ্ঠদান কৰিছিল। শ্ৰোতাৰ আদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা গীতটো আছিল— ‘মোৰ ইয়াতো ৰাতি হয়, মোৰ ইয়াতো বাকী ৰয়, ফলাবলে পুৱাৰে পোহৰৰ চাকি...।’

স্থিতদীৰ্ঘ পৰিশ্ৰমে গঢ়া সুশোভিত উদ্যান

জুবিন গাৰ্গৰ কথা ক’বলৈ গৈ হীৰুদাৰ কবিতাৰ এটি কলি মনলৈ আহিল। সঁচাই জুবিন স্থিতদীৰ্ঘ পৰিশ্ৰমৰ বলত ফুলি উঠা এখনি বিশাল গানৰ উদ্যান। য’ত তেওঁ লগাইছে কোনোবাটো চুকত প্ৰেম-সুৱাসী গোলাপৰ গান, বন্ধুত্বৰ অনুৰাগ সিন্তে মাধৱী লতাৰ গান, দুখত কাতৰ খৰিকাঁজাই, সৌন্দৰ্যণ বুটলি অনা বকুল কোমল গীত; উৎসৱ কৰি অনা শেৱালিৰ সুৰ।

নিঃসংগ কেৰুটাচৰ উষ্ণ শুকান গুণগুণনি ফাগুনৰ শিমলু পলাশৰ ৰঙীন ছন্দ আৰু যে কত কিমান সুৰীয়া উজ্জ্বল। কোনো কামকেই না নোবোলা জুবিন, তেওঁৰ সাধিধ্যলৈ অহা প্ৰতিজনে বিচাৰি চায় আৰু পায় এটি ৰোমাণ্টিক আবেদন, যিটো বিদ্যমান তেওঁৰ কথাত, কামত, সুৰত, গানত। আন বহুজন কলাকাৰৰ তুলনাত বেছি কৰ্ম সঞ্জীৱনী দেখিবলৈ পোৱা যায় জুবিন গাৰ্গৰ গাত। একেলেথাৰিয়ে নোখোৱাকৈ, টোপনি নমৰাকৈ কাম কৰি থাকিব পাৰে তেওঁ। কাম বুলি ... নতুন সুৰ সৃষ্টিও হ’ব পাৰে, চিনেমা চোৱা বা গান শুনাও হ’ব পাৰে। আকৌ কিতাপ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো লক্ষ্য কৰিলে একেই গুণটোকে দেখা যায়। এই কৰ্ম সঞ্জীৱনী (working spirit) ৰ আঁৰ বহুসাতো (মোৰ বোধেৰে) হ’ব পাৰে এটি যোগাযোগ, কিছু কথোপকথন, বিশ্লেষণ, অধ্যয়ন কেতিয়াবা আত্মজাত। এই যোগাযোগ বা আত্মজাত বিভিন্ন বিষয়ৰ প্ৰতিভাধৰসকলৰ লগত। শিল্পীজনৰ মজিয়াত প্ৰতিভাধৰৰ

পয়োভৰ। কেতিয়াবা কোনো অনুভৱী কবিৰ লগত, কোনোবা দিনা নিপুণ খেলুৱৈৰ লগত, কোনো মুহূৰ্ত্তত যদি গীতিকাৰ-সংগীত শিল্পীৰ লগত, কেতিয়াবা আকৌ সাংস্কৃতিক হৃদয় কঢ়িয়াই ফুৰা কোনো আৰক্ষী বিষয়াৰ লগত। জ্ঞান বোধৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ তাৰ উৎস, সেই ব্যক্তি বিশেষৰ লগত ৰখা যোগাযোগ মহোপুথিগত জ্ঞানকো চেৰ পেলায়। লাগিলে ব্যক্তিজন শত্ৰুয়েই হওক 'মূৰ্খ বন্ধুৰ মিত্ৰিয়ালিতকৈ জ্ঞানী শত্ৰুৰ লগত কৰা তৰ্ক কাজিয়া অধিক লাভজনক।' কথাটো জুবিনে মাজে মাজে আওৰায়। জুবিন গাৰ্গৰ লগত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ প্ৰতিভাধৰৰ যোগাযোগ বিশ্লেষণ আড্ডাৰ এই নদীখন খৰ সোঁতে বৈ থাকক। ই গৈ জ্ঞান প্ৰশাস্তক আৰু বিস্তাৰক। সুহৃদগৰাকীলৈ মোৰ এয়াই কামনা।

জুবিনৰ মৰম আৰু খং

□ বাজেশ ভূঞা

১৯৯৪ চন। 'মকৰাজাল' নামৰ চিৰিয়েলখনৰ খুটিং শেষ হৈছে। বাণা কলিতা আছিল চিৰিয়েলখনৰ প্ৰযোজক। এদিন ৰাতি ন মান বজাত মোৰ জাগীৰোডৰ ঘৰত বাণা কলিতাই জুবিনৰ লগত চিনাকি কৰাই দিয়ে। সেই সময়খিনি আছিল জুবিনৰ 'মায়া' আৰু 'আশা' এলবাম দুটিৰ মুক্তিৰ ঠিক পাছৰছোৱা। তেওঁ সেই সময়ত সকলোৰে 'হাটপ্ৰ'ব'। তেওঁৰ গান মই কেছেটত শুনো। মোৰ অতি প্ৰিয় সংগীতশিল্পীজনক এনেকে হঠাতে লগ পাম বুলি ভবা নাছিলো। সেইদিনাখনেই বহুত ৰাতিলৈকে জুবিনৰ লগত চিনেমা, গান লৈ কথা পাতিছিলো। বহিছিলো চাহ দোকান এখনৰ মিঠাই বনোবা ঠাইত। 'মধুকুণ্ড' চাহ দোকানখনৰ মিঠাতেলৰ টিনৰ ওপৰত আৰু গাখীৰৰ কেনটো আছিল আমাৰ টেবুল। এক অন্যধৰণৰ পৰিবেশ। এটি সুন্দৰ ৰাতি চিনেমা, গানৰ কথা লৈ পাৰ হৈছিল।

সেয়াই আৰম্ভণি। তাৰ পাছত আজিলৈকে আমি দুয়োৰে বন্ধুত্বৰ এনাজৰীডাল কটকটীয়া হৈ আছে। কেতিয়াবা একেলগে হাঁহিছো, কেতিয়াবা

একেলগে কান্দিছে। 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' ছবিখনৰ পৰা বৰ্তমানৰ 'কমাল' এলবামটিৰ ডিডিঅ'লৈকে একেলগে কাম কৰি আছে। এটা কথা উল্লেখ কৰিব খুজিছে জুবিনে যাক অভিন্ন বন্ধু বুলি ভাবে তেওঁৰ কাৰণে জুবিনে কৰিব পৰা সকলোখিনি কৰিব পাৰে। মোৰ আজিও মনত আছে 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' ছবিখনৰ শ্বুটিঙৰ সময়ত ছালফা সদস্য এজনে পবিত্ৰ মাথেৰিটা আৰু মোক বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা কাৰণে জুবিনে তেওঁক নিজৰ গাড়ীত উঠাই এম্বিডেণ্ট কৰি মাৰি পেলাবলৈ ওলাইছিল। তেনেকুৱাই জুবিনৰ বন্ধুৰ প্ৰতি থকা মৰম। ভাতুৰ স্থান বেলেগ আৰু বন্ধুৰ স্থান বেলেগ। বন্ধুৰ আগত সকলো কথাই ক'ব পাৰি — এয়া জুবিনৰ ভাষ্য। মৰম যে অকল বন্ধুৰ বাবেই তেনে নহয়। তেওঁ জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতিও আছে অলেখ মৰম। মুৰ্গী, হৰিণ, কুকুৰৰ পৰা বাঘলৈকে তেওঁ মৰম কৰে ঘৰত পুহি।

আৰু এটা কথা তেওঁ গাড়ী স্পীডত চলাই খুব ভালপায়। এবাৰ যোৰহাটৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ প্ৰায় এশ মান স্পীডত মাকতী কাৰ এখনত আহি আছে। হঠাতে গাড়ীৰ আগত মুৰ্গী পোৱালি এটা আহি পৰে। গাড়ীৰ বতাহ লাগি মুৰ্গী পোৱালিটো সংজ্ঞাহীন হৈ পৰে। জুবিনে গাড়ী ৰখাই মুৰ্গী পোৱালিটো লৈ আহে। পাছত বহুদিনলৈকে তেওঁ সেই মুৰ্গী পোৱালিটো তেওঁৰ অভাৱকেটেৰে জেপত লৈ ঘূৰি ফুৰিছিল। এবাৰ হাজোত ক'ৰবাৰ পৰা উভতি গুৱাহাটীলৈ আহোতে কাছ এটা লোৰ শলাৰে খুচি কেইজনমান মানুহে বজাৰত বিক্ৰী কৰিবলৈ লৈ আহিছিল। জুবিনে সেইটো দেখি গাড়ী ৰখাই ১৮০০টকাৰে কিনি ল'লে। কাছটো জীয়াই আছিল। সেইটো তেওঁ নি সোণাপুৰত থকা 'স্ট্ৰীং ভেলি বিজৰ্ট'ত থকা পুখুৰীত এৰি দিয়ে। কাছটো তাত এতিয়াও আছে। অকল আঘাতপ্ৰাপ্ত জীৱ-জন্তুৱেই নহয় তেওঁ ৰাস্তাত হোৱা বহু দুৰ্ঘটনাত পতিত লোককো সহায় কৰিছে। সেই দুৰ্ঘটনাত পতিত মানুহবোৰৰ মাজত তেওঁ তেওঁৰ মৃত বন্ধু জয়ন্ত পাত্ৰ আৰু ভনীয়েক জংকিক বিচাৰি পায়।

গান গোৱা সুন্দৰ কণ্ঠটিৰে জুবিনে চিএৰি চিএৰি খঙো প্ৰকাশ কৰিব পাৰে। সেই খঙৰ প্ৰকাশ অকল কণ্ঠতে নাথাকে। ৫০ কেজি ওজনৰ তেওঁৰ ক্ষীণ দেহাটোত অদ্ভুত ধৰণৰ এক জোৰ আহি যায়। ৪৭ উঠিলে তাৰ প্ৰকাশ কৰে নিজৰ দেহাটোক ঘূনীয়া কৰি। আইনা ভাঙিছে, বহুত টেবুল ভাঙিছে। লগতে বেচিন, যিস্টাৰ আদি। ফলত কেতিয়াবা হাত কাটিছে নতুবা শৰীৰত ক'ৰবাত ঘূনীয়া হৈছে। ৪৭ উঠিলে কেতিয়াবা তিনিমহলীয়া বিন্দিঙৰ পৰাও জপিয়াবলৈ

ওলায়। কেতিয়াবা চলি থকা গাড়ীৰ পৰাও জঁপিয়াবলৈ উদ্যত হয়। এই খঙবোৰ নিজে স্কলছাৰী। তেওঁৰ সংগীতৰ দৰে এই খঙবোৰ স্থায়ী নহয়, সোনকালেই পাহৰি যায়।

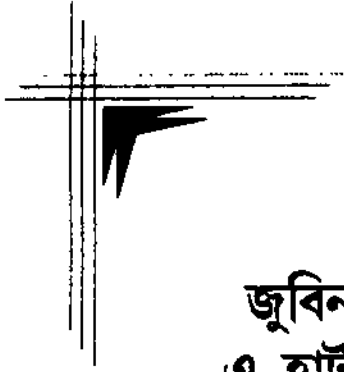
গাড়ী চলাই ভালপোৱাৰ দৰেই তেওঁ নিশা অ'ত-ত'ত ফুৰিবলৈ ভাল পায়। ফাংচন আৰু শ্বুটিঙৰ সময়ত বহু যাত্ৰা আমি নিশাই কৰিছিলো। 'পাকিজা' নামৰ হিন্দী গীতৰ এলবামটিৰ শ্বুটিঙৰ সময়ত বহু যাত্ৰা আমি নিশাই কৰিছিলো, বিপদতো পৰিছিলো। আমি ভয় খাইছিলো কিন্তু জুবিনে ৰং পাইছিল। নিম্যাটমাট হৈ আমি মাজুলীলৈ যাত্ৰা কৰিছিলো। জানুৱাৰী মাহৰ ঠাণ্ডা দিন। নদীৰ ওপৰত কুঁৱলীৰ বাহিৰে একো দেখা নাছিলো। দিশহাৰা হৈ আমাৰ নাও গৈ লাগিছিল কোনো এক অচিন ঠাইত। সহায় বিচাৰি আমি সকলোৰে ফোন কৰিছিলো বিভিন্ন স্থানলৈ। কিন্তু জুবিনে ভয় খোৱা নাছিল। তেওঁ কৈছিল আজি গোটেই ৰাতি আমি ইয়াতেই থাকিম। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত,— মানে দেউতাৰ বুকুত। স্মৃতিতে তেওঁ ব্ৰহ্মপুত্ৰত জঁপিয়াই দিছিল। তেতিয়া দুপৰ নিশা। ভাগ্য ভাল পানী প্ৰায় একাঠুমান আছিল। বালিত আমাৰ নাওখন লাগি ধৰিছিল। এনেকুৱা ধৰণৰ স্মৃতি কৰি তেওঁ ভালপায়। ভালপায় পানীত সঁতুৰি। কেৰেলাৰ এলেপেৰ হৃদয়ত সৰু জাহাজ এখনলৈ আমি পানীৰ মাজে মাজে দুদিনৰ বাবে ফুৰিবলৈ গৈছিলো। হঠাতে তেওঁ মাজ পানীত জাহাজখনৰ পৰা জঁপিয়াই দি ৰছীত ধৰি বহু সময় সঁতুৰি আছিল। সিদিনা 'কমাল'ৰ শ্বুটিং চলি থাকে ত হঠাতে মান্দাকাটাৰ সৰু নৈ এখন পাৰ হ'বলৈ নাও বিচাৰি থাকোতে তেওঁ জঁপিয়াই দিলে। গাত জেকেট, কঁকালত জিন্স পেণ্ট, মূৰত টুপি আৰু টুপিৰ ওপৰত চছম্বা। তেনেকৈয়ে তেওঁ নৈখন সঁতুৰি পাৰ হৈ ওচি গল। সাগৰত সঁতুৰিবলৈ আমি দুয়ো এৰোপ্লেনৰ পৰা লাইফ জেকেটো চুৰ কৰিছিলো। আমি মুম্বাইৰ পৰা গোৱালৈ ছবি মহোৎসৱলৈ গৈ আছিলো। এৰোপ্লেনখন সাগৰৰ ওপৰেদি গৈ আছিল। হঠাতে জুবিনে ক'লে যে যদি এৰোপ্লেনখনৰ কিবা হয় তেন্তে আমি সাগৰত পৰিম। সেই সময়ত লাইফ জেকেট বিচাৰি থকাতকৈ আগতে উলিয়াই থোৱা ভাল। ইফালে মই সঁতুৰিব নাজানো। সেই জেকেট দুটা মানস ৰবীন আৰু পৱিত্ৰ মাৰ্বেৰিটা নিবেদিত 'পখিলা' এলবামটিৰ ডিডিঅ'টিত গায়ত্ৰী মহন্ত আৰু নয়ন নীলিমক পিছাইছো। অ' পাহৰিছিলোৰেই, আমি গোৱাৰ ছবি মহোৎসৱলৈ গ'লো ঠিকেই নিজে আমাৰ এখনো ছবি চোৱা নহ'ল।

গোৱা ছবি মহোৎসৱত ছবি নাচালো যদিও, ছবি কৰাৰ পৰিকল্পনা সদায়ে

কবি আছে। বৰ্তমান অসমীয়া ছবি উদ্যোগটোৰ শোচনীয় অৱস্থা যদিও আমি একেলগে কেনাখনো ছবি কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিছোঁ। আমি দুয়োৰে বহুতক এনাজৰীডাল একেদৰেই কটকটীয়া হৈ থাকিব।

আমাৰ দুয়োৰে বহুতক এনাজৰীডাল কটকটীয়া হৈ থকাটোকো এতিয়া বেছি প্ৰয়োজন হৈছে জুবিন আৰু সংগীতৰ এনাজৰীডাল কটকটীয়া হৈ থকাটো। তেওঁ অকল মোৰেই বন্ধু নহৈ গোটেই পৃথিৱীৰ সংগীতপ্ৰেমীৰ বন্ধু হওক।

জুবিন হেজ গট এ হাট অফ গোল্ড

□ গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গ

১৯৯৫ ... মই তেতিয়া মুম্বাইত... একেবাৰে নতুন। ছ'ফিয়া কলেজত স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰী হিচাপে নামভৰ্তি কৰিছোঁ। দেউতাই হোষ্টেলত থৈ অহাৰ পিছত বেছি বেয়া লাগিছিল... নতুন ঠাই, নতুন পৰিবেশ, নতুন মানুহ, তাতে হোষ্টেলৰ ছোৱালীবোৰৰ লগতো বৰ বিশেষ আত্মীয়তা গঢ়ি উঠা নাছিল তেতিয়া। আজৰি সময়খিনিত চিনাকি মানুহলৈ চিঠি লিখা আৰম্ভ কৰিলো। বন্ধু-বান্ধবী, আত্মীয়-স্বজন সকলোলৈকে। লগতে আৰু এটা পুৰণি চৰ্খ অনুশীলন কৰাৰো ইচ্ছা জাগি উঠিল.. fan letters লিখাৰ। স্কুলত মোৰ আৰু বান্ধবী প্ৰিয়স্বদাৰ এইটো এটা ডাঙৰ চৰ্খ আছিল। গায়ক, অভিনেতা, অভিনেত্ৰী, খেলুৱৈ— দেশখনৰ নামী-দামী সকলোৰে ঠিকনা সংগ্ৰহ কৰি মূঠতে আমি fan letter পঠিয়াওঁ আৰু বিনিময়ত তেওঁলোকৰ কটোসহ অট'গ্ৰাফ চিঠিবোৰ সংগ্ৰহ কৰোঁ। সেই অভ্যাসটো ঘূৰাই আনি পুনৰ চিঠি লিখিলো প্ৰায় ৩০-৩৫ জন কলা-কুলানী, শিল্পী-

অভিনেতালৈ। তাৰ মাজতে এখন চিঠি আছিল তেতিয়া অসমত সকলোৰে হাৰ্ট-থব হৈ পৰা যুৱশিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ নামত। কিছুদিনৰ পিছত আশা কৰামতেই উত্তৰ আহিল আৰু মুম্বাইলৈ তেওঁৰ পৰৱৰ্তী ৰেকৰ্ডিংৰ বাবে শীঘ্ৰেই গৈ আহে বুলিও জনালে। এটা ফোন নম্বৰসহ যোৱাৰ তাৰিখটো জনাইছিল যদিও কিবা এটা ইতঃস্ততবোধত মোৰ যোগাযোগ কৰা নহ'ল। প্ৰায় ডেৰমাহমান পিছত হঠাতে এদিন আবেলি মোক লগ পাবলৈ কোনোবা এজন ভিজিটৰ আহিছে বুলি খবৰ পাই দৌৰি তললৈ নামি আহি যাক দেখিলো প্ৰথমতে মই নিজৰ চকুকেই বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিলো। মই দিয়া চিঠিখনৰ ঠিকনা লিখা চুকটো ফালি অনা টুকুৰাটো হাতত লৈ হোষ্টেলৰ ভিজিটিং কমত থিয় হৈ আছিল 'জুবিন গাৰ্গ'। ফটোত দেখা মানুহটোৰ দৰেই চুলিখিনি, মুখখন কিন্তু ওখ-পাখটো একেবাৰেই নহয়। খীণ-খীণ এটা সৰু ল'ৰাৰ দৰে আছিল তেওঁ। মই আগবাঢ়ি গৈ মোৰ চিনাকি দিলো। কোনোধৰণৰ ফৰমেলাটি অথবা পৰিচয়ৰ অৱতারণা নকৰাকৈ তেওঁ প্ৰথমেই সুধিলে— 'তুমি এইটো হোষ্টেলতে থাকি নেকি? ইয়াত দেখোনা ওচৰতে ইমান slum area আছে আৰু বহুত eunuchs ও দেখিলো।' মোৰ বৰ আচৰিত লাগিছিল প্ৰথমদিনাই তেওঁৰ সৰলতা দেখি, প্ৰথম চিনাকিতেই ইমান বন্ধুত্বসুলভ ব্যৱহাৰ দেখি। কিন্তু লাহে লাহে বুজি পালোঁ এই মানুহটোৰ মাজত অহংকাৰ-ভেম নামৰ বস্তুবোৰ হয়তো কেতিয়াও জন্ম নহ'ব। আজি এটা যুগৰ পাছতো সফলতাবে দেশখনৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত এখন সুকীয়া আসন দখল কৰি লোৱাৰ পাছতো মই প্ৰথম লগ পোৱা 'জুবিন গাৰ্গ'জনৰ সৰলতা আৰু স্পষ্টতা একেই আছে।

সেইদিনাৰ চিনাকিৰ পিছত আমি লাহে লাহে ভাল বন্ধু হৈ পৰিলোঁ। যিকোনো কথা অথবা অভিজ্ঞতা ইজনে-সিজনৰ আগত বিনাধিধাই প্ৰকাশ কৰিব পৰা হ'লোঁ। সেই বন্ধুত্বই এদিন প্ৰেমৰ নাম ল'লে আৰু পিছত দুয়োখন ঘৰৰ সন্মতিত আমাৰ বিয়া ঠিক হ'ল। সকলো ঠিকেই আছিল... খুব ফুৰ্তিৰ মাজেৰে ২০০০ চনৰ ১৯ জানুৱাৰীত আমাৰ এংগেজমেন্ট হৈ গ'ল। ঠিক হ'ল মোৰ স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষা হৈ যোৱাৰ পিছতে বিয়াৰ তাৰিখ লোৱা হ'ব। কহ আশা কৰিছিল গ'ষ্টী (জুবিন)ৰ মাকে আমাৰ বিয়াখনক লৈ। একমাত্ৰ পুত্ৰ যে তেওঁৰ হিয়াৰ আমঠু। কিমান যে কল্পনা, কিমান যে সপোন; কিন্তু তেওঁৰ সেই হেঁপাহ, আশা, আনন্দবোৰ নিয়তিৰ সহ্য নহ'ল। কেইবা মাহৰো অসুস্থতাৰ পিছত অৱশেষত মুম্বাইত ২০০০ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহৰ ২ তাৰিখে তেওঁ শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰিলে। নিৰ্মমভাৱে ভাগি পৰিল গ'ষ্টী, মাইনা (জংকী) আৰু ময়ন (পানী) কিছুদিনৰ বাবে। কিন্তু গ'ষ্টীৰ মানসিক শক্তি অতুলনীয়। তেওঁৰ বাবে তেওঁৰ মাথুয়েই

আছিব সংস্কৃতিৰ আদিগুৰু, শ্ৰেবণা, আদৰ্শ আৰু সাহসৰ উৎস। সেয়ে তেওঁৰ মন বান্ধি ল'লে যে, তেওঁৰ মাজত মাকক সদায় জীয়াই ৰাখিব। তেওঁৰ সংগীত আৰু সৃষ্টিৰ মাজত 'মা'ৰ উপস্থিতিয়ে তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপত সাহস আৰু শ্ৰেবণা যোগায়। পাব কৰি দিলে দিনটোৰ বেছিভাগ সময় তেওঁৰ কী-ব'ৰ্ডখনৰ সৈতে। নতুন সৃষ্টি কৰিব লাগে... প্ৰতিটো সুৰত 'মাক' ঘূৰাই আনিব লাগে। এমাহৰ ভিতৰত সৃষ্টি হৈ ওলাল 'পাখী'। গভীৰ নষ্টালজিয়া আৰু শৈশৱৰ অনুভৱৰ এক আবেগিক প্ৰকাশ। ইয়াৰ পিছৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপতে ডাঙৰ ভৰ্তি জংকী হৈ পৰিল জুবিনৰ ছাঁৰ দৰে। প্ৰতিখন সাংস্কৃতিক সজিয়াত জুবিনৰ সৈতে গীত পৰিবেশন কৰাৰ উপৰি তাই ষ্টুডিঅ'ৰ বেকৰ্ডিং, ঘৰত, যিকোনো ষ্টুটিং অথবা সংগীতৰ মজলিছত জুবিনৰ কাষে কাষে থাকি সৰু-ডাঙৰ প্ৰতিটো কথাৰ খবৰ ৰাখিছিল। জুবিনৰ প্ৰতিমুহূৰ্তৰ আৰু এজন সহচৰ আছিল বন্ধু জয়ন্ত পাত্ৰ। জুবিনে নাখালে নোখোৱাকৈ, নুশলে নোশোৱাকৈ বৈ থাকিছিল কাষত। য'তেই যাওক তেওঁ নিজেই সদায় গাড়ী চলাই লৈ ফুৰিছিল জুবিনক। পৰিয়ালৰ এজন সদস্য হৈ পৰিছিল 'জয়ন্ত'।

২০০১ চনত মোৰ স্নাতকোত্তৰ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত দুয়োখন ঘৰৰ মাজত আমাৰ বিয়াৰ কথা আলোচনা হ'ল। যদিও জংকীৰো বিয়া ঠিক হৈ আছিল, তাই বিচাৰিলে আগতে ককায়েকৰ বিয়াখন হৈ যোৱাটো।

বিয়াৰ তাৰিখ ঠিক কৰিবলৈ তাই নিজেই গোলাঘাটত আমাৰ ঘৰত থাকি লৈছিলগৈ। দিন সোৱা হ'ল ২০০২ চনৰ ৪ ফেব্ৰুৱাৰী। যিহেতু তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ আৰ্থীয়-স্বজন বেছিভাগেই থাকে যোৰহাটত। গতিকে ঠিক হ'ল দৰা যাৰ যোৰহাটৰ পৰা গোলাঘাটৰ আমাৰ নিজা ঘৰলৈ। বিয়াৰ আয়োজন চলিল ধুম-ধামেৰে। কিন্তু বোধহয় সেই আনন্দও নিয়তিৰ বাবে আছিল অসহনীয়। বিয়াৰ মাত্ৰ কেইদিনমান আগত এটা সাংস্কৃতিক সজিয়াৰ বাবে টেকীয়াজুলিৰ পৰা 'চতিয়া'লৈ যোৱাৰ পথত এটা দুৰ্ঘটনাত আমি হেৰুৱাব লগা হ'ল আমাৰ অতি মৰমৰ জংকী আৰু জয়ন্তক। এই দুৰ্ঘটনাৰ পিছত সকলোবোৰ যেন খেলি-মেলি হৈ গ'ল। মানসিকভাৱে যেন সকলোৰে স্থিতি হেৰাই গ'ল। কেইদিনমানৰ বাবে গোটেই ৰাজ্যখনতেই বিয়পি থাকিল শোকৰ ছাঁ। একেবাৰে থান-বান হৈ যোৱাৰ দৰে হ'ল জুবিনহঁতৰ পৰিয়ালটো। যদিও জংকীৰ অনুপস্থিতিক আঙিও একোৱেই পূৰণ কৰিব নোৱাৰে; তথাপি পৰিয়ালৰ সকলোৰে মিলি সিদ্ধান্ত ল'লে যে, বিয়াখন হৈ গ'লে জুবিন হয়তো মানসিকভাৱে কিছু সুস্থিৰ হ'ব পাৰিব; গতিকে ঠিক হোৱা সেই তাৰিখতে বিয়াখন হৈ যাৰ লাগে। সিদ্ধান্ত মতেই, ২০০২ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী

মাহৰ ৪ তাৰিখে সকলোৰে আশিস শিৰত লৈ জুবিন আৰু মই যুগ্ম জীৱনৰ পাতনি মেলিলো। যিটো পৰিস্থিতিৰ মাজত আমাৰ বিয়া হৈছিল, আমি সকলোৰে বুদ্ধিছিলো কিমান গধুৰ মন একোটা লৈ; তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতিজ্ঞানেই বিয়াখনৰ সকলো নিয়ম; সকলোবোৰ আয়োজন সম্পন্ন কৰিছিল। আৰু জুবিন ৫ ইমান দুখৰ মাজতো তেওঁ চেপ্টা কৰিছিল, মোক সকলোবোৰ আনন্দ দিয়াৰ; এজনী ছোৱালীৰ বিয়াখন লৈ যিমান আশা আৰু সপোন থাকে... সকলোবোৰ পূৰণ কৰাৰ। হোমৰ জুইক সাক্ষী কৰি সেইদিনা প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো, তেওঁৰ কোমল মুখখনত লাগি থকা দুখৰ ছাঁবোৰ মোৰ অকপট মৰমেৰে আঁতৰাই পেলাম। ভাল-বেয়া সকলো সময়তে তেওঁৰ কাষত থাকি মৰম আৰু ভালপোৱাৰে তেওঁৰ যত্ন ল'ম; তেওঁৰ ঘৰখনৰ সকলো দায়িত্ব খুব আনন্দৰ আৰু নিষ্ঠাৰে পালন কৰিম।

নতুন ঘৰখনত যেন সকলোৱে মই অহালৈহে বৈ আছিল। গুৱাহাটীৰ খানাপাৰাৰ 'ষ্টাফ কলেজ'ৰ কোৱাৰ্টাৰত (জুবিনৰ দেউতাক তেতিয়া Staff College ৰ Joint Director হৈ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি আছিল) সোমোৱাৰ লগে লগে 'পাপু' (জুবিনৰ দেউতাকক আমি সকলোৱে পাপু বুলি মাৰ্তোঁ।) আৰু মোৰ নন্দ 'মমন'এ মোক এনেদৰে আঁকোৱালি ল'লে যে, সেই এক মুহূৰ্ততে মই নিজৰ ঘৰখন এৰি এখন নতুন ঘৰত সোমোৱাৰ কথা পাহৰি গ'লোঁ। মই যেন বেছ কিছুদিন বাহিৰত থাকিহে নিজৰ ঘৰখনলৈ ঘূৰি আহিছোঁ। দেউতা, মোৰ এজনী ভগ্নি আৰু মোৰ মনৰ আটাইতকৈ আপোন মানুহজনৰ লগত আৰম্ভ হ'ল মোৰ সংসাৰ। এতিয়া আমাৰ যুগ্ম জীৱনৰ প্ৰায় ৭ বছৰ (২০০৮) সম্পূৰ্ণ হ'ল। খুব গৌৰৱেৰে আৰু সজ্ঞাষ্টিৰে সৈতে আজি মই ইয়াত লিখিবলৈ পাই সুখ অনুভৱ কৰিছোঁ যে মৰম, ভালপোৱা আৰু বুজা-বুজিৰে সৈতে আমি এহাল অত্যন্ত সুখী দম্পতী।

* * *

একে আধাৰতে মই কৈ থ'ব পাৰোঁ যে, জুবিন খুব সৰল আৰু বহল মনৰ অধিকাৰী এজন অতি মৰমীয়াল ব্যক্তি। তেওঁক লগ পোৱা আৰু ওচৰৰ পৰা চিনি পোৱা বহুতেই কয়— 'Zubeen has got a heart of gold'। আনৰ দুখত বিচলিত হৈ পৰা, সুখৰ ভাগী হৈ আশ্বহাৰা হোৱা মই বহুবাৰ দেখিছোঁ। নিজৰ জীৱনৰ বহুতো কঠিন সময়তো গভীৰ আত্মবিশ্বাস আৰু সাহসেৰে থিয় দি তেওঁ দুঃসময় জয় কৰিছে। আগতে মই সৰু সৰু কথাত খুব tension লৈছিলো

আৰু কিম্বা এটা নতুন কাম কৰাৰ আগতে পৰিশামৰ বিষয়ে ভাবি উৎকণ্ঠিত হৈ পৰিছিলো। কিন্তু তেওঁ মোক শিকালে, কেনেদৰে সাহস আৰু বিশ্বাসেৰে মানুহে যিকোনো কঠিন সময়ক জিনি যাব পাৰে। অকল মোকেই নহয়, তেওঁৰ সংস্পৰ্শত থকা সকলোকে তেওঁ এইদৰেই সাহস দিয়ে, উৎসাহিত কৰে জীৱনত আগবাঢ়ি যাবলৈ। জুবিনে নিজেও নিজৰ যাত্ৰাৰ প্ৰথম আৰম্ভণি কৰিছিল নিজৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস আৰু সাহসৰ বলতেই। 'মা'ৰ অনুপ্ৰেৰণা আৰু support আছিল তেওঁৰ সাহসৰ একমাত্ৰ সমল। ১৯৯৩ চনত 'অনামিকা'ৰ release ৰ লগে লগে পোৱা সফলতাৰ পিছত তেওঁ আৰু কেতিয়াও ঘূৰি চাব লগা হোৱা নাই। তাৰ পিছৰ প্ৰতিটো এলবামৰ release ৰ লগে লগে তেওঁ হৈ পৰিছে অসমীয়া শ্ৰোতা সমাজৰ হিয়াৰ আমঠু। 'অনামিকা'ৰ পৰাই এন কে প্ৰডাকশ্বন গোষ্ঠীৰ স্বত্বাধিকাৰ দেৱ বৰকটকীৰ সৈতে জুবিনৰ সহায়তা গঢ়ি উঠিছিল। আজি পোন্ধৰ বছৰতকৈও অধিক সময় তেওঁলোকৰ এই বন্ধুত্ব অটুট আছে। এতিয়া আমি সকলো এটা পৰিয়ালৰে সদস্যৰ দৰে থাকোঁ। জুবিন খুব বন্ধুপ্ৰিয় আৰু বন্ধুমহলত তেৱোঁ খুব প্ৰিয়। তেওঁৰ ভাল বন্ধুৰ হয়তো কোনো সীমা সংখ্যা নাই। সেয়ে হয়তো ১৯৯৫ চনৰ পৰা আজিলৈকে তেওঁৰ ভাল বন্ধুৰ লগত মোৰ চিনকি পৰ্ব শেষেই হোৱা নাই। তেওঁ আৰু ভাল পায় ঘৰলৈ আলহী নিমন্ত্ৰণ কৰি হাঁহি-ফুৰ্তিৰ মাজেৰে আজৰি সময় কটাবলৈ। বিয়াৰ পিছত হয়তো আঙুলি মুৰত লিখিব পৰা মাত্ৰ কেইটামানহে দিন আছে যি দিনত আমি কোনো অতিথিৰ সংগ নোহোৱাকৈ কোনো এৰীজ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিছো। অলপ আচৰিত যেন লাগিলেও এয়া একেবাৰে সঁচা যে সদায় নিশাৰ আহাৰৰ বাবে মই অতি কমেও দহজন লোকৰ আহাৰ বনাব লগা হয়। কেতিয়াবা হয়তো ৰাতি ১-৩০ বা ২ বজাতো আৰু ২/৩ জনৰ বাবে পুনৰ খাদ্যৰ যোগাৰ কৰিব লগা হয়।

তেওঁ খুব সহানুভূতিশীল। কোনোবাই যদি তেওঁক আহি কয় যিকোনো ধৰণৰ বিপদত পৰিছে বুলি অথবা নতুন কিবা এটা আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত কোনো ধৰণৰ অসুবিধাত ৰৈ যাব লগা হৈছে বুলি, তেওঁ উঠি-পৰি লাগিব সেই ব্যক্তিজনক যিমান পাৰে সহায় কৰি আগবঢ়াই নিবলৈ। তেওঁৰ মতে ভাল মানুহ/বেয়া মানুহ বিবেচনা কৰি ফুৰাটো আমাৰ কৰ্ম নহয়। কাৰোবাৰ বাবে ভাল মানুহজন হয়তো কাৰোবাৰ বাবে বেয়াও হ'ব পাৰে অথবা আন কাৰোবাৰ বাবে বেয়া মানুহজন আমাৰ প্ৰতি খুব ভালো হ'ব পাৰে। গতিকে তেওঁৰ মনত ভাল-বেয়া, সৰু-ডাঙৰ ইত্যাদি ভেদ-ভাব একেবাৰে নাই। 'কৰ্ম আৰু নিষ্ঠা' ই জুবিনৰ জীৱন দৰ্শন। তেওঁৰ মতে, নিষ্ঠাবে যদি কাম কৰি যোৱা যায়, তেন্তে জীৱনত অসন্তৰ একো নাই।

যিমান্নেই ডাঙৰ সপোন নহওক কিয়, সেই সপোনক গন্তব্য ৰূপ দিয়াৰ একমাত্ৰ চাবিকাঠী হৈছে নিজৰ ওপৰত গভীৰ বিশ্বাস, সাহস আৰু কৰ্তব্যনিষ্ঠা। তেওঁৰ মতে, ভগৱানক বেলেগে পূজা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। আমাৰ বিশ্বাসতেই ভগৱান আছে আৰু যি লোকে সং আৰু সাহসৰ পথেৰে কৰ্মত বিশ্বাস কৰি আগবাঢ়ি যাব পাৰে, তেওঁতকৈ ডাঙৰ ধাৰ্মিক আৰু কোনো নাই আৰু তেওঁক ভগৱানে সহায় কৰিবই। সেয়ে হয়তো জুবিনে নিজে দিনটোৰ সোতৰ-ওঠৰ ঘণ্টা অকল কামতেই বাস্তৱ হৈ থাকি সন্তুষ্টি লাভ কৰে। কামত থকা সময়খিনিত তেওঁ হয়তো নিজকে সম্পূৰ্ণ পাহৰি যায়। দিনতকৈ তেওঁ ৰাতি কাম কৰি ভাল পায়। ৰাতিৰ নিৰ্জনতাতেই হেনো বিচাৰি পায় সকলো শব্দৰ আধাৰ। এইদৰে কাম কৰি থাকোঁতে কেতিয়াবা গোটেই ৰাতি পাৰ হৈ যায়। একেৰাহে ৩০ ঘণ্টাতকৈও অধিক সময় একেৰাহে চকুৰ টিপ নমৰাকৈ কাম কৰাও মই দেখিছোঁ।

তেওঁৰ মনটো সদায় কিবা এটা নতুনৰ সন্ধানত যেন বিচৰণ কৰি ফুৰে। নতুন সৃষ্টিৰ তাড়নাত অথবা যিকোনো কাম এটা নতুন ধৰণেৰে কেনেদৰে present কৰিব পৰি তেনেকুৱা চিন্তাই তেওঁক সদায় অস্থিৰ কৰি ৰাখে। কেতিয়াবা হয়তো গভীৰ নিদ্ৰাৰ মাজতো অথবা সপোনতো তেনেকুৱা চিন্তাই তেওঁক আচ্ছন্ন কৰি ৰাখে। হঠাৎ সাৰ পাই উঠি কেতিয়াবা কাগজ-কলম গোটাই লৈ অথবা নিজৰ কম্পিউটাৰ ছিষ্টেম খুলি বহি যায় মাজনিশাও।

আজৰি সময়ত তেওঁ চিনেমা চাই, নতুন নতুন গান শুনি, বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত সময় কটাই অথবা ফুৰি ভাল পায়। জুবিনৰ নিজা এটা ডাঙৰ লাইব্ৰেৰী আছে বিভিন্ন দেশৰ আৰু বিভিন্ন ভাষাৰ চিনেমাৰ। বিভিন্ন ধৰণৰ সংগীতৰ আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ বহুতো শিল্পীৰ সংগীতানুষ্ঠান অথবা ভিডিঅ'ৰ। কিতাপ পঢ়াটোও তেওঁৰ চখ যদিও কামৰ হেঁচাত আজিকালি খুব কম সময়হে কটাবলৈ পায় কিতাপৰ সৈতে। কিন্তু ইণ্টাৰনেটত সময় পালেই বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত, বিভিন্ন ব্যক্তিৰ ওপৰত জ্ঞান আহৰণ কৰাটো তেওঁৰ এক নিয়মীয়া অভ্যাস। আমি দুয়োজনে ফুৰি খুব ভাল পাওঁ। সেয়ে যেতিয়াই সময় মিলাব পাৰোঁ আমি ওলাই যাওঁ দুদিনৰ কাৰণে হ'লেও; কিছু সময় নিজৰ সৈতে কটাবলৈ। পাহাৰ আৰু পানীৰ প্ৰতি জুবিনৰ বিশেষ দুৰ্বলতা আছে। গতিকে পৰাপক্ষত আমি বাছি লওঁ, কোনো ঠাণ্ডা পাহাৰীয়া ঠাই অথবা water sports যথেষ্ট পৰিমাণে থকা কোনো holiday spot।

মাজে মাজে তেওঁৰ এটা আচৰিত ধৰণৰ চখ উঠে ৰন্ধা-বঢ়া কৰাৰ। আচৰিত বুলি এই কাৰণেই কৈছোঁ যে তেওঁৰ যিবোৰ ৰেচিপি, শুনিলে প্ৰথমতে সকলো

আচৰিত হ'ব লগা কথা। তেওঁৰ মাংসৰ বেচিগিত থাকিব পাৰে ডিল, গুৰ, আমলখি আৰু পালেং শাকৰ সংমিশ্ৰণ; আইচক্ৰীমত থাকিব পাৰে, বিস্কুট, প্ৰটিন পাউডাৰ, চকলেট চিৰাপ, বিভিন্ন ধৰণৰ পাণ মছলা আৰু ককনাট পাউডাৰৰ মিশ্ৰণ। তেওঁ কিন্তু তেওঁৰ বন্ধন প্ৰণালী আৰু বেচিপি আনৰ আগত জনাবলৈ খুব বেয়া পায়। এয়া হেনো তেওঁৰ special cooking ৰ secret। ঘৰুৱা সময়খিনিত তেওঁ একেদৰে এটা সৰু ল'ৰাৰ দৰে ধেমালি কৰি, উৎপাত আৰু বদমাচি কৰি থাকে। কেতিয়াবা অসাৱধানতাৰ বহুৱালিবোৰ ইমান বেছি হয়গৈ যে, শেষত দেখো ঘৰত থকা আটাইবোৰ মানুহ তেওঁৰ পিছে পিছে বিশৃংখল ঘৰখন সামৰি ঘূৰি ফুৰিছে। এই শিশুসুলভ মনটো আছে বাবেই হয়তো ইমানবোৰ কাম আৰু দায়িত্বৰ মাজতো তেওঁ ইমান ভালদৰে সকলোৰে মাজত পাৰিবাৰিক অথবা সামাজিক ক্ষেত্ৰত, প্ৰতিযোগিতাৰ বহল পৃথিবীখনত সঠিক সাম্যতা বক্ষা কৰি আগবাঢ়ি যাব পাৰিছে।

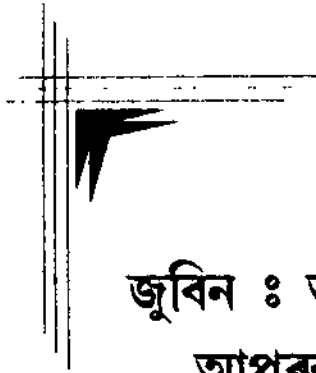
এজন ব্যক্তিৰ মাজত যে সকলো ইতিবাচক গুণেই থাকিব, সেয়া জানো সম্ভৱ? সকলো ভালৰ মাজতো জুবিনৰ ব্যক্তিত্বত কিছুমান বেয়া দিশ আছে আৰু মই সেইখিনিক সমালোচনা কৰি চেষ্টা কৰোঁ তেওঁক আঙুলিয়াই দিবলৈ। তেওঁ অৱশ্যে নিজৰ দোষবোৰ সৰুৱেই হওক বা ডাঙৰেই হওক লুকুৱাবলৈ চেষ্টা নকৰে। নিজৰ ভুলবোৰ তেওঁ নিজেও সদায় বুজি পায় আৰু স্বীকাৰ কৰে। 'Fast driving and drinking is my weak point' — আজিৰ পৰা প্ৰায় বাৰ বছৰ আগতেই তেওঁ এই কথা মোৰ আগত এদিন স্বীকাৰ কৰিছিল আৰু আজিও কেতিয়াবা এই দুটা কথা লৈ আমাৰ মাজত মত-বিৰোধ হয়। কিন্তু নিজৰ কামৰ প্ৰতি পিঠি দি তেওঁ নিজৰ চৰ্খ পূৰণ কৰাত মুঠেও পক্ষপাতী নহয় আৰু তেনে কৰাৰ হয়তো নিজৰ আজি পৰ্যন্ত নাই। আজিলৈকে কেইবাবাৰো কাগজে-পত্ৰই তেওঁ সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছে। তেওঁৰ কিছুমান সামাজিক অনুষ্ঠানত কৰা ব্যৱহাৰৰ বাবে আৰু এনেকুৱা প্ৰতিটো ঘটনাৰ আঁৰত নিশ্চয় তেওঁৰো নিজৰ কিছুমান explanation আৰু resson আছে (সেইবোৰ সকলোৰে বাবে অৱশ্যে মানি ল'ব পৰা নহ'বও পাৰে)। কিন্তু তেওঁৰ দৈনন্দিন জীৱনতো কিবা নহয় কিবা এটা exceptional দিশ অহৰহ নাগি থাকে যিদৰে তেওঁৰ সংগীত, তেওঁৰ গায়কী আৰু সৃষ্টি সদয়েই ভিন্ন আৰু শ্ৰেষ্ঠ বুলি সদয়েই প্ৰমাণিত হৈ আহিছে। জুবিনৰ বেশ-ভূষা, থকাৰ ধৰণ-কৰণ বহুত বেলেগ ধৰণৰ আৰু তেওঁৰ ষ্টাইল, পিন্ধা-উৰাত তেওঁৰ এক স্বকীয়তা আছে, যি এতিয়া নতুন চামৰ বহু যুৱকে অনুকৰণ কৰি ভাল পায়।

'জুবিন গাৰ্গ' নামটো এতিয়া মাথোঁ সংগীত জগততেই পৰিসীমিত হৈ থকা নাই। তেওঁ চেষ্টা কৰিছে বিভিন্ন দিশত নিজৰ পাৰদৰ্শিতাক জুখি চাবলৈ আৰু

সকলো দিশতে সফলতাবে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰমাণ কৰিছে। অভিনেতা, পৰিচালক, সংগীত পৰিচালক, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, গায়ক সকলো ৰূপতেইতো তেওঁ উচ্চ আসন একোখন দখল কৰি ল'বলৈ সক্ষম হৈছে। আজি মাথোঁ কেইদিনমান আগতে তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যৰ জগতখনত এজন 'কবি' হিচাপেও আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে আৰু এই ৰূপতো তেওঁ সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যোৱাটো বছৰত (২০০৬-০৭) তেওঁৰ অন্যতম হিট 'য়া আলি' ৰ বাবে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সন্মানো (Global Indian Film Award) কঢ়িয়াই আনিছিল আৰু লাভ কৰিছিল 'বনীউড'ৰ 'Stardust Award' ৰ দৰে সন্মানীয় পুৰস্কাৰ। কলকাতাৰ ছবি জগতে একেৰাহে দুবাৰ তেওঁলৈ আগবঢ়াইছিল Kalakar Award ৰ সন্মান আৰু বাংলা ছবি 'শুধু তুমি'ৰ সংগীত পৰিচালনাৰ বাবে লাভ কৰিছিল বিখ্যাত Bengal Film Journalists Award' ২০০৬ চনত।

নিজৰ সৃষ্টি আৰু কামক লৈ যদিও তেওঁ সন্তুষ্ট তথাপি যেন এতিয়াও আৰু বহু বাকী আছে। তেওঁ অহৰহ পৰিকল্পনা কৰে নতুন আৰু ভাল কামৰ। এনেকুৱা কিছুমান ডাঙৰ কামৰ; যি সৃষ্টিয়ে তেওঁৰ মৰমৰ অসমখনৰ নাম গৌৰৱেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বিশ্ব দৰবাৰত। তেওঁ সদায় সপোন দেখে সংগীতৰ অময়া ৰসে টোৱাই নিয়ক বৰ্তমান অসমৰ কলুষিত বাতাবৰণ। পুনৰ নামি আহক সুৰ আৰু ৰঙৰ অপকণ সমাহাৰ.. ইহিৰে উপচি পৰক প্ৰতিজন অসমীয়াৰ জীৱন আৰু শাস্তিৰ মলয়া বওক দেশজুৰি .. তেওঁৰ সকলো সপোন সঁচা হওক... সদায় সফল হওক.. সুন্দৰ এটি মন আৰু সুস্বাস্থ্যৰে নিজে ভবামতেই আশুৱাই লৈ যাওক তেওঁৰ বৰ্ণিল কৰ্মময় জীৱন...।

জুবিন : অসমীয়া জাতিৰ আপুৰণীয়া সম্পদ

□ ডনি হাজৰিকা (মুম্বাই)

জুবিনৰ সৈতে মোৰ প্ৰথম পৰিচয় ঘটে ১৯৯১ চনত, যেনেহাটত। বন্ধুবৰ দিগন্ত শৰ্মাই মোক তেওঁৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছিল। সেই প্ৰথম চিনাকিৰ দিনৰেই পৰা আমি দুয়ো ভাল বন্ধু হৈ পৰোঁ। বিশেষকৈ 'অনামিকা'ৰ অডিঅ' ৰিলিঙৰ পিছৰেই পৰা জুবিন আৰু মই অসমৰ বিভিন্ন মঞ্চত একেলগে সংগীত অনুষ্ঠানসমূহত সংগীত পৰিবেশন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিওঁ। ১৯৯২ চনৰ পৰা ২০০৫ চনলৈ, বিগত তেৰটা বছৰে জুবিনৰ সৈতে কটোৱা সেই মুহূৰ্তবোৰে মোৰ মন-মগজুক অনবৰতে মধুৰ স্মৃতিৰ অনুভূতিৰে জীপাল কৰি ৰাখিছে। এজন ভাল মানুহৰ গাত থাকিবলগীয়া সকলো গুণেই তেওঁৰ গাত আছে। জুবিন এজন ভাল বন্ধু; উপদেষ্টা, ভাল সংগীতজ্ঞ আৰু এই সকলোৰে উৰ্বৰত এজন সদাশয়ী ব্যক্তি। তেওঁৰ সংগীত প্ৰতিভাক কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে। গান লিখাৰ পৰা তাক সুৰৰ খাজে খাজে মনপূত হোৱাকৈ সজোৱা— সকলোতেই জুবিনৰ আছে অতুলনীয় দক্ষতা আৰু নিপুণতা। তেওঁৰ কামবোৰ

অত্যন্ত মসৃণ। তথাকথিত সংগীত পৰিচালকসকলৰ কাম কৰাৰ ধৰণতকৈ জুবিনৰ পৰিচালনা পৃথক। কামৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ নিষ্ঠা, গুৰুত্ব আৰু সচেতনতাক নিজে উপলব্ধি নকৰিলে ভাষাৰে বুজোৱা টান। সেয়েহে বিনাধিৰাই কণ্ঠ— জুবিন সঁচা অৰ্থতেই এজন সংগীত পৰিচালক। অৱশ্যে তেওঁৰ কাম কৰাৰ ধৰণটোত মই সজ্জ্বল নহওঁ। কামৰ তীব্ৰ হেঁচাৰ বাবেই তেওঁ গোটেই ৰাতি নিদ্ৰাহীনভাৱে থাকি কাম কৰে আৰু দিনৰ দিনটো শুই থাকে। স্বাভাৱিকতেই এয়া প্ৰকৃতি বিৰুদ্ধ কথা আৰু তেওঁৰ স্বাস্থ্যৰ পৰিপন্থী। জুবিনৰ আন এটা কথাও ইয়াৰ বাবে জগৰীয়া আৰু সেয়া হৈছে কাৰ্যসম্পাদনৰ সুনিৰ্দিষ্ট সময়সূচী মানি নচলা তেওঁৰ স্বভাৱ। যাৰ ফলত একো একোটা কামত নিৰ্ধাৰিত অথবা প্ৰয়োজনতকৈ অধিক সময় দিবলগীয়া হয়। সংগীতকাৰজনৰ আন এটা কথাযো মোক বৰ চিন্তিত কৰি তোলে, সেয়া হৈছে তীব্ৰ বেগেৰে গাড়ী চলোৱাৰ তেওঁৰ পুৰণি অভ্যাস। অনাহকতে জীৱনক লৈ হেতালি খেলাৰ এনেবোৰ কাৰ্যৰ পৰা তেওঁ আঁতৰি থকা উচিত। তেওঁ অসমীয়া জাতিৰ এক আপুৰুগীয়া সম্পদ। জীৱনৰ বাটত তেওঁলৈ বুলি দুবাছ মেলি অধীৰ অপেক্ষাত আছে বহুতো নতুন সুযোগ, নতুন আশা। সঁচাকৈয়ে, অতি সাধাৰণ কথা আৰু সুৰে জুবিনৰ কণ্ঠত প্ৰাণ পাই নাচি উঠে, যাৰ ফলত শ্ৰোতাই উৎকৰ্ণে তন্ময় হৈ শুনি থাকে তেওঁৰ কণ্ঠৰ পৰা নিগৰি অহা সুৰৰ ব্যংকাৰ। কায়বনোৰাকে অব্যাহত ৰখা সংগীত সাধনা আৰু নিজ প্ৰতিভাৰ গুণতেই বিগত ষোল্ল বছৰে জুবিনে অসমৰ সংগীতপ্ৰেমীৰ মনত নিজৰ বাবে এখন সুকীয়া আসন তৈয়াৰ কৰি ল'বলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ গায়কীত আছে শ্ৰোতাক আকৰ্ষণ কৰিব পৰা এক অজান আহ্বান। সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত যেন জুবিনে উদগ্ৰ গতিৰে সফলতাৰ ন-ন দিগন্ত চুব পাৰে তাৰেই কামনা কৰিলোঁ।

অনুলেখন : কুলেশ তালুকদাৰ

সংগীতৰ অমিয়া সন্ধানত জুবিন

হিমেশ বেছমিয়া, প্ৰীতম, গেংষ্টাৰ
য়া-আলিৰ কথাৰে

□ গৌতম চক্ৰবৰ্তী (মুদ্ৰাই)

এখন দেখিবলৈ অলপ বেলেগ, sports Modelৰ চাইকেল। কেতিয়াবা যোৰহাটৰ গীতাৰ্থী স্কুলৰ সন্মুখত আৰু কেতিয়াবা ডি চি বি কলেজ বা কেতিয়াবা জে বি কলেজৰ সন্মুখত সেই চাইকেলখন দেখা যায়। তেতিয়াই গম পাই যাওঁ যে জুবিন ওচৰতে ক'ৰবাত আছে।

১৯৮৯ চন। জুবিন যোৰহাটলৈ আহিছে। লাহে লাহে আমাৰ লগত চিনাকি হ'ল। আমাৰ এটা Music Group আছিল। জুবিনে গান গায়, হাৰমণিয়াম বজায়, তবলা বজায় বুলি গম পাই আমি তাক আমাৰ গ্ৰুপত বজাবলৈ মাতিলো। তাৰ তেতিয়া নিজৰ কী-ব'ৰ্ড নাছিল। আমি 'শ্ব' থাকিলে কাৰোবাৰ পৰা কী-ব'ৰ্ড এখন খুজি আনিছিলো।

এবাৰ ব'হাগ বিহুৰ অনুষ্ঠান কাছাৰী ফিল্ডত। আগদিনা আমাৰ 'শ্ব' সীমান্ত সন্দিকৈৰ লগত আছিল। জুবিনে কী-ব'ৰ্ড বজাইছিল। বাণ্ডি দেৰি হোৱাত সি

প্ৰেমশেট নোলোবাকৈয়েই ঘৰলৈ গ'লগৈ। মোক তাৰ পইচাটো লৈ থ'বলৈ ক'লে। পিছৰ দিনা অৰুণ দাসৰ program কাছৰী ফিল্ডতে। আমি লগ হৈছোহি আৰু অলপ সময়ৰ পাছতেই অৰুণ দাস সংগীত অনুষ্ঠান আৰম্ভ হ'ব। মই প্ৰগ্ৰেম চাবৰ বাবে উত্ৰাবল হৈ পৰিছো। তেনেতে জুবিনে মোক আগদিনাৰ প্ৰগ্ৰেমৰ পইচাটো (খেপ) খুজিলে। মোৰ খং উঠি গ'ল। অৰুণ দাস প্ৰগ্ৰেম আৰম্ভ হ'বৰ হৈছে আৰু সি মোক পইচা বিচাৰি দিগদাৰী দি আছে। মই তাক খঙত ক'লো— 'Everything will be done tomorrow, you may go now Zubeen' জুবিন লাহেকৈ আঁতৰি গ'ল আৰু সীমান্ত দাক ক'লেগৈ। 'মই তাক পইচা বিচাৰিলোঁ আৰু সি মোক ইংলিছত দম দিছে।' পাছদিনা জুবিনক লগ পালোঁ আৰু আগদিনাৰ বাবে চ'ৰি ক'লোঁ। তাক পইচাটো দিলোঁ, ২৫ টকা, গাইপতি ৩৫ টকাকৈ পৰিছিল, পিছে, মই আগদিনা ৰাতি তাৰ ভাগৰ ১০ টকা খৰচ কৰি পেলালো। তাক কথাতো ক'লো। সি ক'লে— 'কোনো কথা নাই। জীৱনত প্ৰগ্ৰেম কৰি পোৱা প্ৰথম পইচাখিনি বৰ মৰমেৰে সি নিজৰ মানি বেগত ভৰাই থ'লে। মোৰ তাক দেখি মনটো বৰ ভাল লাগি গ'ল। আচৰিত কথা এই যে তাৰ ঠিক তিনি বছৰমান পাছত সেই ২৫ টকা এদিন সি মোক মানি বেগৰ পৰা উলিয়াই দেখুৱালে। জীৱনৰ প্ৰথম উপাৰ্জন সি তেতিয়ালৈকে খৰচ নকৰি সঁচি থৈছে। মই আচৰিত হৈ তাৰ ফালে চাই ৰ'লোঁ।'

আন এদিনৰ কথা, যোৰহাটৰ প্ৰভাৰাজ চিনেমা হ'লত শাস্ত্ৰ বৌৰ (শাস্ত্ৰ উজীৰ) প্ৰগ্ৰেম আছিল। সেইদিনাৰ ৰাতিৰ প্ৰগ্ৰেমত ৰূপম তালুকদাৰৰ পৰা কেছিঅ' কী-ব'ৰ্ড এখন জুবিনে কিনিলে, জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে কী-ব'ৰ্ড এখন নিজৰকৈ পাই সি বেছ আনন্দিত হৈ পৰিছিল। জুবিনে কী-ব'ৰ্ডখন কিনাৰ পাছতে আমি এটা সুৰ সমলয়ৰ গ্ৰুপ খুলিলো। জুবিনক 'বেণুটোৰ এটা ভাল নাম দিবলৈ ক'লোঁ। সি বহুত ভাবি-গুণী এটা নাম থ'লে— 'Gather Symphony' আমি দুই-এটা সুৰ সমলয়ৰ প্ৰগ্ৰেম কৰিবলৈ ল'লোঁ। তাৰে এদিনৰ কথা। থানা ৰ'ডত পূজাৰ ফাংচন পাতিছে। আমাক এটা প্ৰগ্ৰেম কৰিবলৈ ক'লে। ঠিক আছে, যথা সময়ত আমি ফাংচন পালোঁগৈ। কমিটিৰ এজনে আহি আমাক গ্ৰুপৰ নামটো সুধিলে। ক'লো— 'Gather Symphony'। সকলো ঠিক আছে, ঘোষকে মাইকত ঘোষণা কৰিলে— 'এইবাৰ আপোনালোকলৈ আগবঢ়াইছো 'Gather Company'ৰ সুৰ সমলয়। জুবিনৰ উঠিল খং। 'Symphony'ৰ ঠাইত 'Company' ঘোষণা কৰাত। আমি কমিটিক ক'লো যে 'Symphony' হ'ব লাগে, 'Company' নহয়। ঘোষকে ক'লে— 'Symphony, Company' একেই কথা, একো নাই, তোমালোকে

প্ৰগ্ৰেম আৰম্ভ কৰা। জুবিনে ক'লে— 'নাই নহ'ব, আপুনি নামটো শুদ্ধকৈ ঘোষণা কৰক, তেতিয়াহে আমি প্ৰগ্ৰেম আৰম্ভ কৰিম।' নিজে ইমান মৰমত দিয়া নামটো ভুলকৈ কোৱাৰ বাবে তাৰ বেছ খং উঠিছিল। অৱশেষত বেণুটোৰ নাম শুদ্ধকৈ ঘোষণা কৰাত আমি প্ৰগ্ৰেম আৰম্ভ কৰিলো।

কেতিয়াবা আমাৰ সংগীতৰ আখৰাৰ সময়ত জুবিনে এনেয়ে আমাক দুই-এটা গান গাই শুনাইছিল। তাৰ মাজত 'গানে কি আনে', 'প্ৰীতিৰ সুবাসে' আদি সুন্দৰ গানো আমি শুনিবলৈ পাইছিলো। আমি তেতিয়াই গম পাইছিলো যে জুবিন এদিন নিশ্চয়ে এজন সফল গায়ক হ'ব। গানৰ নতুনত্ব, গানৰ কথা আৰু এক নতুন সুন্দৰ কণ্ঠই আমাক মোহিত কৰি পেলাইছিল।

সেই সময়ত জুবিনৰ চুলি বহুত দীঘল আছিল। ল'ৰাৰ চুলি দীঘল হোৱাটো তেতিয়া মানুহে ইমান সহজভাৱে নলৈছিল। চুলি দীঘল ল'ৰাক তেতিয়া অলপ বেলেগ চকুৰে চাইছিল। জুবিনৰো সেই অৱস্থাই হৈছিল। অন্য মানুহৰ লগতে লগৰ কিছুমান ল'ৰাৰো তাক অলপ বেছি 'মডেল' বুলি কৈছিল। পিছে, সেই জুবিনেই যে এদিন অসমবাসীক এক নতুন গীত আৰু কথাৰ সোৱাদ দিব সেই কথা হয়তো সেই সময়ত তেওঁলোকে বুজি পোৱা নাছিল।

মই গুৱাহাটী কমাৰ্চ কলেজত নাম লগালো আৰু কলেজৰ হোষ্টেলত থাকিবলৈ ল'লোঁ। সেই সময়তে জুবিনো গুৱাহাটীলৈ আহিল। সি বি বৰুৱা কলেজত পঢ়িছিল। সৰু খুড়াকৰ লগত সি ছয়মাইলত আছিল। আমি প্ৰায়ে লগ হৈছিলো আৰু ক'ৰবাত বহি আড্ডা মাৰিছিলো। মাজে মাজে আমি কটন কলেজৰ হেষ্টেলত থকা বন্ধু চিন্তামণিৰ কন্মত বহি গানৰ মেহফিল পাতিছিলো। চিন্তামণিও বৰ ভাল গান গায়, কটন কলেজৰ বেটু চিংগাৰ আছিল। জুবিনে কী-ব'ৰ্ড বজাইছিল আৰু চিন্তাই গান গাইছিল। জুবিনেও তাৰ নিজৰ গানবোৰ শুনাইছিল। এনেদৰে গান গাই থাকোঁতে প্ৰায়ে ৰাতি দেৰি হৈ গৈছিল। চিটী বাছ বন্ধ হৈ গৈছিল আৰু অট ৰিক্সাত আহিবলৈ ইমান পইচা আমাৰ হাতত নাথাকিছিল। সেইবাবে জুবিন আৰু মই কটন কলেজৰ হোষ্টেলৰ পৰা (দীঘলীপুখুৰী) কমাৰ্চ কলেজৰ হোষ্টেললৈ খোজ কাঢ়িয়েই আহিছিলো। হোষ্টেললৈ আহি আমি ৰাতি কন্মমেটে আনি থোৱা ভাত খাইছিলোহি। কমাৰ্চৰ হোষ্টেললৈ জুবিন প্ৰায়ে আহিছিল আৰু প্ৰায়ে ৰাতি হোষ্টেলৰ ৰান্ধনীয়ে জুবিনৰ বাবেও ভাত থৈ দিছিল। বহু ৰাতি দেৰি হোৱাৰ বাবে জুবিনে নিজৰ ঘৰলৈ নগৈ কমাৰ্চৰ হোষ্টেলৰ মোৰ কন্মতে থাকি গৈছিল।

এবাৰ কটন কলেজৰ কলেজ সপ্তাহত চিন্তামণিৰ প্ৰগ্ৰেমত জুবিনে কী-

ব'ৰ্ড বজাইছিল। মই প্ৰয়াত বন্ধুত্বৰ নূপুৰ বৰদলৈৰ লগত সেইদিনাৰ ফাংচনত খুব নাচিলো।

সেই সময়তে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত জুবিনে বি বৰুৱা কলেজৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত অংশ লৈ গোল্ড মেডেল অৰ্জন কৰে। লাহে লাহে জুবিন বি বৰুৱা কলেজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল।

ইতিমধ্যে, জুবিনে নিজৰে এটা গীতৰ এলবাম কৰাৰ বাবে যো-জা চলালে। পাপুক (জুবিনৰ দেউতাক) কথাটো কোৱাত পাপুৱে টকা-পইচা যি লাগে সেইখিনি দিয় বুলি ক'লে। পাপুৱে জুবিনক সৰুৰে পৰাই সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট উৎসাহ দি আহিছিল। তেখেত নিজে এজন ডাঙৰ চৰকাৰী চাকৰিয়াল আছিল যদিও কবি আৰু সাহিত্যিক হিচাপেও যথেষ্ট নাম কৰিছিল। তেখেতে 'কপিল ঠাকুৰ' ছদ্মনামেৰে লিখা-মেলা কৰিছিল। জুবিনৰ 'জোনাক গ'লা জাৰৰ নিশা' পাপুৱে লিখা গান। জুবিনৰ মাকেও ভাল গান গাইছিল।

সেই সময়তে এন কে প্ৰডাকশ্যানে জুবিনৰ ককায়েক উৎপল শৰ্মাৰ (জুবিনৰ জেঠায়েকৰ ল'ৰা) এটি গীতৰ এলবাম কৰিবলৈ লৈছিল। তেতিয়া জুবিনে উৎপলদাক তাৰ গানৰ কেছেটোও একেলগে কৰিবৰ বাবে অনুৰোধ জনালে। গীতৰ সংগীত ব্যৱস্থাপনা উৎপল দাই কৰিছিল। অ'ডিটেক ষ্টুডিঅ'ত জুবিন আৰু উৎপল দাৰ গানৰ ৰেকৰ্ডিং আৰম্ভ হ'ল। 'অনামিকা' নামৰ এটি নতুন গীত সেই সময়তে সি সৃষ্টি কৰিছিল। আগতে ৰচনা কৰা 'গানে কি আনে', 'প্ৰীতিৰ সুবাসে' আদি গীতে ৰেকৰ্ডিং কৰা হ'ল। মই প্ৰায়ে ষ্টুডিঅ'লৈ গৈ ৰেকৰ্ডিং চাইছিলোঁগৈ।

'অনামিকা' নামেৰে জুবিনৰ প্ৰথম এলবামটো মুক্তি পালে আৰু অতি কম সময়তে জনপ্ৰিয় হৈ পৰিল। লাহে লাহে জুবিন গাৰ্গৰ নাম মানুহৰ মুখে মুখে হ'ল। এই যে সংগীতৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল সি নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে আজিও চলিয়েই আছে।

অসমত জনপ্ৰিয় হৈ উঠাৰ পাছত মুম্বাইৰ সংগীত জগতত খোপনি পুতিবৰ বাবে জুবিন এদিন মুম্বাইলৈ গুচি আহিল। মুম্বাইত জুছৰ Unity compound ত থাকিবলৈ ল'লে। অসমলৈও অহা-যোৱা কৰি থাকিল। এই সময়তে মোৰ Sound Engineering ৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বাঢ়ি গৈছিল, সেইবাবে জুবিনক সেই কথা কোৱাত সি মোক মুম্বাইলৈ আহিবলৈ ক'লে। তাৰ ভৰসাত বি কম শেষ কৰি মই ষ্ৰুতুৰ (Bass Guitenst) লগত মুম্বাই পালোঁহি। মুম্বাইত আমি প্ৰায় আঠজনমান অসমীয়া ল'ৰাই জুছৰ Unity compound ত একেলগে থাকিবলৈ ল'লোঁ। জুবিনে মোক মুম্বাইত থকা প্ৰখ্যাত শব্দযন্ত্ৰী মাইনাদাৰ (যতীন শৰ্মা) লগত

লগ কৰাই দিলে। মইনাদাৰ কথামতে মই Mumbai University ৰ Sound Engineering ত ভৰ্তি হ'লোঁ। সেই সময়তে জুবিনে 'বং' নামৰ এলবামটিৰ কাম মইনাদাৰ studio ত (Joshomc) আৰম্ভ কৰিছিল। তেতিয়াই মই গৰিমাৰ লগ পাওঁ। গৰিমা তেতিয়া মুম্বাইৰ চফিয়া কলেজত পঢ়ি আছিল।

ইতিমধ্যে মোৰ Sound Engineering ৰ course টো শেষ হ'ল আৰু মই গুৱাহাটীৰ ভূপেনদাৰ Auditech studio ত কাম কৰিবৰ বাবে গুৱাহাটীলৈ গুচি আহোঁ। অসমত ডেৰ বছৰ কাম কৰাৰ পাছত মই মুম্বাইৰ মইনাদাৰ Geet Audiocraft Studio ত কাম কৰিবলৈ আহিলোঁ। জুবিন তেতিয়া গুৱাহাটীতে আছিল। সি ইতিমধ্যে মুম্বাইৰ আন্ধেৰী east ত ঘৰ এটা ভাৰালৈ লৈছিল। মোক সি তাতে থাকিবলৈ ক'লে। তেতিয়াৰে পৰা প্ৰায় পাঁচ বছৰকাল (জুবিনৰ বিয়াৰ আগলৈকে) আমি একেলগে আছিলো। জুবিনে মোক তাৰ ভায়েকৰ দৰেই জ্ঞান কৰিছিল। কাৰোবাৰ লগত আজিও চিনাকি কৰাই দিলে নিজৰ ভায়েক বুলিয়েই কয়। তাৰ লগত পাঁচ বছৰ কাল একেলগে কটোৱাটো মোৰ জীৱনৰ এক মহান উপলক্ষি বুলি ক'ব পাৰোঁ। স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে তাৰ মুখৰ পৰা গীতৰ সুৰ আৰু কথা ওলাই অহা মই বহুবাৰ দেখিছোঁ।

মই অলপ-অচৰপ খন্দা বনাব জানিছিলো। সেইবাবে বিশেষ একো অসুবিধা হোৱা নাছিল। মাজে মাজে জুবিনেও কিবাকিবি বনাইছিল। সি প্ৰায়েই বনোৱা বস্তুটো হ'ল কপী আৰু আলুৰ তৰকাৰী, যিটো সি ভাল বনাইছিল।

'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ', 'দাগ', 'নায়ক' আদি চিনেমাৰ গানৰ ৰেকৰ্ডিং সেই সময়ত আমি গীত ষ্টুডিঅ'তে কৰিছিলো।

মুম্বাইত জুবিনৰ লগত থকা কালছোৱাত আমি প্ৰায়ে ৰাতি বাহিৰত খাবৰ বাবে ওলাই গৈছিলো। জুবিনে প্ৰায়েই ৰাতি কাম কৰিছিল আৰু সেইবাবে আমাৰ ৰাতি শোৱাত বহু পলম হৈছিল। জুবিনৰ বেছিভাগ গানৰ কাম ৰাতিয়েই হয়। সেইবাবে তাৰ ৰেকৰ্ডিংবোৰ প্ৰায়েই ৰাতিপুৱালৈকে চলিছিল। 'দাগ', 'নায়ক' আদি চিনেমাৰ ৰেকৰ্ডিংৰ সময়ত আমাৰ লগতে ভাইমন দাৰো (মুনিৰ বৰুৱা) কাম কৰি কৰি ৰাতি পুৱাইছিল।

কেতিয়াবা হঠাতে গধূলি জুবিনৰ 'বড়ে মিঞা'ত খাবলৈ মন যায়। 'বড়ে মিঞা' হ'ল মুম্বাইৰ কলাবা অঞ্চলৰ এখন খাবা। 'চিকেন তন্দুৰী' আৰু 'কমাণী কটী'ৰ বাবে 'বড়ে মিঞা' বিখ্যাত। তেতিয়া আমি থকা ঠাইৰ পৰা প্ৰায় ২৫ কিলোমিটাৰ আঁতৰত থকা 'বড়ে মিঞা'ত গৈ খাওঁগৈ।

মাজে মাজে মোক সি ছফনী বোডলৈ যাবৰ বাবে লগ ধৰে। ছফনী বোড

হোটেল এটাতে গৰিমা আছিল। আমি থকা ঠাইৰ পৰা ২৫ কিলোমিটাৰ দূৰত। তেতিয়া তাৰ মুছাইত নিজৰ গাড়ী নাছিল। সেইবাবে লোকল ট্ৰেইনেৰে যাব লগা হয়। প্ৰায় এঘণ্টা লাগে।

ওস্তাদ ফাটেহ আলী খানৰ গান সি প্ৰায়ে শুনে। নতুন কিবা এলবাম ওলালেই সি কিনে আৰু গীতসমূহ একেলেতাৰিয়ে শুনি থাকে। String ৰ নতুন গান ওলালে বা টিভিত string ৰ নতুন ভিডিঅ' আহিলে সি বেছ মন্ত্ৰমুগ্ধ হৈ চাই থাকে। চিনেমা চোৱাও তাৰ এটা হ'বী। বিশ্বৰ বহুতো ভাল ভাল চিনেমা মই তাৰ লগতে চাইছো।

এদিনাখনৰ কথা। ৰাতিপুৱা শুই উঠি দেখো জুবিন ঘৰত নাই। পুৱা ইমান সোনকালে সি খুব কমেইহে উঠে। উঠি ক'লে গ'ল চিন্তা কৰি থাকোঁতেই অলপ পাছতে ওলালেহি। লগত দুটা মানুহ। ডাঙৰ বস্ত্ৰ এটা লৈ আহিছে। মই সুখিলো— 'ক'ত গৈছিলি?' ক'লে, কাপোৰ ধুবলৈ বৰ দিগদাৰী হৈছিল, সেইবাবে ওচৰৰ দোকান এখনৰ পৰা washing machine এটা কিনি আনিলো। তেনেদৰে এদিন ক'লে যে ঘুৰা-ফুৰা কৰিবলৈ বৰ দিগদাৰী হৈছে, গাড়ী এখন কিনিব লাগে। পিছদিনা মোক লগত লৈ ওচৰৰ 'কাৰ বজাৰ' এখনলৈ গ'ল। সেইদিনাই এখন secondhand গাড়ী চাই, বেংকৰ ল'ন এটা লৈ গাড়ী এখন লৈ আহিল। মুঠতে কিবা এটা মনলৈ আহিলে শীঘ্ৰে কৰিব লাগে। ৰ'বলৈ সময় নাই।

ইতিমধ্যে জুবিনে হিন্দী চিনেমাত গান গাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল 'ফিজা' চিনেমাত 'মেৰে বতন' গানটো গাই সকলোৰে পৰা প্ৰশংসা লাভ কৰিছিল। 'কাটে' চিনেমাখনতো দুটি গীত গাই বেছ জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছিল। জুবিনে বহুকেইখন হিন্দী চিনেমাৰ গীতত আলাপ কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত উল্লেখনীয় এখন হ'ল 'দিল সে' চিনেমাত এ আৰ ৰেহমানৰ লগত। সেই সময়ৰে এটা জন্মনি ঘটনা। হিমেশ ৰেছমিয়াৰ চিনেমা এখনৰ ৰেকৰ্ডিং হিমেশৰ দেউতাকো ৰেকৰ্ডিঙৰ সময়ত আছিল। জুবিনক মাতিছিল গান এটাৰ মাজত আলাপ কৰিবৰ বাবে। উল্লেখ্য যে জুবিনে কৰা আলাপ আন সচৰাচৰ গায়কে কৰা আলাপতকৈ বহু ওপৰ খাপৰ হয়। জুবিনে বৰ ভালকৈ আলাপ কৰি গানটো সজাই পেলালে। হিমেশ আৰু তেওঁৰ দেউতাকে বৰ ভাল পালে। ভাল পেমেণ্টো দিলে। দুদিনৰ পাছত হিমেশৰ অফিচৰ পৰা জুবিনলৈ আকৌ ফোন আহিল। হিমেশৰ দেউতাকে জুবিনৰ আলাপ বৰ ভাল পালে। গতিকে আন এটা গানতো আলাপ দিব লাগে। জুবিনৰ খং উঠি গ'ল। গান গাবলৈ মতা নাই, আলাপ কৰিবলৈহে মাতিছে। যদি ভালকৈ পাইছে গান গাবলৈ মাতিব লাগে। গতিকে সি নাযাওঁ বুলি ক'লে। অলপ পাছতে আকৌ ফোন আহিল।

ক'লে যে জুবিন আহিবই লাগিব, পেমেণ্টো মুগ্ধ কৰি দিয়া হ'ব। জুবিনে নাযাৰ্ণ বুলি কোৱাতো বৰ জ্ঞান কৰি ধৰাত সি গ'ল। পাছত আকৌ এবাৰ ফোন আহিল। তৃতীয় গানটোতো আলাপ কৰিব লাগে। জুবিনে ক'লে যে এইবাৰ পেমেণ্ট চানিগুণ কৰি দিলেও আলাপ গাবলৈ নাযায়। যদি গান গাবলৈ মাতে তেতিয়াহে যাব।

আন এদিনৰ কথা। মই আঙ্কেৰি west ৰ MB Studio ত কাম কৰি আছোঁ। সংগীত পৰিচালক প্ৰীতমৰ প্ৰায় সকলো চিনেমাৰ ৰেকৰ্ডিং সেইসময়ত ময়েই কৰি আছিলো। কেইবাখনো চিনেমাৰ কাম একেলগে চলি আছিল। তাৰে এখন হ'ল Gang star। 'য়া আলি' নামৰ বিখ্যাত গানটিৰ কথা। গানটো ইতিমধ্যে কেইবাজনো গায়কৰ দ্বাৰা গোৱাও হৈছে। কৈলাশ খেৰেও গাইছে। কিন্তু প্ৰীতমদাৰ কাৰো 'ভয়চ' ভাল লগা নাই। শেষত প্ৰীতমদাই নিজেই গানটো গাই থ'লে। মহেশ ভাটেও ক'লে যে প্ৰীতমৰ কণ্ঠতেই গানটো ভাল লাগিছে। যদি কোনো উপায় নোলায় প্ৰীতমৰ 'ভয়চতে' গানটো থাকক। কিন্তু প্ৰীতমদা নিজৰ কণ্ঠত সুখী হোৱা নাছিল। ৰাতি ৰাতি আমাৰ কাম চলি আছে। 'গেংষ্টাৰ'ৰ গানৰ মাষ্টাৰ জমা দিবলৈ দুদিনমান সময়হে বাকী আছেগৈ। প্ৰীতমদাই কামৰ মাজতে 'য়া আলি' গানটো এবাৰ বজাবলৈ ক'লে। মই বজালো। গানটো নিজৰ 'ভয়চত' শুনিবলৈ ক'লে 'প্ৰীতমদা, আন কোনোবা এনে গায়ক আছেনে যি গানটো মোতকৈও ভালকৈ গাব পাৰিব? কাৰণ কোনোবা ভাল গায়কে গালে গানটো আৰু ভাল হ'ব।' মোৰ ঘৰহকৈ জুবিনলৈ মনত পৰি গ'ল। ভাগ্যক্ৰমে জুবিন সেই সময়ত মুম্বাইত আছিল। মই প্ৰীতমদাক জুবিনৰ কথা ক'লোঁ। প্ৰীতমদাই লগে লগে জুবিনক পাছদিনা আবেলিলৈ মাতিব ক'লে। তেতিয়া ৰাতি তিনি বাজিছে। মই লগে লগে জুবিনক ফোন কৰিলো আৰু ক'লো যে তাৰ বাবে বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ গান এটা আছে, আবেলি ষ্টুডিঅ'লৈ আহিব লাগে। আবেলি ষ্টুডিঅ'লৈ জুবিন আহিল আৰু গানটো শুনি ক'লে যে এইটো তাৰেই গান। সি এইটো বহুত ভালদৰে গাব পাৰিব। তাৰ আত্মবিশ্বাস দেখি মোৰ বহুত ভাল লাগিল। গানৰ ৰেকৰ্ডিং আৰম্ভ হ'ল আৰু প্ৰায় ডেৰ ঘণ্টাতে শেষ হ'ল। জুবিনে গানটো প্ৰাণঢালি গালে। প্ৰীতমদাই বৰ ভাল পালে। লগে লগে গানটোৰ এখন চিডি মহেশ ভাটৰ অফিচলৈ পঠাই দিলো। পাছদিনা প্ৰীতমে মহেশ ভাটে গানটো ভাল পোৱা বুলি ক'লে। কেইদিনমানৰ পাছতে গেংষ্টাৰৰ গানৰ এলবাম বিলিজ হ'ল আৰু অতি কম সময়তে জুবিনৰ 'য়া আলি' গানটো জনপ্ৰিয় হৈ পৰিল। জুবিনৰ নাম মানুহৰ মুখে মুখে হ'ল। তাৰ পিছতে জুবিনে কেইবাখনো ভাল হিন্দী চিনেমাত গান গাইছে। জুবিনৰ বিষয়ে লিখি থাকিলেও শেষ নহ'ব। জুবিনে লিখা কবিতা এফাঁকি

মনলৈ আহিছে। 'শেষ বুলিলেইতো শেষ নহয়, আকৌ আৰম্ভ হয়, শেষ নহয়।' তাৰ লগত এতিয়ালৈকে কটোৱা প্ৰায় কুৰিটা বছৰ মোৰ জীৱনৰ এক বিশেষ সময়। এটা কথা মই মন কৰিছো যে জুবিনক লগ পোৱাৰ দিনৰে পৰা আজিলৈকে তাক মই বৰ বেছি একো সলনি হোৱা দেখা নাই। আজি জনপ্ৰিয়তাৰ শীৰ্ষত থকা এই জুবিন সেই আগৰ জুবিন হয়েই আছে।

অনাগত দিনবোৰত জুবিনৰ কণ্ঠত আৰু ঝুঁমুৰ মধুৰ গীত শুনিবলৈ পাম বুলি আশা ৰাখিলো। জুবিনৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু বিশ্বব্যাপী জনপ্ৰিয়তাৰ কামনা কৰিলোঁ।

লুইতৰ পাৰৰ গীত-সুৰক সিন্ধু-গংগাৰ পাৰত বিলাইছে জুবিনে

□ গোপাল জ্ঞানান

জুবিন গাৰ্গ— তৰুণ প্ৰজন্মৰ হাৰ্টিথ্ৰ'ব এইগৰাকী জনপ্ৰিয় বিশিষ্ট শিল্পীয়ে আজি স্বকীয় প্ৰতিভা আৰু অধাৰসায়ৰ গুণত সকলোৰে অন্তৰত এক সুকীয়া স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যি কথা দুৰ্দ্ধপোৰা শিশুৰো জ্ঞাত বুলি ক'লে দৰাচলতে অত্যুক্তি কৰা নহয়। অত্যন্ত মিঠা, কোমল কণ্ঠৰ অধিকাৰী এইগৰাকী আজন্ম শিল্পী। গান শুনি ভালপাওঁ। সেয়েহে তেওঁক শ্ৰদ্ধা কৰোঁ। 'দীনবন্ধু' নামৰ কথাছবিখন কৰাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে জুবিন গাৰ্গ সম্পৰ্কে মোৰ এইখিনি অনুভবেই যথেষ্ট আছিল। 'দীনবন্ধু'ৰ কাম আৰম্ভ কৰিলোঁ। ইটো-সিটো কামত জুবিনক লগ পালো। একাশ্বতা বাঢ়ি গ'ল। ঘনিষ্ঠতা বৃদ্ধিৰ সূত্ৰে তেওঁৰ স'তে বন্ধু হ'লোঁ। আগেয়ে মই অনুভৱ কৰা ধৰণে তেওঁ জটিল অথবা কঠিন নহয়। প্ৰথম দৃষ্টিত লগ

পোৱাৰ আগতেই অন্তত তেনে যেনেই লাগিছিল। কিন্তু নিচেই ওচৰত থাকি অনুভব কৰিলোঁ তেওঁৰ কণ্ঠ যিমান মিঠা, সুবদী, সমানেই তেওঁৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰো মিঠা। প্ৰথম দৃষ্টিতে মানুহক আপোন কৰি ল'ব পাৰে জুবিনে। লগ পাই এই অনুভব মোৰ বিশ্বাসৰ ভিতৰত গভীৰ হৈছিল। নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য সম্পাদনত তেওঁ যিমান কঠোৰ হ'ব লাগে তেনে পৰ্যায়লৈকে যাব পাৰিছিল, যাব খুজিছিল তাৰ বাবে তেওঁ মোৰ অনুভবত তাৎক্ষণিকভাৱে ইমান উচ্চতৰ হাৰত জনপ্ৰিয়তা আৰু আসন কুক্ষিগত কৰিব পাৰিছিল। কৰ্তব্য সম্পাদনৰ ক্ষেত্ৰত কোনো জটিলতাৰ সন্মুখীন হ'লে টেনছন নোলোৱাকৈ নিৰ্দিষ্ট বিষয়ৰ আৱৰ্ত নাইবা পৰিক্ৰমাও অতিক্ৰম কৰিব পাৰিছিল। 'দীনবন্ধু' আৰু পিছলৈ আৱাহন থিয়েটাৰৰ দ্বাৰা নিবেদিত 'নাচ ময়ূৰী নাচ' নাটকত কাম কৰোঁতে জুবিনক লগ পাই এই বিষয়ৰ ইংগিত মই অনুভৱ কৰিছিলোঁ। কোনোধৰণৰ আত্মঅহংকাৰ, ইনফিউৰিটা কমপ্লেক্স অথবা আত্মাভিমান নথকা কাৰণেই শৈল্পিক গুণৰ প্ৰকৃত অধিকাৰী হৈ এইগৰাকী বৰেণ্য সুধাকণ্ঠই আজি সৰ্বত্ৰ সুৰৰ নিজৰাৰে স্নোহিনীৰ সৃষ্টি কৰি জনমানসত প্ৰোজ্জ্বল হৈ উঠিছে। গীতৰ মাজেৰে, কথাৰ মাজেৰে, আচৰণৰ মাজেৰে মানুহৰ অন্তৰত দাগ কাটি থ'ব পৰা জুবিন চিৰসেউজ কণ্ঠেৰে জনঅৰণ্যৰ সমুজ্জ্বল পলসত উজ্জ্বল-ভাস্কৰ ৰূপে প্ৰতিভাত হৈ ৰ'ব।

জুবিন গাৰ্গ . অসমীয়া সংগীতৰ এটা ব্যতিক্ৰম ধাৰাৰ স্ৰষ্টাৰ নাম। থলুৱা আৰু পশ্চিমীয়া বাদ্যযন্ত্ৰৰ সু-সংহত সংমিশ্ৰণেৰে শ্ৰুতিমধুৰ সংগীত সৃষ্টি আৰু পৰিবেশনাৰে অসমীয়া সংগীতপ্ৰেমীৰ হৃদয়ত এক অনন্য স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা জুবিন গাৰ্গৰ চিনাকি পুনৰ দোহৰা নিস্প্ৰয়োজন। 'অনামিকা' কেছেটেৰে সফলতাৰ জুৰলাত বগাবলৈ আৰম্ভ কৰা জুবিন গাৰ্গে নিজস্ব ধাৰাৰে সংগীত সৃষ্টি কৰি অসমীয়া সংগীতৰ ভঁৰাললৈ বৰঙণি হিচাপে আগবঢ়োৱা, সংগীতপ্ৰেমীৰ বুকুৱে বুকুৱে সোমাই থকা সেউজ সুন্দৰ গীতৰ কেছেটৰ তালিকাখনৰ কথা বৰ্ণনা বৰ্তমান সময়ত অপ্ৰাসংগিক।

শৈশৱ, কৈশোৰ আৰু যৌৱনৰ প্ৰতিটো পৰিঘটনাৰ দ্বাৰা উদ্ভূত হৈ গীত লিখে, সুৰৰ সৃষ্টি কৰে জুবিনে। ল'ৰালিৰ দিনবোৰক বিষয়বস্তু হিচাপে লৈ প্ৰয়াত মাতৃৰ স্মৃতিত উৎসৰ্গিত 'পাখী' কেছেটৰ প্ৰতিটো গানেই শ্ৰোতাক লৈ যায় মিঠা শৈশৱৰ মধুৰ স্মৃতিভৰা দিনবোৰলৈ। অসমৰ থলুৱা গীত-মাতৰ সুৰে আকৰ্ষণ কৰে জুবিনক। হিংসা-দ্বেষেৰে পৰিপূৰ্ণ অশান্ত অসমখনৰ পৰিস্থিতিয়েও উদ্ৰিগ্ন কৰি তোলে শিল্পীজনক। জ্যোতিপ্ৰসাদ-বিষ্ণু ৰাভাৰ জীৱন দৰ্শনেও প্ৰেৰণা যোগাই

আহিছে জুবিনক। 'সোণেৰে সজোৱা পঁজা...' ৰ দৰে 'মুক্তি' কেছেটৰ গীতবোৰে শ্ৰোতাৰ হৃদয়ত তুলি যায় দেশপ্ৰেমৰ টো।

জুবিনৰ প্ৰতিভাই অসমৰ পৰিসীমা নেওচি দেশৰ আন ঠাইলৈকো বিয়পি গৈছে। 'ফিফা' ছবিৰ— 'মোৰে বক্তন', গেংষ্টাৰৰ 'য়া আলি' ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়তো সুনাম অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা জুবিন বৰ্তমান মুম্বাইৰ আক্কেৰীত স-পৰিবাৰে বাস কৰি আছে।

গাৰো পাহাৰৰ তুৰাৰ সেউজীয়া পাদদেশত জন্ম জুবিনৰ। দেউতাক কবি সংবেদনশীল লেখক মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰৰ (কপিল ঠাকুৰ), মাক ইলি বৰঠাকুৰ আৰু আইতাকৰ পৰাই প্ৰথম সংগীত সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণা পোৱা জুবিন পৰিয়াল তথা বন্ধু-শুভকাংক্ষীৰ বাবে মৰমৰ 'গ'ল্ডী'। জুবিন গাৰ্গ— ব্যক্তিগত জীৱনত সদায় উৎপাত কৰি ভাল পোৱা এটা মৰমীয়াল ঘৰুৱা ল'ৰা। পৰিয়ালৰ প্ৰতি সংবেদনশীল জুবিনে ব্যস্ততাৰ মাজতো ঘৰত থাকিলে দেউতাকৰ লগত শুই ভাল পায়। ষ্টুডিঅ'ত কাম কৰি থকাৰ মাজতো ঘৰৰ মানুহে ভাল পোৱা খোৱা বস্ত্ৰৰ অৰ্ডাৰ দি ঘৰলৈ পঠাবলৈ নাপাহৰে। বৰশীৰে মাছ মাৰিবলৈ ভাল পোৱা জুবিনে ঘৰৰ মানুহৰ লগত বৰশী বাবলৈও যায় মাজে মাজে।

মৰমৰ ভনী তথা অস্ত্ৰৰংগ বন্ধু প্ৰতিটো সৃষ্টিৰ প্ৰথম শ্ৰোতা তথা সমালোচক জংকী (মাইনা)ক অকালতে হেৰুৱাই ভাগি পৰিছিল জুবিন। মাইনাৰ তেজ লগা ঘড়ীটো আজিও চেল'টেপ লগাই থৈ দিছে কাকো চুবলৈ নিদিয়াটক। মাজে মাজে দুৰ্বল মুহূৰ্তত কৈ উঠে— 'মোৰ যদি বহুত পইচা থাকিলে হয় মোৰ ভণ্টীৰ ক্ৰ'ন বনাই তাইক জীয়াই তুলিলোঁহেঁতেন..। কেতিয়াবা ৰাতি কাকো নোকোৱাকৈ নৱগ্ৰহ শ্বাশানৰ ভনীয়েকৰ চিতা জ্বলোৱা ঠাইত গৈ উচুপি উচুপি কান্দি উঠা জুবিনে কয়— 'মাইনা মোৰ বাবে কেতিয়াও নুশুকুৱা এটুকুৰা ঘা..।'

পত্নী গৰিমাৰ লগতো মধুৰ সম্পৰ্ক জুবিনৰ। মাতৃ-ভগ্নীক হেৰুৱাই দিশহাৰা হৈ পৰা জুবিনক সকলো সময়তে সংগ দি জীপাল কৰি ৰাখিবলৈ কৰা চেপ্টাৰ অন্ত নাই পত্নী গৰিমাৰো। সেইবাবেই শুভকাংক্ষীয়ে কয়— গৰিমা-জুবিনৰ 'দুখৰ দিনৰ লখিমী'।

সংগীতেই যাব জীৱন, তেওঁ ভবিষ্যৎ দিনবোৰতো সংগীত সাধনা কৰি যোৱাৰ বাহিৰে আন কি ভাবিব। জুবিনৰ মতে— এতিয়াও বহু কাম কৰিবলৈ বাকী আছে। অসমৰ চৌদিশে সিঁচৰতি হৈ থকা চহকী গীত-মাতসমূহ সৃষ্টিশীল ৰূপেৰে তথা নতুনৰ আলোকেৰে আলোকিত কৰি বিশ্বৰ দৰবাৰলৈ লৈ যোৱাটোৱেই

হ'ব তেওঁৰ ভবিষ্যতৰ প্ৰচেষ্টা। জুবিনৰ কণ্ঠৰ 'শুন শুন বে সুৰ'... ইতিমধ্যেই লগুনৰ স্বৰ্ণ ছুডিঅ'ত বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰেৰে মিশ্ৰিত হৈ বাহিৰৰ শ্ৰোতাৰ ওচৰ পাইছে 'ভূমি' কেছেটৰ জৰিয়তে। ইংৰাজী গীতৰ এলবামৰ পৰিকল্পনাও আছে।

ব্যক্তিগতভাৱে মুম্বাইৰ হিন্দী ছবি জগতত সংগীত পৰিচালক হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব খোজে জুবিনে।

অসমৰ চুকে-কোণে সোমাই থকা সকলো ধৰণৰ সংগীত আৰু সংগীত শিল্পীক একেখন মঞ্চতে সমবেত কৰোৱাৰ মহৎ আৰু বিশাল উদ্দেশ্য আগত ৰাখি এখন 'সংগীত মহাসভা' গঠনৰ প্ৰস্তুতিৰ কথা জুবিনে ঘোষণা কৰিছে।

বন্ধু মেলি দে তোৰ দুখৰ দুখনি হাত এবাৰ জিৰাওঁ তোৰ বুকুৰ শীতল ছাঁত

□ হেমচন্দ্ৰ পাঠক

১৯৮৫ চনৰ কথা। ৬ বছৰীয়া অসম আন্দোলন
প্ৰায় সমাপ্তিৰ পিনে আগবাঢ়িছে। আমি তেতিয়া
শতবৰ্ষ পূৰ্ণ তামুলপুৰ চৰকাৰী মজলীয়া বিদ্যালয়ৰ
পৰা সপ্তম শ্ৰেণীৰ বছৰেকীয়া পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ
তামুলপুৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত অষ্টম শ্ৰেণীত
নামভৰ্তি কৰিছোঁ। বেলেগ স্কুলৰ পৰা অহা কাৰণে
আমি 'খ' শাখাত পৰিছোঁ। নতুন স্কুল নতুন পৰিবেশত
আমাৰ তেতিয়া আনন্দই পাব ভঙা উছাহ। এনেতে
এদিন দেখিলো মহাশ্ৰী গান্ধীয়ে পিছা সেই চিৰ
পৰিচিত গোল ফ্ৰেমৰ ছশমা, এটা স্প'ৰ্টছ জেকেট
পৰিধান কৰা ল'ৰা এটাই চাইকেলেৰে আহি আমাৰ
শ্ৰেণীৰে 'ক' শাখাত সোমাইছে। 'ক'ৰ ল'ৰা এইটো
— আমাৰ উৎসুকতা বাঢ়ি গ'ল এই নতুন সহপাঠীজনক
লৈ। পিছত গম পালোঁ তেওঁ আমাৰ নতুন মাটিৰ
হাকিম (তেতিয়া চক্ৰ বিষয়াসকলক সাধাৰণ মানৱত

ভেনেকৈয়ে কৈছিল) মোহিনীমোহন বৰঠাকুৰৰ ল'খা জুবিন বৰঠাকুৰ। দুদিনমান পিছত স্কুলৰ পৰা একেলগে যাওঁতে জুবিনৰ সতৈ ভালদৰে কথা পতাৰ সুযোগ ওলাল। তাৰ পিছত ক্ৰমে ওচৰ চাপি গ'লোঁ। এই সম্পৰ্কই এমিন আত্মীয়তাৰ ৰূপ পালে। ইজনে সিজনক তুমিৰ পৰিৱৰ্তে 'তই' বুলিব পৰা হ'লোঁ। ইপিনে, জুবিনৰ ভনীয়েক জংকী আৰু পামীও মোৰ ভাইটি আৰু ভনীৰ সহপাঠী হোৱাত এক ঘৰুৱা সম্পৰ্কই গঢ়ি উঠিল।

জুবিনইতে থকা চক্ৰ বিষয়াৰ বাসভৱনটো আমাৰ ঘৰৰ নিচেই ওচৰতেহোৱা বাবে পুৱা-গধূলি সঘনাই ইজনে-সিজনক লগ পোৱা হ'লোঁ। স্কুলৰ পৰা আহি বিয়লি সিহঁতৰ আৱাসৰ সন্মুখৰ ছোৱালী হাইস্কুলৰ খেলপথাৰত আমি ক্ৰিকেট খেলোঁ। সি ভাল বলিং কৰিছিল। তদুপৰি মাজে-সময়ে চাইকেলেৰে ডিভৰুৱা গাঁৱলৈ ফুৰিবলৈ যোৱা, মিলিটেৰী কেম্পলৈ, লতা গোলাপৰ ঠানি আনিবলৈ যোৱা, আকৌ গধূলি কেতিয়াবা বেডমিণ্টন খেলি আমি সময়বোৰ পাৰ কৰিছিলো। বিভিন্ন ঠাইলৈ 'কুইজ' কৰিবলৈও গৈছিলো। জুবিন অকালতে হেৰাই যোৱা মেধাৰী সহপাঠী ৰজনী ৰাজবংশী আৰু মই অষ্টম শ্ৰেণীৰ পৰা তিনি বছৰ একেবাহে স্কুলৰ কুইজ প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম হৈছিলো।

অষ্টম শ্ৰেণীৰ বছৰেকীয়া পৰীক্ষাত ৰজনীয়ে প্ৰথম আৰু জুবিনে দ্বিতীয় হৈ উত্তীৰ্ণ হৈছিল। নৱম শ্ৰেণীতো জুবিনে দ্বিতীয় হৈছিল। মই তেতিয়া অংকত বৰ পৰি মৰা বিধৰ আছিলো। সি মোক অংকবোৰ সহজে বুজাই দিছিল। কেতিয়াবা তাক বিচাৰি গ'লে সিহঁতৰ ঘৰত সন্মুখৰ বকুলজোপাত উঠি বাইন কুলাৰ লৈ সন্মুখৰ ছোৱালী হাইস্কুলখনৰ ছোৱালী চাই থাকোঁতেই তাক আৱিষ্কাৰ কৰিছিলো।

অ' মই পাহৰিছিলোৰেই, তেতিয়া তাক তাৰ ঘৰুৱা নাম 'গোন্দ' বুলিহে মাতিছিলো। পঢ়া-শুনাৰ লগতে সি ঘৰতে তবলা বজাইছিল। সৰু এখন কী-ব'ৰ্ডো আছিল। জংকীয়ে হাৰমনিয়াম বজাই ৰেবাজ কৰিছিল। জুবিনৰ মাক খুড়ীয়ে হাৰাইন গীটাৰ বজাইছিল। তদুপৰি ঘৰখনত আছিল কংগো, খোল আদি বাদ্যযন্ত্ৰ। এক সংগীতিক পৰিৱেশৰ উপস্থিতি আমি তেতিয়াই অনুমান কৰিছিলো। ঘৰখনত। এবাৰ আমাৰ সহপাঠী জয়ন্ত কাকতি, মুনীন্দ্ৰ গায়ন, মাধৱ দাস আদিয়ে স্কুল সপ্তাহত কৰা এখন নাটকত জুবিনে কী-ব'ৰ্ডেৰে সংগীত আৰোপ কৰিছিল আৰু এবাৰ মটগাপাৰত মিলিত জনসংঘই উদ্‌যাপন কৰা ব'হাগী বিপায় উৎসৱত জংকীয়ে পাৰ্বতীপ্ৰসাদৰ গীত গাইছিল। জুবিনে তবলা বজাইছিল। একেটা অনুষ্ঠানতে জুবিনে উৎপল শৰ্মাৰ 'দূৰৰ নীলিম...' গীতটো গোৱাও মোৰ মনত পৰে। তেতিয়া তাৰ পেয়াৰটকৈ বজোৱাতহে ব... বেছি আছিল। জুবিনৰ দেউতাকৰ আলমাৰিত

বিশ্ববিখ্যাত কিতাপবোৰ— ডাণ্টেৰ 'ডি ডাইন ক'মেডি', চাৰভেণ্টজৰ 'ডন কুইক্সট', শ্বেক্সপীয়েৰৰ নাটকৰ ইংৰাজী সঙ্কলনবোৰৰ লগতে বিভিন্ন গ্ৰন্থ প্ৰত্যক্ষ কৰি মন ভৰি উঠিছিল। সেইবোৰ লিখিকি-বিদাৰী চাইছিলো।

সময়বোৰ দ্ৰুত গতিত পাৰ হৈ গৈছিল। এদিন আমাৰো পাল পৰিছিল হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত বহাৰ। সেয়া ১৯৮৮ ৰ কথা। সেই পৰীক্ষা দি উঠিয়েই জুবিনহঁত ডামুলপুৰ নামৰ তাহানিৰ কামৰূপ জিলাৰ পিছলৈ নলবাৰী জিলাৰ আৰু সন্দ্বীপতি বাগাচা জিলাৰ অন্তৰ্গত ভূটান সীমান্তৰ নানা ভাষা-ভাষীৰ লোকেৰে পৰিপূৰ্ণ সেউজীয়া ঠাইখন চিনদিনৰ বাবে এৰি থৈ স্থায়ীভাৱে যোৰহাটলৈ গুচি গৈছিল দেউতাকৰ চাকৰিসূত্ৰে। জুবিনহঁতৰ পৰিয়ালটো আমাৰ ঠাইখন এৰি গুচি যোৱা দিনটো মোৰ বাবে বৰ দুঃসহ দিন আছিল। মোৰ অট'গ্ৰাফ বহীত সি লিখিছিল কবী সিংহৰ কণ্ঠৰ সেই জনপ্ৰিয় গীতৰ কলি— 'বন্ধু তই যেলি দে তোৰ দুখৰ দুখনি ৪ ৬, এবাৰ জিবাওঁ তোৰ বুকুৰ শীতল ছাঁত...।'

সেই সময়ত ফোন কৰাৰ সুবিধা নাছিল বাবে চিঠি পত্ৰেৰেই যোগাযোগ ৰখা হৈছিল। এদিন মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ খবৰ ওলাল। জুবিনে ৭০ শতাংশ নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'ল। মাৰ্কশ্বিট ল'বলৈ এদিন সি গৈ ওলাইছিল। এদিন এজন সাধাৰণ ছাত্ৰ হিচাপে মাৰ্কশ্বিট নিবলৈ সেই স্কুললৈ যোৱা ল'ৰাটোৱে ইয়াৰ প্ৰায় ১৭ বছৰ পিছত ২০০৪ ত খ্যাতিৰ শিখৰত আৰোহণ কৰি সেই স্কুলৰ স্বৰ্ণ জয়ন্তীত শিল্পী তথা প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ গৈ প্ৰায় ৪০ হেজাৰ গুণমুগ্ধৰ সন্মুখত অধ্যক্ষৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিছিল হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণৰ প্ৰমাণ পত্ৰ। এনে সন্মান নিশ্চয় শীৰ্ষস্থান প্ৰাপ্তজনেও নাপায়।

মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ পিছত কেইবাবছৰো যোগাযোগ নাছিল। মই গুৱাহাটীৰ ভোলানাথ বৰুৱা (বি বৰুৱা) মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা সময়ৰ কথা। মই তেতিয়া হোষ্টেলত থাকোঁ। এদিন গধূলি জুবিনে হাতত কী-ব'ৰ্ড এখন লৈ ছবমূৰকৈ মই থকা ১৩ নম্বৰ কক্ষ ওলাইছিল। তেতিয়া সি জনপ্ৰিয় গায়ক জিতুল সোণোৱাল আৰু লুনা সোণোৱালৰ লগত কী-ব'ৰ্ড বজাইছিল। মই সেইবাৰ জুবিনক চাবি বছৰ পিছত এক নতুন ৰূপত আৱিষ্কাৰ কৰিলো— দীঘল চুলি, ছচমাও বেলেগ, প্ৰায়েই লগত কী-ব'ৰ্ডখন থাকেই। কেতিয়াবা বেলতলাত মোমায়েকৰ লগত, নহ'লে কেতিয়াবা মোৰ কক্ষতে বজায়। দুয়ো খোজ কাঢ়ি ঘূৰি ফুৰো— চানমাৰি, উলুবাৰী, উজানবজাৰ, পাণবজাৰ, কাঁচীৰজাৰ। তাক তেতিয়া চৰেই চায় — চুলি দীঘল। সেই ফ্ৰেমটোৱে তেতিয়াও গুৱাহাটীত পুলিশোখা মেলা নাছিল। তাক সম্পৰ্কীয় এফবড এদিন তাক সি কি কৰি আছে সোধাত যেতিয়া মিউজিকত

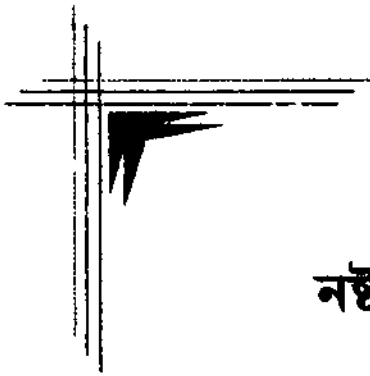
লাগি থকাৰ কথা ক'লে। তেওঁলোকে তাক পুনঃ ক'লে— মিউজিকত লাগি আছা বুদ্ধিছে কিন্তু কি কৰি আছা? তেওঁলোকে সংগীতে যে তেতিয়া জুবিনৰ মন-মগজুত স্থায়ী ঘৰ সাজিছিল তেওঁলোকে জনা নাছিল। ধেমালিৰে সেইবোৰ কথা উকুৰাই দিছিল। এদিন কিবা কথাত এজন শিল্পীৰ স'তে মনোমালিন্য ঘটাব লিখত সি নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যসূচী লৈ তেওঁলোকৰ লগত যোৱা নাছিল। মোৰ হোটেললৈ গৈছিল। খঙত ফুটি আছিল। দুয়ো খোজকাটি গুৱাহাটী ক্লাবৰ পিনে আহি আছিলো। অভাৱ ব্ৰীজৰ ওপৰত সি মোক কৈছিল— 'দেখুৱাই দিম মই তাক।'

'অহংকাৰ নকৰিবি' — মই কৈছিলো। সি তেতিয়া কৈছিল— 'অহংকাৰ নহয় Self confidence will be the base of my success, within 2000 Zubeen Garg will be the substance' এই কথাখিনি মই সাজি কোৱা নাই। তাক এতিয়া অসমবাসীয়েই নহয় সমগ্ৰ দেশেই পাইছে। জুবিনে বি বৰুৱা কলেজতে বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰাত সঘনাই লগ পোৱা হ'লো। মনত পৰিছে সেই সময়ৰে এটি ঘটনা। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱ চলি আছিল। আমি এনেয়ে চাবলৈ গৈছিলো। সকলোৱে হঠাতে তাক জোৰ দি ধৰিলো পশ্চিমীয়া সংগীতৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ। লগত কী-ব'ৰ্ড নাছিল। কী-ব'ৰ্ডখন বেলতলাৰ পৰা লৈ আহি ঠাইতে কম্প জিৰ্ভ্যান এটা বনাই লৈ জুবিন ষ্টেজত উঠিল আৰু স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰিলে। ঈশ্বৰ প্ৰদত্ত প্ৰতিভা নাথাকিলে জানো এয়া সম্ভৱ। মাজে মাজে কলেজলৈ ক্লাছ কৰিবলৈ আহে। কিন্তু পঢ়াতকৈ সংগীতহে যেন তাৰ ধ্যান-ধাৰণা। বহুদিন দেখাদেখি নাই। ১৯৯৩ চনৰ শেষৰপিনে এদিন বজাৰত পালোঁ 'অনামিকা' শীৰ্ষক শ্ৰব্য কেছেট এটা খুব চলিছে। গায়ক জুবিন গাৰ্গ। সমগ্ৰ অসমতে জনপ্ৰিয় হৈছে। বি বৰুৱা কলেজৰ স্বৰ্ণ জয়ন্তীত অন্যান্য শিল্পীৰ লগতে জুবিনকো গীত পৰিৱেশন কৰিবলৈ মতা হ'ল। লোকে লোকাৰণ্য। বোধহয় সেইটোৱেই জুবিনৰ সংগীত জীৱনৰ প্ৰথমটো বৃহৎ সংগীতিক কাৰ্যসূচী। ইয়াৰ িছুতেই যেন জুবিনৰ এক নতুন পৰিক্ৰমা আৰম্ভ হ'ল। লুইতৰ ঘাটেৰে গাঁৱলীয়া বাটেৰে পৃথিৱী জয় কৰাৰ এক দীঘলীয়া পৰিক্ৰমা।

আমাৰ শেষ কৈশোৰ আৰু প্ৰাক্ যৌৱনৰ সময়ছোৱাত জুবিনক বন্ধু হিচাপে অথবা সহপাঠী হিচাপে পোৱাটো আমাৰ বাবে এক অনন্য অভিজ্ঞতা। আজি জুবিনক সমগ্ৰ দেশতে পৰিচিত শিল্পীৰ আসনত ৰাখি মই এই কথা কোৱা নাই কৈছোঁ নাতি দীৰ্ঘ জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা। মানুহ হিচাপে, শিল্পী হিচাপে জু- অনন্য। নিজৰ মতে চলা স্বাভিমানী মানুহ। মাথোঁ এটা কথাতেই তাক কেতিয় সচেতন হোৱা নেদেখিলো — সেয়া হ'ল সময়ানুবৰ্তিতা। যাৰ বাবেই হয়তো

১৯৯৬ চনতে বোধেত গৈ ভাৰা লোভা জুবিনে ডাত প্ৰতিষ্ঠা লভাত কিছু বেৰি হ'ল। জুবিন এতিয়া এক ধাৰা। সাংগীতিক ধাৰা, বিশাল সাগৰমুখী ধাৰা। ইমান সন্মান, ইমান খ্যাতি, তথাপি এতিয়াও জুবিন আত্মকেন্দ্ৰিক হৈ পৰা নাই। কলা গ্ৰাহক আঁৰত নিজকে লুকুৱাব খোজা নাই। সেয়ে হয়তো সি বোধেতকৈ গুৱাহাটীকহে বেছি ভাল পায়। অসমৰ সাম্প্ৰতিক কালৰ আটাইতকৈ জনপ্ৰিয় তথা গ্ৰেমাৰাছ মানুহজনৰ ওচৰত বহি আজিও আমি সেই একেই আত্মীয়তা, একেই সহায়তা উপলব্ধি কৰোঁ।

জুবিন চৰৈৱতী, চৰৈৱতী!...

নষ্টালা

□ সুশান্ত কোবৰ

১৯৯২ চন। মই তেতিয়া গুৱাহাটী কমাৰ্চ কলেজৰ উচ্চতৰ দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ। কলেজৰ ছাত্ৰাবাসৰ বাসিন্দা। সেই বছৰত আমাৰ ছাত্ৰাবাসলৈ আহিছিল যোৰহাটৰ এজন ছাত্ৰ। তেওঁ স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ ছাত্ৰ হিচাপে আহিছিল। তেওঁৰ নাম আছিল গৌতম চক্ৰৱৰ্তী। তেওঁ এজন ভাল গীটাৰ বাদক আছিল। বৰ্তমান তেওঁ মুম্বাইৰ এজন ব্যক্ত শব্দযন্ত্ৰী। তেওঁৰ ওচৰলৈ তেতিয়াই এজন কীৰ্তী দীঘল চুলিৰ কিন্তু সুন্দৰ যুৱক আহিছিল। প্ৰথম আমি কোনেও তেওঁক বেছি গুৰুত দিয়া নাছিলো ভাবিছিলো এজন আমাৰ দৰে পেশ্বন বিলাসী সাধাৰণ যুৱক। গৌতমৰ যোগেদি যেতিয়া তেওঁৰে লগত লাহে লাহে ঘনিষ্ঠতা বাঢ়িল তেতিয়াহে মই তেওঁৰ প্ৰতি কিছু আকৰ্ষিত হ'লো। তেওঁ যেতিয়া গৌতমৰ কামত হাতত গীটাৰখন লৈ সুন্দৰ সুন্দৰ গানবিলাক গাইছিল আমি তেতিয়া তেওঁৰ সন্মুখত বহি বৰ্তমান জ্বলিলা পুথিলা নিঃশেষ হলো হ'ল।

তেওঁ আছিল জুবিন কৰঠাকুৰ। সেই বছৰতেই বৰীন্দ্র ভৱনত জিতুল সোণোৱালৰ এখন সংগীত অনুষ্ঠান আছিল। আমি সকলোৱে (জুবিন, গৌতম

আৰু বহুতো) অনুষ্ঠান উপভোগৰ বাবে গৈছিলো। অনুষ্ঠানৰ পৰা ঘূৰি আহি ছাত্ৰাবাসত শুনিবলৈ যে জিতুলে জুবিনক লগত কাৰ্ড বজাবৰ মাতে মাতিছে। আমি সকলোৰে বহুত ফুৰ্তি কৰিছিলো সেই ৰাতি। কাৰণ সেই সময়ত জিতুল সোণোৱাল এজন বিখ্যাত গায়ক। তাৰ পাছত কিছুদিনৰ বাবে আমাৰ জুবিনৰ লগত দেখা সাক্ষাৎ নহ'ল। আমি ভাবিলোঁ যে জুবিন জিতুলৰ লগতে ব্যস্ত। আমিও পৰীক্ষাৰ বাবে ব্যস্ত হৈ পৰিলোঁ। তিনিমাহ মানৰ পাছত জুবিনে আহি ক'লে যে মই এটা আধুনিক গীতৰ কেছেট উলিয়ালো। নাম 'অনামিকা'। লগতে উৎপল দায়েও এটা উলিয়াব। নাম 'অনুৰাধা'। উৎপলদা মানে উৎপল শৰ্মা। তেওঁ আমাৰ বাবে আছিল শ্ৰদ্ধাৰ ককাইদেউ। তেওঁ শ্বিলং ৰেডিঅ' ষ্টেচনত চাকৰি কৰিছিল। বৰ্তমান মুম্বাইত এজন ব্যস্ত সংগীত ব্যৱস্থাপক। তেওঁৰ পত্নী মেলডি বৌৰেও আমাক যথেষ্ট মৰম কৰিছিল। আমি আচৰিত হৈছিলো। আমি দেখি থকা ল'ৰা এটাই মুম্বাইৰ গায়িকাৰ লগত গান গাইছে। কেছেট বজাৰত মুকলি হ'ল। ই বিৰাট সফলতা লাভ কৰিলে। লগতে জুবিনৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়িল।

লগে লগে তাৰ নাম হ'ল জুবিন গাৰ্গ। লগতে আমাৰো গৌৰৱ হ'ল আমি জুবিনৰ বন্ধু। যদিও মোতকৈ বয়সত ডাঙৰ তথাপি বন্ধু। কাৰণ বন্ধুত্বৰ জানো বয়সৰ সীমা আছে। যদিও সি বেলেগ কলেজৰ ছাত্ৰ আছিল। সি বি বৰুৱা কলেজৰ ছাত্ৰ। লাহে লাহে জুবিনৰ আশা, মায়া বজাৰত মুকলি হ'ল। বহুত সফলতা লাভ কৰিলে। জুবিনেও বিছ অনুষ্ঠানৰ বাবে আমন্ত্ৰিত হ'ল আৰু ময়ো জুবিনৰ লগত এই অনুষ্ঠানবিলাকত ঘূৰি ফুৰিলোঁ। কিন্তু মই সংগীতৰ 'স'টোও জনা নাছিলো জয়ন্ত, বাবু, দুমুল, ডনি, ৰিতু, দিগন্তদা— আমি সকলো এটা পৰিয়ালৰ দৰে আছিলো। বাবুল বড়োদাৰ ছাউণ্ড ছিষ্টেম আৰু এখন ৭০৯ বাছ আছিল, যিখন আমি ঘৰৰ বিছনাৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰিছিলো। বাছৰ আগৰ ছিটবিলাক খুলি তাত ডাঙৰ ডাঙৰ ছাউণ্ড বাকচবিলাক পাৰি তাৰ ওপৰত মেট পাৰি বিছনা বনাই লওঁ আৰু আমি আৰামত শুই গৈছিলো। যেতিয়া অনুষ্ঠানত গান পৰিবেশন কৰাৰ পাছত অট'গ্ৰাফ বিচাৰি মানুহৰ হেতা-ওপৰা লাগিছিল। বিশেষকৈ যুৱতীসকল। আমি তাক জোকাইছিলো।

সি কৈছিল — 'মই শ্ৰোতাৰ পৰা তাকেই বিচাৰোঁ শ্ৰোতাৰ মৰম, আশীৰ্বাদ'। বহুকেইদিন জুবিনৰ অনুষ্ঠান শেষৰ পাছত দেউতাক কপিল ঠাকুৰৰ বাসভৱনত আছিলো। দেউতাক আছিল দিছপুৰ কেপিটেল কেম্পাছত। তেওঁ এজন উচ্চপদস্থ প্ৰশাসনিক বিষয়া আছিল আৰু লগতে এজন কবিও। বৰ ফুৰ্তিবাজ ব্যক্তি আছিল। মই ৰাতি শুই পৰোঁ। কিন্তু বাথৰুমলৈ বুলি গৈ কেইবদিনো দেখা পাওঁ জুবিনে

কী-ব'ৰ্ভখন লৈ গান ছিকুবেৰু কৰি থকা বাতি দুই-তিনি বজাত। এদিন মোক বহিবলৈ কৈ এটা ছিকুবেৰু শুনালে। ছিকুবেৰু পূৰা হোৱা নাছিল, গানটো কেছেটত শুনিলো দূৰ দূৰলৈ... যা-যা-যা।

জুবিনৰ লগত এবাৰ মোতাৰাৰীৰ চাহ বাগিচাৰ এখন অনুষ্ঠানত গৈছিলো। অনুষ্ঠানত ইমানেই মানুহ আহিছিল যে দেখি আচৰিত লাগিছিল। বাছ, ট্ৰাক, সৰু সৰু গাড়ীৰ উপৰি চাইকেল খোজকাটিও দৰ্শক আহিছিল। পুৰাই পুৰাই আমি গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি আহিছিলো। জুবিন আহিছিল জাগীৰোডৰ এজন বন্ধুৰ লগত। আমি মানে ৰিতু, দুদুল, মই, মাধৱ বাছখনত আহি আছিলো। কিন্তু জখলাবন্ধাত (পূৰণিশুদাম) জুবিন অহা গাড়ীখন এক্সিডেণ্ট হৈ থকা দেখা পালোঁ। গাড়ীখনৰ অৱস্থা ইমানেই বেয়া যে তাত থকা আৰোহীবিলাকৰ কি হ'ব বুলি আমাৰ সকলোৰে চকুপানী ওলাইছিল। আমি গম পালো যে গাড়ীত থকা মানুহক নগাঁও হাস্পতাললৈ নিয়া হৈছে। হাস্পতাল গৈ পাই দেখোঁ যে বহুত মানুহ বৈ আছে। আমাৰ আক বেয়া লাগিল। কিন্তু আমি সোমাই যোৱাৰ লগে লগে জুবিনে হাঁহি মাৰি বাহিবলৈ ওলাই আহে। তেতিয়াহে সকলোৰে হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। ওপৰত থকাজনক ধন্যবাদ জনাইছিলো। অভিনেতা যতীন বৰাও আহিছিল তাৰ খবৰ ল'বৰ বাবে। তাক লৈ আমি আমাৰ বাছখনত গুচি আহিলো। ইমান ডাঙৰ এটা দুৰ্ঘটনা হোৱাৰ পাছত যেতিয়া সকলো মনে মনে আহি আছিলো তেতিয়া জুবিনে সেই ঘটনাটোক লৈয়েই কৌতুক আৰম্ভ কৰিলে। পাছৰ ছিটত বহি থকা কেইজন কেনেদৰে আহি আপ ছিটত পৰিল সেই লৈয়েই। সেয়ে জুবিনে কেৱল গাড়ীৰ গ্লাছত খুন্দা খাই মূৰত দুখ পাইছিল আৰু ছেলাউৰিৰ ওপৰত ১৪ টা চিলাই পৰিছিল। সেই দাগ আজিও আছে। ইয়াত এটা কথা গম পলো যে জুবিন মানসিকভাৱে কিমান দৃঢ়। ই এটা ইতিবাচক দিশ জুবিনৰ। জুবিনৰ এক্সিডেণ্টৰ দিনা তাৰ লগত থকা জয়ন্ত আৰু আনজন বন্ধুৱে (নামটো পাহৰিলো) ইখনৰ পিছত সিখন গাড়ী ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰি কৰি নোৱৰাত শেষত জয়ন্তই ৰাস্তাৰ মাজত বৈ মিনি ট্ৰাকত তাক হাস্পতাললৈ আনিছিল।

জুবিনৰ ছইচবিলাক বৰ বেলেগ ধৰণৰ আছিল। আমি প্ৰায়ে দিগদাৰত পৰিছিলো। তাৰ বিয়াৰ দিনা মই, বাবু, জয়ন্ত (ডিব্ৰুগড়), প্ৰাঞ্জল তাৰ ছইচৰ প্ৰেজেন্ট বিচাৰি গোটেই যোৰহাট বিচাৰিলো, নাপালো।

জুবিন বৰ ৰোমাণ্টিক। সেয়েতো সি লিখিছিল— জুলিলো পৰিলো নিঃশেষ হ'লো প্ৰেমৰ লেলিহান শিখাত আৰু গাই সেয়ে গানত আছে অনমিকা, মায়া..। সি সোধে মৌচুমী কাক ভাল পোৱা তুমি । সি বহুগৰাকী যুৱতীৰ প্ৰেমত পৰিছিল

কিন্তু স্থায়িত্ব নাপালে। কিন্তু শেষত স্থায়িত্ব পালে গবিয়াৰ শ্ৰেমে। তাই এটা উৰ্ব্বীয়া জীৱন ব্যক্তি বাখিবলৈ সক্ষম হ'ল। নহ'লে আক ক'ত ক'ত বা পৰিল হয়। সি সুন্দৰৰ পূজাৰী। গুৱাহাটী কৰ্মাচ কলেজৰ আগৰ বাজগড় লিংক বোডত এখন বেটুবেষ্ট আছিল নাম 'ইয়ংছ ট্ৰেডাৰ্ণ'। ইয়াত আমি কলেজৰ পৰা ওলাই চাহ খাই আড্ডা মাৰো। ইয়াৰ স্বত্বাধিকাৰী আছিল বুৰুদ। ইয়াৰ পৰাই পাছত জুবিনৰ অনুষ্ঠানবিলাকৰ যোগাযোগ চলা হ'ল। এই বেটুবেষ্ট পাছত লাহে লাহে এখন শিল্পী স্থানলৈ পৰিৱৰ্ত্তন হ'ল।

জুবিন প্ৰকৃতি শ্ৰেয়ীও আছিল। শিৱসাগৰ জিলাৰ এখন অনুষ্ঠান আছিল। আমি সকলো ৰাতি ১.৩০ বজাত গুৱাহাটীৰ পৰা গৈছোঁ। পুৱা ৪.৩০ বজাত মিছা পালো। তাত আমি সকলোৱে চাহ-পুৰি আদি খাবৰ বাবে নামিলো। চাহ খাই থাকোঁতে জুবিন নাই। তাক বিচাৰি গ'লোঁ। গৈ দেখা এজন ব্যক্তিৰ লগত কথা পাতি আছে। তেওঁৰ কাষত কেইটামান শৰালী হাঁহ। সি আটাইকেইটা কিনি মোৰ হাতত দি বাছত থ'ব ক'লে। আমি ভাবিলো ক'ৰবাত নিশ্চয় বন্ধৰ বাবে লৈছে। পাছত আটাইকেইটা হাঁহ খুলি দিলে। আমি যোৰহাট পালোঁ। তাত আমি হাঁহকেইটা নি জংকী আৰু পমীৰ হাতত দিলোঁ। দুয়ো খুব কুৰ্তি পালে। মানে আমাক চাহ-কটী দিয়াৰ পাছত জুবিনে জংকী আৰু পমীয়ে চৰাইকেইটা ঘৰৰ পাছফালে থকা এটা খাৰে জাতীয় পুখুৰীত মেলি দিলে। বহু দেৰি সিহঁতৰ লগত জুবিনহঁতে কটালে। তাৰ পাছত আমি নাজিৰালৈ গুচি আহিলো। বহু দিনলৈকে চৰাইকেইটা থাকিল তাত। এদিন নাইকিয়া হ'ল। কিয়ইবা হ'ল? সেই ঘৰখনো বৰ্ত্তমান নাই। এতিয়া সিহঁতে জুবিন, জংকীহঁতক বিচাৰি আহে যদিও নাজানো।

জুবিনৰ একাগ্ৰতা, ধৈৰ্য, বিশ্বাস আৰু আয়ত্ত কৰিব পৰা গুণৰ বাবে আজি সি প্ৰতিষ্ঠিত। সি যেতিয়া এটা সুৰ নিৰ্মাণ কৰে তেতিয়া তাৰ নিজৰ পৃথিৱীত প্ৰবেশ কৰে। এবাৰ তাৰ যোৰহাটৰ বঙাল পুখুৰীৰ ঘৰত সি গা ধোৱাৰ বাবে সোমাল। আকৌ গা ধুই গুণগুণাই বাহিবলৈ গাত একো ব্যৱস্থাৰ নিশিদ্ধাক ওলাই আহিল। এজনে চিঞৰি দিয়াতহে সি আকৌ বাথৰুমলৈ ল'ব মৰিল।

মাজতে বহু বছৰ বিৰতি। প্ৰায় সাত বছৰ পাছত তাক পালোঁ। সেই সময়তেই এজন প্ৰায় দহ-বাৰ বছৰীয়া ল'ৰাই আহি তাৰ তৰি চুই সেৱা ল'লে। তাৰ অলপ পাছতে তাৰ মাক-দেউতাক আহি জুবিনক পাই এনে কৰিলে ফে তাক কোচতেই ল'বনে নিঠিতেই ল'ব। তেওঁলোকে জুবিনৰ লগত কটো উঠাই ল'বাজনে আপোনাৰ মিঠিনা হ'ব খোজে কুলি আশীৰ্বাস দিছিলে। জুবিনে তাক মৰম কৰি বিদায় দিলে। এই তেতিয়া ভাবিলো জুবিন এতিয়া বহু উচ্চ ব্যাপ

শিল্পী। সি মোৰ নিচিনা এটা সাধাৰণ মানুহক এতিয়াও আগৰ দৰেই আন্তৰিকতা আঁকোৱালি লয়। তাৰ মানে সি আগৰ জুবিনেই। মোৰ ভাব আছিল যে সি কিমান বৰদলি হ'ল। নহয় এয়া ভুল ধাৰণা। জুবিন একেই আছে।

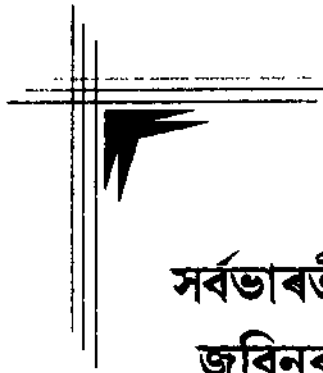
জুবিনৰ প্ৰথম বিশ্বগীতৰ কেছেট 'উজান পীৰিত্তি' নিৰ্মাণ কৰাৰ সময়ৰ কথা। ইয়াৰ লগে লগেই জ্ঞানমণি নিৰ্মাণ হৈছিল। 'উজান পীৰিত্তি'ৰ প্ৰযোজকৰ ঘৰ গুৱাহাটীৰ গণেশ মন্দিৰত। তেওঁৰ ঘৰৰ ওচৰত এখন বেটুবেণ্টত জুবিন আক মানৱে খাবলৈ সোমাল। তাত জুবিনক কেইজনমান কুখ্যাত লোকে এখন উকা কাগজত চহী কৰিবৰ বাবে দাবী জনায় আৰু বেটুবেণ্টৰ সকলো দুৱাৰ-খিৰিকী বন্ধ কৰি দিয়ে। তাত বেলেগ গ্ৰাহক নাছিলেই। জুবিনে নকৰোঁ বুলি কোৱাত লোককেইজনে জুবিনৰ মুখলৈ পানী ভৰ্তি গ্লাছ মাৰি পঠায়। জুবিনেও এজনৰ মূৰলৈ মাৰি পঠায়। কথা বিষয় দেখি মানৱে কিবাপ্ৰকাৰে বেটুবেণ্টৰ বাহিৰ হৈ আমাক খবৰ দিয়ে। আমি দৌৰি গৈ বেটুবেণ্টৰ শিফটলৰ দুৱাৰ এখন ভাঙি ভিতৰ সোমাই দেখা জুবিন আৰু ব্যক্তিকেইজনৰ মাজত টনা-আঁজোৰা। আমি তাক তাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰো।

জুবিনে আমি দেখাত একো একোটা পান পৰিচালকৰ ইচ্ছা অনুযায়ী অতি কম সময়ৰ ভিতৰত শেষ কৰে। বাবে বাবে বহুতো ট্ৰেক নষ্ট নকৰে।

জুবিন খেলৰ প্ৰতিও আকৰ্ষিত আছিল। সি হেনো গায়ক নোহোৱা হ'লে খেলুৱৈ হ'লহেঁতেন। এবাৰ সি কেইজনমান বন্ধুৰ লগত ক্ৰিকেট খেলিবলৈ ল'লে। সি বল দিব গ'ল। তেতিয়া সি ব্ৰিটোল নু পিছে। সি বল দিবলৈ দৌৰি আহি ক্ৰিজৰ ষ্টাম্পৰ ওচৰত ডেকুলী এজনীৰ নিচিনাকৈ উজুট মাৰি উভতি পৰে। বল গৈ আম্পায়াৰ পাছকালে। হাত-ভৰি বজা হুঁচৰি। তাৰ পাছত তাক ক্ৰিকেট খেলা দেখা নাই।

জুবিন অহিংসাত বিশ্বাসী। সি ভিকটৰ নেতা দালাই-লামাৰ অনুৰাগী।

সৰ্বভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটত জুবিনৰ সবল খোজ

হিন্দী ছবিত অসমীয়া প্ৰাৰ্থনা

□মানিক ৰায়

ব্ৰহ্মা আদি কৰি জীৱযত

ৰাম ৰাম ৰাম ৰাম ৰাম॥

অসমৰ লোক-সংগীতক বিশ্বসভালৈ পৰিমাৰ্জিত ৰূপত লৈ যাব বিচাৰিছে জুবিন গাৰ্গে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে হিন্দী ছবিত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে 'ব্ৰহ্মা আদি কৰি জীৱ যত..'. এই প্ৰাৰ্থনাটো অসমীয়া আৰু হিন্দীত ব্যৱহৃত হৈছে সঞ্জয় ৰাৰ অফবিট ধৰ্মী ছবি 'ষ্ট্ৰিংছ'ত। প্ৰাৰ্থনাটিৰ লগতে অসমৰ চুকে-কোণে সিঁচৰতি হৈ থকা লোক সংগীতৰ সুৰ সংযোজিত হৈছে ছবিখনৰ গীতত।

অসমীয়া প্ৰাৰ্থনাৰ লগতে অসমীয়া লোক-সংগীতৰ সুৰ পৰীক্ষামূলকভাৱে পৰিমাৰ্জিত ৰূপত জগত সভালৈ লৈ যাব বিচৰা শিল্পী জুবিন গাৰ্গে 'ষ্ট্ৰিংছ'ত সংগীত পৰিচালনাও কৰিছে। উল্লেখ্য, অসমৰ লোক-সংগীতক ইয়াৰ নিজস্বতা নেহেৰুৱাকৈ বহু পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ মাজেৰে হিন্দী ভাষাৰ যোগেদি বিশ্ব দৰবাৰলৈ লৈ যাব বিচৰা অসমৰ সম্পদ তথা ভাৰত গৌৰৱ ড"

ভূপেন হাজৰিকাৰ পিছতে জুবিন গাৰ্গ হ'ল দ্বিতীয়জন অসমীয়া। 'ষ্ট্ৰিংছ' ছবিত জুবিনে পাঁচটা গীতত কণ্ঠদান কৰিছে। আদম, কেনী, সন্ধ্যা, মৃদুল, নবাগতা কাংকশাৰ উপৰি দুটি গীতত জুবিনে অভিনয়ো কৰিছে। 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ', 'দীনবন্ধু', 'মন যায়' আদি অসমীয়া ছবিত অভিনয় কৰা জুবিনে বলীউডৰ ষ্ট্ৰিংছ ছবিৰ উপৰি গেংষ্টাৰ ছবিৰ 'য়া আলি' শীৰ্ষক গীতত অভিনয় কৰিছিল। ছবিখনত শাশ্বতী ফুকানে কণ্ঠদান কৰা 'কেইচে কাছ' শীৰ্ষক গীতটি এম টিভিৰ চেনেল 'ডি'ৰ 'কাউণ্ট ডাউন'ত স্থান পাইছিল। ষ্ট্ৰিংছত অসমৰ অনিন্দিতা পাল, বৃষ্টি আৰু অংগৰাগেও কণ্ঠ নিগৰাইছে। বিহাৰৰ বিহোহী কবি নাগাৰ্জুনাৰ বহু বিতৰ্কিত তথা নিবিদ্ধ কবিতাটিৰ আধাৰত সজোৱা মন্ত্ৰ (ওঁম) শীৰ্ষক গীতটি জুবিন আৰু অংগৰাগে বৰ সুন্দৰকৈ পৰিবেশন কৰিছে। 'ষ্ট্ৰিংছ' পৰিচালনা কৰিছে 'প্ৰাণ যায়ে পৰ স্থান নাযায়ে'ৰ যোগেদি বলীউডত ছবি পৰিচালনাত হাত দিয়া সঞ্জয় বাই। ছবিখনৰ অডিঅ' এলবাম আৰু চিডি মুক্তি লাভ কৰিছিল ২০০৬ চনৰ ১৯ মে'ত। 'ষ্ট্ৰিংছ' সম্পৰ্কত জুবিন গাৰ্গে কয়— 'সঞ্জয় বা পৰিচালিত হিন্দী ছবি ষ্ট্ৰিংছ মূলতঃ এখন অফবিট ছবি। ভাৰতীয় আধ্যাত্মিকতাৰ ভাৱধাৰা প্ৰতিফলিত কৰা বৃহৎ উৎসৱ মহাকুন্ড মেলাৰ আধাৰতে ছবিখন নিৰ্মাণ কৰা হয়। ছবিখনৰ যোগেদি কুন্ডমেলাৰ লক্ষ লক্ষ ধৰ্মপ্ৰাণ ভক্তক ভিক্টুৱেল পৰ্দাত ধৰি ৰখা হয়।'

প্ৰেম, বিশ্বাস, ধৰ্মীয় পৰম্পৰা আৰু সমন্বয়ৰ বাহোনে 'ষ্ট্ৰিংছ'ৰ কাহিনীত বিদ্যমান। শিপা বিচাৰি ভাৰতলৈ অহা দেশীয় মূলৰ এজন বিদেশী পৰ্যটকৰ ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু প্ৰেম কাহিনীৰ ভিত্তিত আগুৱাই গৈছে ছবিৰ কাহিনীভাগ। ছবিখনে 'গ'ল্ডেন গেট ফিল্ম ফেষ্টিভেল' আৰু 'এছিয়ান ফিল্ম ফেষ্টিভেল'ত প্ৰদৰ্শিত হৈ বিপুল সঁহাৰি লাভ কৰে।

বলীউডৰ ছবি নিৰ্মাতাসকলৰ মাজতো ইতিমধ্যে প্ৰশংসিত হৈছে জুবিনৰ সংগীত। ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ বহু কাকত-আলোচনী, ট্বেলয়ড, টিভি চেনেল— সকলোতে জুবিনৰ জয়গান। জুবিনে সপোনপূৰ্বীত প্ৰথম খোজ দিয়ে বন্ধ অফিচ হিট ছবি 'কাটে'ৰ এটি গীতৰ যোগেদি। 'কাটে'ৰ সেই কণ্ঠই সপোনপূৰ্বীৰ সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰে। মহেশ ভাটৰ 'গেংষ্টাৰ' ছবিৰ অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰা 'য়া আলি' গীতে মুছাইৰ ষ্টাৰ ডম প্ৰদান কৰিলে অসমীয়া শিল্পীগৰাকীক। সকলোৰে মুখত উচ্চাৰিত হ'ল জুবিনৰ নাম। 'য়া-আলি' গীতৰ হৃদয়ত সমগ্ৰ দেশ নাচি উঠাৰ পিছতে জুবিনে দেশবাসীৰ হাতত তুলি দিয়ে প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্যৰ সংমিশ্ৰণেৰে প্ৰেম-ৰোমাঞ্চ, ভক্তিবাদৰ দৰ্শন তথা বিশ্ব ভ্ৰাতৃত্বৰ চিৰশাস্ত বাণীৰে ভৰপূৰ ষ্ট্ৰিংছ। অবশ্যে ষ্ট্ৰিংছৰ গীতখিনিয়ে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিলে যদিও ছবিখনে বহু

অকিঞ্চত মুখ থেকেচা খালে। ছবিখনৰ কম বাজেট আৰু দুৰ্বল প্ৰচাৰৰ বাবেই দৰ্শকৰ সমাদৰ নাপালে বুলি চিত্ৰ-সমালোচকসকলে মন্তব্য কৰিছে। জুবিনৰ কঠত মুক্তিপ্ৰাপ্ত বটখন হিন্দী ছবি গেংষ্টাৰৰ পিছতে জনপ্ৰিয় শিল্পীগৰাকীয়ে বৰ্তমানলৈ প্ৰায় তিনি কুৰি ছবিত কঠদান কৰিছে। তাৰ ভিতৰত উল্লেখনীয় আৰু জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰা ছবিকেইখন হ'ল— মণিবত্বমৰ 'দিলচে', 'আই চি ইউ', সৌভ শুল্কৰ 'মুৰ্দা', প্ৰীতিল নন্দী কমিউনিকেশ্যনৰ 'প্যাৰ কা ছাইড এফেণ্ট', ছানী দেউলৰ 'বিগ ব্ৰাডাৰ', বিক্ৰম ভাটৰ 'ব লমহে', সুধাংশু পাণ্ডেৰ 'দেখ মিল গয়া', বিশাল শেখৰৰ সংগীতেৰে! 'হনীমুন ট্ৰেভেলছ প্ৰাঃ লিঃ', স্মৃতা থাকৰেৰ 'কেইছে কহো', হিমেশ ৰেশামিয়াৰ 'নমন্তে লগুন', 'ঝুম বৰাবৰ ঝুম'। তদুপৰি 'বচ্ এক পল', 'চুব চুবহ', আনন্দৰাজ আনন্দ আৰু ললিত পণ্ডিতৰ সংগীতেৰে 'জিমি', 'মোজ' ইত্যাদি। তদুপৰি এ আৰ ৰেহমান, সুভাষ ঘাই প্ৰডাকচনৰ সৈতেও কাম কৰিছে জুবিন গাৰ্গে। ইছমাইল দৰ্ভাৰৰ সংগীতেৰে নিৰ্মিত 'ৰছীয়া' নামৰ এলবামত জুবিনে চাৰিটি গীতত কঠদান কৰিছে। 'ৰছীয়া' শীৰ্ষক গীতটি গাবলৈ জুবিনৰ সময় লাগিছিল প্ৰায় ৮ ঘণ্টা। অনু মালিকে সংগীত পৰিচালনা কৰা ছবিতো কঠদান কৰিছে ভাৰত গৌৰৱ তথা অসমৰ সম্পদ জুবিন গাৰ্গে। এছ ডি বৰ্মনৰ বিমিক্স এলবামতো জুবিনে কঠৰ প্ৰপাত ঢালিছে। হিন্দী এলবাম 'পাকিজা', বাংলা গীতৰ এলবাম 'তুমি' আৰু বাংলা ছবি 'মহাৰথী'তো তেওঁ কঠ আৰু সংগীত দিছে। সঞ্জয় ঝাৰ এখন ছবিতো জুবিনে কাম কৰিছে। ছানী দেউলৰ 'বিগ ব্ৰাডাৰ' ছবিত জুবিনে কঠদান কৰাৰ লগতে অভিনয়ো কৰিছে। ছবিৰ নাম পূৰ্বে গাৰ্ছী আছিল। সেইদৰে ছানি দেউলৰ 'আপনে আপনে' ছবিত এটি গীত কঠদান কৰিছে কুশাল গাঞ্জাবলা আৰু ছনৰ সৈতে। গীতটো আছিল পাঞ্জাবী লিৰিকৰ। অনু মালিকৰ 'মিশ্যন ইষ্টান' ছবিতো জুবিনে কাম কৰিছে। ষ্টিংছ, গেংষ্টাৰ, বিগব্ৰাডাৰ ছবিত অভিনয় কৰা জুবিনে কঠদান, সংগীত পৰিচালনাৰ লগতে অভিনয়ো কৰি যাব বিচাৰে বলীউডত। বৰ্তমানলৈ দুকুৰিখনমান ছবিত কাম কৰা জুবিনৰ কেইটো সংখ্যা প্ৰায় পোছবল আৰু গীত প্ৰায় দহহাজাৰ।

হিন্দী ছবি জগতত জনপ্ৰিয় সংগীত পৰিচালক নাদিম-শ্ৰাবণ যুটিৰ শ্ৰাবণৰ পুত্ৰ সঞ্জীৱ দৰ্শনৰ সংগীত পৰিচালনাৰে নিৰ্মিত এখন ছবিতো জুবিনে গীত গাইছে। উল্লেখ্য, সঞ্জীৱ দৰ্শনে ইয়াৰ পূৰ্বে 'মন' ছবিখনত সংগীত দিছিল।

ৰাঞ্জী লাহিড়ীৰ সংগীত পৰিচালনাৰে নিৰ্মিত 'দৰ্দ এ ডিক্স' নামৰ ছবিখনতো জুবিনে দুটি গীতত কঠ নিগৰাইছে। তদুপৰি এখন তেলুগু ছবিতো শিল্পীগৰাকীয়ে গীত গাইছে। জুবিনৰ সংগীত পৰিচালনাৰে তিনিখন হিন্দী ছবি নিৰ্মাণ হৈছে। ছবিকেইখন হ'ল— প্ৰখ্যাত কবি ড° কুমাৰ বিশ্বাসৰ প্ৰযোজনাৰে নিৰ্মিত 'জানিয়া',

কলকাতাৰ সুদীপ্ত আচাৰ্যৰ পৰিচালনাৰে নিৰ্মিত ছবি এখন আৰু অসমৰ বিদ্যুৎ কটকীৰ আৰ্চিমী এখন ছবিত সংগীত দিছে জুবিনে। চলমান খনৰ 'হেল্ল' নামৰ ছবিখনতো জুবিনে গীত গাইছে চনু নিগমৰ সৈতে।

ইণ্ডিয়ান আইডল, সা-ৰে-গা-মা আদি সৰু পৰ্দাৰ সংগীতৰ মহাসমৰত জয়লাভেৰে সৰ্বভাৰতীয় স্বীকৃতি, জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰি কেইবাজনো কণ্ঠশিল্পীয়ে বলীউডৰ ছবিজগতত পদাৰ্পণৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। কিন্তু এটা কথা বোল অনাই সঁচা যে প্ৰতিযোগিতাত এছ এম এছৰ দ্বাৰা জয়লাভ কৰিলেই হিন্দী ছবিত ভাল গায়ক-গায়িকা হিচাপে সুযোগ নাপাবও পাৰে। কেতিয়াবা আবেগিক ইচ্ছাৰ সৃষ্টিৰ ফলতো কোনো এজন প্ৰতিযোগীয়ে জয়লাভ কৰিব পাৰে। দীৰ্ঘদিনৰ পৰিকল্পনা, অভিজ্ঞতা, কণ্ঠৰ উপস্থাপন, শৈলী, তীক্ষ্ণ বুদ্ধিসম্পন্ন, শুদ্ধ কণ্ঠস্বৰ, নিষ্ঠা, একাগ্ৰতা, অধ্যৱসায় আদিৰ বলতে জুবিনে আজি ওপজা গাঁৱৰ পৰা বিশ্ব দৰবাৰত সুনাম অৰ্জন কৰিব পাৰিছে।

শব্দৰ খনিকৰ, কণ্ঠ-স্বৰৰ যাদুকৰ এগৰাকী প্ৰকৃত শিল্পী জুবিন গাৰ্গ আজি বিশ্ব সংগীত জগতৰে এক চিনাকি নাম।

* * *

জুবিন গাৰ্গে একে সময়তে একেলগে কেইবাটাও এৱাৰ্ড লাভ কৰে। হিন্দী ছবি 'গেংষ্টাৰ'ৰ 'মা আলি' শীৰ্ষক গীতেৰে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা আজুৰি অনা, জুবিন গাৰ্গে অসমৰ পটভূমিত এখন ছবি নিৰ্মাণৰো পৰিকল্পনা কৰিছে। ছবিৰ নাম স্থিৰ কৰিছে 'চক্ৰ'। ছবিখনৰ চিত্ৰনাট্যৰ কাম সম্পূৰ্ণ হৈছে। 'চক্ৰ'ৰ সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা, পৰিচালনা, সংগীত আৰু কণ্ঠ জুবিনৰে। বলীউডৰ লগতে অসমৰ শিল্পীৰো সমাবেশ ঘটিব জুবিনৰ নতুন ছবিখনত।

* * *

গিল খাৰমেঞ্জ, ছান মাৰ্টিনৰ ব্ৰেণ্ড এন্বেছাডৰ জুবিন

বহুতো বহুজাতিক কোম্পানীৰ মডেল হিচাপে কাম কৰা জুবিন গাৰ্গ আজি নতুন প্ৰজন্মৰ বহু যুবক-যুবতীৰে 'ৰল মডেল'। কাপোৰৰ জগতত গোলকীয় ফেশ্বন জগতৰ লগত ফেশ্ব মৰা গুৱাহাটীৰ অগ্ৰণী প্ৰতিষ্ঠান ছান মাৰ্টিনৰ ব্ৰেণ্ড এন্বেছাডৰ হোৱাৰ উপৰিও গিল খাৰমেঞ্জ, উ-লা-লা- এফ-এম, বি বৰুৱা কেঞ্চাৰ ইন্টাৰ্ণাটাইট, ঘোষ ব্ৰাডাৰছ আদিৰো ব্ৰেণ্ড এন্বেছাডৰ হিচাপে জুবিন চুক্তিৱদ্ধ। জুবিন গাৰ্গ ছান মাৰ্টিন কোম্পানীটোৰ ব্ৰেণ্ড এন্বেছাডৰ হিচাপে নিযুক্ত হোৱাৰ পিছত গ্ৰাহকৰ মাজত কোম্পানীটোৰ চাহিদা অধিক বৃদ্ধি পায় বুলি কোম্পানীটোৰ সঞ্চালক সুভাষ চান্দ শেঠীয়ে মন্তব্য কৰে।

জুবিন আৰু মই

□ মানস ববীন

আমি তেতিয়া যোৰহাট জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ। কলেজৰ বৰপাত্ৰ কুটীৰৰ সন্মুখত আমাতকৈ ডাঙৰ ল'ৰাবোৰে আড্ডা মাৰে। এই আড্ডাৰ প্ৰায়বোৰ ছাত্ৰই সংগীত-সাধনাৰ লগত কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰে জড়িত আছিল। সেই আড্ডাৰে দীঘল চুলিৰ দুজনমান ল'ৰাৰ নতুন ফেশ্বন সেই সময়ৰ আমাৰ চৰ্চাৰ বিষয়। জনামতে এজনৰ নাম আছিল জংকি দস্ত; তেখেত তবলাবাদক তথা সেই সময়ৰ উজনি অসমৰ জনপ্ৰিয় গায়িকা বৃষ্টি দস্তৰ ভ্ৰাতৃ। আৰু আনজন হ'ল জুবিন বৰঠাকুৰ; এজন ছিছেচাইজাৰ-বাদক আৰু এখন নতুন কেছেটৰ কামত ব্যস্ত উদীয়মান কণ্ঠশিল্পী। গানৰ প্ৰতি দুৰ্বল বা নিজেও কেছেট এখন নিৰ্মাণৰ পৰিকল্পনা কৰি থকা বাবেই কিজানি সেই আড্ডাৰ আড্ডাবৈসকলৰ বিষয়ে জানিবলৈ, চিনাকি হ'বলৈ আশ্ৰয় উপভোগ কৰিছিল।

সুযোগ আহিল। নৱাগত আদৰ্শী সভাত মই গীত পৰিবেশন কৰাৰ ঠিক আগে আগে গীত পৰিবেশন কৰিছিল মহাবিদ্যালয়ৰে ছাত্ৰী প্ৰয়াত শিল্পী জংকি বৰঠাকুৰে আৰু তেখেতৰ লগত বাদ্য সংগত কৰিছিল

জংকি দস্ত, জুবিন বৰঠাকুৰ আদিয়ে। কৈছোঁবেই, দীঘল চুলিৰ ফেঞ্চনৰ জংকি দস্ত আৰু জুবিন বৰঠাকুৰৰ প্ৰতি আমাৰ আকৰ্ষণ আছিল। তেখেতসকলৰ অনুষ্ঠান শেষ হোৱাৰ পাছত মঞ্চৰ তলতে বৈ মোৰ বন্ধু, বৰ্তমান মুম্বাই প্ৰতিষ্ঠিত গীটাৰবাদক অভিলাষ ফুকনে জুবিনদাক মাত দিলে, মোকো চিনাকি কৰি দিলে, তেখেতৰ কেছেটৰ খবৰ ল'লে। তেওঁ ক'লে কেছেটৰ মিউজিকৰ ৰেকৰ্ডিং শেষ হ'ল,

ভয়চ ডাবিং আৰু মিক্সিঙৰ কাম বোহেত হ'ব, দুই-এদিনতে তেওঁ যাব। কথা ইমানেই। আমি আমাৰ অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰিবলৈ মঞ্চলৈ উঠি গ'লো।

এদিন ক্লাছ কৰি উভতি আহোঁতে কলেজৰ কেম্পাছৰ ওখ ভালগছজোপাত হাতেৰে লিখা এখন পোষ্টাৰ দেখিলোঁ—অপূৰ্ব সংগীত আৰু কথাৰে অসমীয়া আধুনিক গীতৰ কেছেট 'অনামিকা', শিল্পী কবিতা কৃষ্ণমূৰ্তি আৰু জুবিন গাৰ্গ। পোষ্টাৰখনত কাটি লগাই দিয়া হৈছিল জুবিনদাৰ এখন ফটো। কেছেটখন ওলোৱা বুলি জানি ভাল লাগিল। সেইদিনা সন্ধিয়া মোৰ বন্ধু, বৰ্তমান ডিজি মিউজিক ষ্টুডিঅ'ৰ শব্দযন্ত্ৰী নৈবেদ্য হাজৰিকাৰ চাইকেলত উঠি এন কে প্ৰডাকছনৰ কেছেট বিপনী পালোঁগে। পিছে তাত গৈহে গম পালোঁ, কেছেটখন বোলে দুই-এদিনৰ পাছতহে বজাবলৈ আহিব। সেইদিনা তেখেতসকলেৰে 'অনুৰাধা' নামৰ আন এখন কেছেট কিনি আনিলোঁ। কেছেটখনৰ শিল্পী উৎপল শৰ্মা আৰু অনুৰাধা পাড়েবাল। কেছেটখনৰ প্ৰায়খিনি গীতৰে কথা আৰু সুৰ আছিল জুবিনদাৰ। 'জোন গ'লা বাতি হেনো আকাশত মৰমৰ চাকি জ্বলে'... কেছেটখনৰ গীতবোৰ শুনি অসমীয়া সংগীতৰ যে এটা নতুন ধাৰাৰ জন্ম হ'বলৈ গৈ আছে তাৰ উমান পালোঁ। ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছতে 'অনামিকা' নামৰ কেছেটখনে মুক্তি লভিলে। কোনোবা এটা শাৰদীয় সন্ধিয়া নৈবেদ্যই 'অনামিকা' কেছেটখন কিনি আনি মোক শুনিবলৈ দিলেহি।

সৰুৰেপৰা জয়ন্ত হাজৰিকা আৰু ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ শুভ মোৰ বন্ধুশীল মনটোক 'অনামিকা'ৰ গীতবোৰে প্ৰথম শ্ৰবণতে বিশেষ আমেজ দিব পৰা নাছিল যদিও ব্যতিক্ৰমী দ্বিতীয় পিঠিৰ 'প্ৰীতিৰ সুবাসে' শীৰ্ষক গীতটোৱে মোক আশ্বস্ত কৰিছিল। গীতটিৰ গায়কী, সংগীতসজ্জা আৰু কথাংশই মোক কেছেটটিৰ সৈতে বান্ধি পেলাইছিল। ক্ৰমে ক্ৰমে আটাইবোৰ গীতেই ভাল লগা হৈ আহিছিল।

'অনামিকা' শুনাৰ পাছত 'অনুৰাধা'ই ইংগিত দিয়া অসমীয়া আধুনিক গীতৰ নয়া ধাৰাটোৰ সম্বন্ধ আমাৰ ধাৰণা স্পষ্ট হ'ল। আমি অনুভৱ কৰিলোঁ

পৰিৱৰ্তনৰ এছাটী বতাহ। ক্ৰমশঃ আমি ডুব বাৰলৈ ধৰিলোঁ 'অনামিকা' আৰু 'অনুৰাধা'ৰ প্ৰতিটো গীতৰ মাজত, নতুন গায়কী, নতুন সংগীতসজ্জা, নতুন শব্দচয়নে আমিবোৰক পৰিৱৰ্তনৰ নতুন পথৰ পথিক হ'বলৈ হাতবাউলি মাতিিলে। তাৰ পাছত 'মায়ী'ৰ জনপ্ৰিয়তাই এই পৰিৱৰ্তিত ধাৰাটোক প্ৰতিষ্ঠাই কৰি পেলালে।

ইতিমধ্যে মোৰ শ্ৰব্য কেছেট 'নীহাৰিকা'ই মুক্তি লাভ কৰিছিল আৰু মই গুৱাহাটীত স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ লৈছিলোঁহি। এইখিনি সময়লৈকে কলেজত লগ পোৱাৰ পাছত আৰু জুবিনদাক গানৰ মাজেৰেহে লগ পাই আছিলোঁ। ১৯৯৭ চন মানৰ কথা। বিশ্ব সময়ত মই গুৱাহাটীৰ পৰা নৈশ বাছত শিৱসাগৰৰ ঘৰলৈ গৈ আছোঁ। টোপনিৰ জালত কেতিয়ানো বাছখন জখলাবজাত বৈ গল গমেই পোৱা নাছিলোঁ; কাষৰ দোকানবোৰৰ পৰা ভাহি অহা বিছনীতৰ কেছেটবোৰৰ উল্লেখ শব্দত মোৰ টোপনি তাকিল। এটা গীত কাণত পৰিল— এটা নতুন কণ্ঠ, আচিনাকি: কিন্তু ইমান শুৱলা, ইমান নিখুঁত! কোন হ'ব পাৰে? মই বাছৰ পৰা নামি গলোঁ। দোকানীজনৰ পৰা কেছেটখন লৈ গায়কজনৰ নামটো পঢ়িলোঁ। কি আচৰিত! জুবিনদা? মোৰ দৰে চাগে' অসমৰ প্ৰতিজ্ঞ ন শ্ৰোতা এইখিনি সময়ত আচৰিত হৈছিল যেতিয়া 'উজানপীৰিত্তি' নামৰ বিছনীতৰ কেছেটখনৰ 'দোভাগ ৰাতি ঐ নাচনী মোলৈ মনত পৰেনে' গীতটিৰ কণ্ঠশিল্পী জুবিন গাৰ্গ বুলি জানিব পাৰিছিল। আচলতে পশ্চিমীয়া সুৰ আৰু সংগীতৰ উচ্চাংগ গায়নশৈলীৰ গীতেৰে পৰিচিত জুবিনদাৰ কণ্ঠই লোৱা থলুৱা ৰূপটোক চিনি পাবলৈ তেওঁৰ গীত শুনাও অভ্যস্তজনৰো হয়তো আৰুকাৰ হৈছিল। তেওঁৰ কণ্ঠৰ পৰশতেই পৰৱৰ্তী সময়ত অসমৰ থলুৱা গীত-মাতে নতুন ৰূপ পালে। এই কথা অসমৰ সংগীতৰ ইতিহাসে সদায় সুঁৱৰিব।

ইতিমধ্যে বিভিন্ন কেছেটত গীত গায়, গীত লিখি, সংগীত পৰিচালনা কৰি অসমৰ সংগীত জগতত ময়ো মানস ৰবীন হিচাবে খোপনি এটা লৈছিলোঁ। ১৯৯৯ চনৰ শেষৰফালে মই 'প্ৰিয়া আ' প্ৰিয়া' নামৰ ছবিখনৰ সংগীত পৰিচালক হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰোঁ। এইখিনি সময়ত 'বৌৱা' নামক কৰে' আৰু 'মহাৰথী' নামৰ ছবি দুখনৰ জনপ্ৰিয়তাই অসমীয়া চলচ্চিত্ৰক নতুন জীৱন দান কৰিছিল। জুবিনদা খুবেই ব্যস্ত। নিজৰ ছবি 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ' আৰু পৰিচালক য়ুনি বৰুৱাৰ 'হিয়া দিয়া নিয়া'ৰ সংগীত পৰিচালনাৰ কামত। আমাৰ ছবিতো জুবিনদাক গীত গোওৱাৰ কথা। মই আৰু ছবিখনৰ অন্যতম প্ৰযোজক ৰাস্তাৰ নেওগ তেওঁক লগ ধৰিবলৈ ডিজি

মিউজিক ছুঁড়িঅ'লৈ আহিলোঁ। সেইদিনা জুবিনদা 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'ৰ পাৰ্শ্ব সংগীতসজ্জাৰ কামত ব্যস্ত হৈ আছিল। ব্যস্ততাৰ মাজতে তেওঁ আমাৰ লগত কথা পাতিলে। কথা মানে তিনিটা বাক্য

—তুমি মিউজিক কৰিছা?

—হয়।

—কোন ছুঁড়িঅ'ত?

— অডিটেকত।

— ঠিক আছে, আজি ৰাতি গাম।

ৰাতি ১১ মান বজাত জুবিনদা তেখেতৰ বন্ধু প্ৰয়াত জয়ন্ত পাত্ৰৰ লগত আহি ছবিখনৰ তিনিটি গীত ডেৰঘণ্টামান সময়ত গাই শেৰ কবি গুচি গ'ল। এই 'প্ৰিয়া অ' প্ৰিয়া' ছবিতে প্ৰথম জুবিনদাক মই মোৰ গীত গোৱাওঁ। ছবিখনৰ গীতবোৰ জনপ্ৰিয় হৈছিল। পিছে ছবিখনে ২০০৪ চনতহে মুক্তি লাভ কৰে। জীৱনৰ প্ৰথম ছবিখনে সময়ত মুক্তি লাভ নকৰাৰ কাৰণে মনত আজিও এটা দুখ থাকি গ'ল।

জয়ন্ত পাত্ৰ মোৰ ঘোৰহাটৰ দিনৰে চিনাকি। সেইদিনা 'প্ৰিয়া অ' প্ৰিয়া'ৰ গীত বেকৰ্ডিঙৰ সময়তে মোক ডিজি মিউজিকত তেখেতক লগ ধৰিবলৈ মাতি থৈ আহিল। মই লগ ধৰিলোঁ। তেখেতে জুবিনদাৰ বাবে এটা বিহগীত লিখিবলৈ মোক ক'লে। মই বিপাণ্ডত পৰিলোঁ, কাৰণ তেতিয়ালৈকে মই আধুনিক গীত আৰু চলচ্চিত্ৰৰ গীতৰ বাহিৰে অন্য সংগীতৰ কাম কৰা নাছিলোঁ। জয়ন্তদাই নেৰে। অবশেষত এটা গীত লেখিলোঁ—'মনত পৰে তোমালৈ, মাজনী সময় নাপাওঁ যাবলৈ'। গীতটো জনপ্ৰিয় হ'ল। এই গীতটোৰ জৰিয়তে মই বিহগীতৰ জগতখনত প্ৰবেশ কৰোঁ আৰু জুবিনদাৰ নিজা প্ৰডাকছনৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰাৰ লগতে 'সোণাক' নামৰ এই কেছেটখনৰ সংগীত পৰিচালক বিমান বৰুৱাবো অন্যান্য কামৰ সহযোগী হৈ পৰোঁ। বিহগীতৰ প্ৰব্য কেছেটৰ জগতলৈ মোক জোৰকৈ টানি অনাৰ বাবে প্ৰয়াত জয়ন্ত পাত্ৰলৈ এইচৈগতে মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ আৰু এই লেখাটো লিখিবলৈ দি মোক অতীতলৈ ঘূৰি চাবলৈ বাধ্য কৰোৱা মশু শইকীয়ালৈ ধন্যবাদ জনালোঁ; কাৰণ, এই কথাখিনি আজি লেখিবলৈ নবহি কিছু বছৰৰ পাছত বহা হ'লে কিজানি মোৰ স্মৃতিয়েই প্ৰত্যক্ষা কৰিলেহেঁতেন, আজি লেখি থাকোঁতেই মোৰ মাজে মাজে খেলি-মেলি লাগিছে—কোনটো আগত! কোনটো পাছত!

পৰিবৰ্তনৰ বতাহজ্বাক বলিয়েই আছিল। আকৌ এটা নতুন পৰিবৰ্তনৰ সৈতে আমাৰ চিনাকি হ'ল। 'দেহাজান' নামৰ বিহুসুৰীয়া শ্ৰব্য কেছেট এখনৰ জনপ্ৰিয়তাই হঠাৎ প্ৰতিষ্ঠিত নব্য-আধুনিক সংগীতৰ ধাৰাটোক হুৰিৰ কৰি দিব বিচাৰিলে। তবালি শৰ্মা, মিলি বৰুৱা আৰু মই তেতিয়া সৰ্বস্বতী কমিউনিকেশ্বন নামৰ প্ৰযোজনা সংস্থাটোৰ কৰ্মী। এইছোৱা সময়ত বিহুসুৰীয়া কেছেটবোৰে জনপ্ৰিয়তাৰ শিখৰ চুমিছিল যদিও আমাৰ প্ৰতিষ্ঠানৰ ফালৰ পৰা তেতিয়ালৈ বিহুসুৰীয়া কেছেটৰ কোনো পৰিকল্পনা কৰা হোৱা নাছিল। এদিন হঠাৎ ডিজি মিউজিকলৈ যাওঁতে এন কে প্ৰডাকশ্বনৰ স্বত্বাধিকাৰ দেৱ বৰকটকীয়ে তেখেতসকলৰ বিহুসুৰীয়া কেছেটৰ পৰিকল্পনাৰ কথা জনালে। সেই সময়ত সংগীতকৰ্মী হিচাবে নাম এটা হৈছিল যদিও টকা-পইচাৰ বৰ অভাবী আছিলোঁ। দেৱদাই সুন্দৰ বিহুসুৰীয়া গীত এটি বিচাৰিলে। মই তৎক্ষণাত এটি গীত শুনাগোঁ, উদ্দেশ্য দুটা—গীতটো যদি তেখেতে পচন্দ কৰে মই জুবিনদাৰক আন এটা গীত গোওৱাৰ সুযোগ পাম আৰু পূজাত ঘৰলৈ যাবলৈ দুটকামান পইচা পাম। দেৱদাই মোক নিৰাশ নকৰি মোৰ গীতটো পচন্দ কৰিলে আৰু কেছেটটোৰ প্ৰথম গীত হিচাবে গীতটোক স্থান দিলে। গীতটো ৰাতিৰ ভিতৰতে জনপ্ৰিয় হ'ল। 'নবৌ ঐ, মোলৈ এজনী ছোৱালী চালিনে নাই?' এই গীতটিৰ জনপ্ৰিয়তাই মোৰো জীৱনটো সলাই পেলালে।

ইমানখিনিৰ পাছতো কিন্তু জুবিনদাৰ সৈতে মোৰ বিশেষ কথা-বতৰা বা কোনোধৰণৰ আত্মীয় সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠা নাছিল। কথাতো এতিয়া ভাবিলে আচৰিত লগাগে। আচলতে মই গুৱাহাটীলৈ অহাৰ সময়তেই তেওঁ ব'ম্বেত থাকিবলৈ লৈছিল, গতিকে লগ-ভাগ পোৱাৰ কথাই নাই। গীত গোৱাওঁতে যি অকল সময় লগ পাইছিলোঁ সেই সময়খিনিতো ইমানদিনে তেখেতৰ গীত শুনি তেখেতৰ প্ৰতি মনত জন্ম হোৱা অগাধ শ্ৰদ্ধা আৰু সন্ত্ৰমে মোক তেখেতৰ ওচৰত সচৰাচৰ মইটো হৈ উপস্থাপন কৰাত বাধা দিছিল। মই জুবিনদাৰ আচল সান্নিধ্যলৈ আহোঁ তেখেতৰ 'নাহৰ' নামৰ শ্ৰব্য কেছেটখনৰ সংগীত পৰিচালনাৰ যোগেদি। এইখিনি সময়ৰপৰাহে তেখেতৰ লগত মোৰ সহজ বাৰ্তালাপ আৰম্ভ হৈছিল। মোৰ গীতবোৰ গাওঁতে তেওঁ মই গীতত প্ৰয়োগ কৰা ফকৰাবোৰৰ অৰ্থ সুধিছিল। মই যথায়থ উত্তৰ দিব লগা হৈছিল প্ৰতিটো গীত গোৱাৰ আগমুহূৰ্ত্তত। প্ৰতিটো কাক দিয়াৰ সময়ত প্ৰশ্ন কৰিছিল কিয় তেনেদৰে গাব লাগে। মই সীমিত জানেৰে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। আচলতে তেওঁ কিতানি মোক পৰীক্ষা কৰিছিল। পৰীক্ষাত মই উত্তীৰ্ণ হ'লো

নে নাই আজিলৈকে নাজানিলোঁ। এতিয়াও কেতিয়াবা গীত গোৱাৰ আগমুহূৰ্ত্তত তেখেতে প্ৰশ্ন কৰে। মই কেতিয়াবা উস্তৰ দিওঁ, কেতিয়াবা নজনৰ ভাও ধৰোঁ। সাহিত্য আৰু ভাষা, এই দুয়োটা দিশতে তেখেতৰ দক্ষতা চকুত পৰা। বাক্যৰ গঠন, শব্দচয়ন আদিৰ বিষয়ে গীত ৰেকৰ্ডিঙৰ আগমুহূৰ্ত্তত বহু কথা আলোচনা কৰা হৈছিল আৰু বহু কথা শিকিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ দুয়োজনে দুয়োজনৰ পৰা। ইংৰাজী সাহিত্যৰ অধ্যয়ন আৰু বিশ্ব সাহিত্যৰ সৈতে চিনাকিটো তেখেতে তেখেতৰ পৰিয়ালৰ সূত্ৰে লভিছিল, কাৰণ তেখেতৰ পিতৃ কপিল ঠাকুৰৰ আলমিৰাত অলেখ বিদেশী কিতাপৰ সংগ্ৰহ মই নিজ চকুৰে দেখিছিলোঁ। থলুৱা ভাষাৰ প্ৰয়োগ আৰু ৰচনা মই মোৰ জন্মসূত্ৰে লাভ কৰিছিলোঁ যদিও শব্দৰ 'স্মাৰ্ট' প্ৰয়োগ আৰু 'ষ্টাইলিষ্ট' প্ৰক্ষেপণৰ কিতাপটোৰ বহু কথাই মই তেখেতৰপৰা শিকিছিলোঁ। 'মাজুলীৰ এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে' গীতটি মই লেখা আন গীতবোৰতকৈ এই কাৰণেই বেলেগ বুলি মই ভাবোঁ। গানৰ জৰিয়তে চিনাকি হোৱা মানুহজনক আন্তৰিকভাৱে লগ পোৱাৰ পাছত তেখেতৰ ব্যক্তিত্বৰ বহু নতুন দিশৰ সৈতে চিনাকি হোৱাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ। কাপোৰৰ দোকানত সোমালে আমি কেতিয়াও পিছিম বুলি ভাবিব নোৱৰা অদ্ভুত ৰঙৰ চোলা এটা কিনি লোৱা, হোটেলত সোমালে আগতে কেতিয়াও নোখোৱা খাদ্যৰ অৰ্ডাৰ দিয়া আদি তেখেতৰ স্বাভাৱিক কৰ্মৰাজিৰ প্ৰতিফলন তেখেতৰ গীতৰ মাজতো দেখা পাওঁ। এইবাবেই জুবিন গাৰ্গৰ গীতবোৰ আনতকৈ বেলেগ হয়। তেখেতে বেলেগ কিবা এটা বিচাৰি ফুৰে। অদ্ভুত তেখেতৰ পচন্দ। তেওঁ খেয়ালী, অন্যমনস্ক, আত্মমগন, স্থিতপ্ৰজ্ঞ...তেওঁ এজন জিনিয়াছ। কিছুমান মানুহৰ স্বভাৱ কিছুমান মানুহৰ লগত আচৰিত ধৰণে মিলে। মোৰ দেউতাৰ কিছুমান ঢং জুবিনদাৰ গাতো আছে বাবেই এই খেয়ালী মানুহজনক মই কিছু সহজতে কিছু দূৰলৈ বুজিব পাৰিছিলোঁ। তেখেতৰ অভিমানী মনটোৱে, বহলকৈ মেলি দিব পৰা অস্তৰখনে বহু আৱৰণৰ মাজত ঢাক খাই থাকিও মোৰ দৃষ্টিত ফটফটীয়াকৈ ধৰা দিছিল। ক্ৰমে ক্ৰমে আমি কাষ চাপি গৈছিলোঁ, প্ৰতিটো বিপদ-আপদৰ লগৰী হৈ আজিও দুয়ো দুয়োৰে ওচৰত থিয়দি আছোঁ।

জুবিনদাই সংগীত পৰিচালনা কৰা 'কন্যাাদান'ত মই প্ৰথম তেখেতৰ সংগীত পৰিচালনা গীত লিখোঁ। ছবিখনৰ পৰিচালক শ্ৰদ্ধাৰ মুনিন বৰুৱাক গীতৰ সুৰটো শুনায় জুবিনদাই কলে— নতুন ল'ৰা এটাক লেখিবলৈ দিছো, সি ভাল লেখিব, আপুনি তাক চিকুৱেৰেটো বুজায় দিয়ক। ছবিখনৰ এটা গুৰুতপূৰ্ণ

গীত মোৰ দৰে (গীতিকাৰ হিচাপে তেখেতৰ অচিনাকি) এজন ল'ৰাক লেখিবলৈ দিয়াত ভাইমনদাৰ (মুনিন বৰুৱাৰ) মনৰ অৱস্থা কেনে হৈছিল নাজানিলেও এটা কথা ঠিক তেখেতৰ ঠাইত মই হোৱা হলে নিশ্চয় জুবিনদাৰ ওপৰত নাৰাজ হ'লোহেঁতেন। ভাইমনদাই মোক মাতি চিকুৰেখটো বুজাই দিলে আৰু ক'লে সম্পূৰ্ণ কৰি মোক এবাৰ দেখুৱাই ল'বা। মই গীতটো লেখি তেখেতক দেখুৱালো।

'লহিয়ালে বঙা বেৰি

পশ্চিমৰে আকাশতে আবৰি'

বাহঃ বঢ়িয়া হৈছে— লহিয়ালে শব্দটো আৰু বহুদিনৰ মূৰত শুনিলো বুলি ভাইমনদাই মোৰ গীতটোক শলাগিলে আৰু এইদৰেই জুবিনদাৰ প্ৰত্যক্ষ 'ফৰ্মাইচ'ত মই মুনিন বৰুৱাৰ দৰে অসমৰ এজন দ্বিগুণ চলচ্চিত্ৰ পৰিচালকৰ ছবিত গীত লেখাৰ সুযোগ লাভ কৰো। এইখন ছবিৰে মই লেখা 'উল গুঠিৰ জানেনে নাজানে' গীতটোৱে অপাৰ জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছিল। এই গীতটি মই লেখিছিলো বৰেত। গীতটিৰ আঁৰত এটা মজাৰ ঘটনা আছে। মই বৰেতলৈ গৈছিলো জুবিনদাক বিহুগীত গোৱাবলৈ। কেইবাদিনো হৈ গ'ল তেওঁ গান গোৱা নাই। গানৰ কথা ক'লে তেওঁ অন্য কথা উলিয়াই, ক'বাত যুৰিবলৈ যাবলৈ লগ ধৰে— মই নিৰুপায়— কি কৰো, গান গোৱাই লৈ নগ'লেও নহয়, ইফালে ভবাতকৈ বেছি দিন থাকিবলগীয়া হোৱাত হাতৰ টকা-সিকাও কমি আহিছে, অৱশেষত উপায়স্বৰ হৈ মই তেওঁক ক'লো যে কালিলৈ মই যাব লাগিব, আৰু গানকেইটা নাগালে মই বৰ বিপদত পৰিম। মোৰ কথা শুনি তেখেতে হাঁহি হাঁহি ক'লে 'তোতকৈ ডাঙৰ বিপদত মই পৰি আছে— ভাইমনদাৰ চিনেমাৰ শ্বুটিং চলি আছে— পৰহি গানৰ শ্বুটিং, এতিয়ালৈকে মই গানৰ সুৰটোৱেই কৰিব পৰা নাই, লেখিবলৈ আছেই, গানটো সময়ত গৈ নাগালে তাত শ্বুটিঙেই বন্ধ হৈ যাব। গতিকে তই থাক, আৰু চাওচোন, যদি গানটো হয় তয়ে লেখিবি আৰু এই চিন্তাটো দূৰ হোৱাৰ লগে লগেই মই তোৰ আটাইবোৰ গান গায় শেষ কৰি দিম, কালিলৈ তই যাব পাৰিবি। জুবিনদা বাৰে বাৰে অন্যান্যমন্ত্ৰ হৈ আছে, মই বুজিছো তেওঁ সুৰৰ সন্ধানত— হঠাৎ মোক আচৰিত কৰি ক'লে— 'ব'ল বজাবৰ পৰা আহো'— গ'লো বজাবত পাহৰিব মন্ত্ৰই কিনিিলে, নহক-ধনিৰাৰ পাৰু কিনিিলে আৰু হাঁহি এটা মাৰি ক'লে— 'ব'ল আৰু কলিটিচন'

— মই ক'লো কৰা?

— তোৰ আৰু মোৰ

— মানে?

— মই গীতটোৰ সুৰ আৰু মিউজিক একেলগে কৰি যাম আৰু তই লগে লগে লেখি যাবি। চাবি মই ছেকেণ্ড মিউজিক কৰাৰ আগত তোৰ লেখা শেষ হ'ব লাগিব।

ঠিক আছে— মনটো ভাল লাগিল, আজি কামটো হ'ব কাৰণ গীতটো যদি কম্পিটিচনৰ কেবলত আজিয়েই হৈ যায় কালিলৈ অন্তত মোৰ গীতবোৰ গাব।

কম্পিটিচন আৰম্ভ হ'ল, লগতে আৰম্ভ হ'ল গৰিমাবোৰ বন্ধা-ৰঢ়া। জুবিন দাই প্ৰিলিউদটো আৰম্ভ কৰিলে— 'তা না না না না না, তা না না... মোৰ কাম নাই এইটো শেষ হোৱাৰ পাছতহে সুৰটো শুনিবলৈ পাম গতিকে পাকঘৰলৈ অহা-যোৱা কৰি আছো। কাৰণ আহোমৰ নাকে বহুত গাহৰি মঙহৰ গোন্ধ পাইছে। এবাৰ ধনিয়াৰ পাত এটা চোবাই আহো, এবাৰ নহক এফুটাকে নিমখ অকল লগাই চোবাই আহো— এনেতে জুবিনদাই চিঞৰিলে— 'মানস গুনহি' ইতিমধ্যে তেখেতৰ স্থায়ীৰ সুৰটো হৈ গ'ল— অপূৰ্ব সুৰ— ভাল হ'ব গীতটো মই ক'লো।

জুবিনদাই ক'লে— লেখ এতিয়া।

— লেখ মানে! কি লেখো? চিনেমাৰ গীত, কি চিকুৰেকত, কি বা কাহিনী লেখ বুলিলেই হ'লনে?

ইহি মাৰি জুবিনদাই ভাইমনদাই ফেল কৰা কাগজ এখন তুলি দি ক'লে— 'পঢ়ি ল'। মই আগহেৰে পঢ়িবলৈ ল'লো কিন্তু বাপুৰে বাপু ভাইমনদাৰ হাতে লেখা লতা আখৰ— তাতে ফেল কৰা— মই মৰিলো, এটা শব্দও যোটাৰ পৰা নাই উপায়-নাপাই ক'লো— 'পঢ়ি দিবনে?'

— Sorry, কম্পিটিচনত কোনোবাই কাৰোবাক সহায় কৰাৰ নিয়ম নাই।

— মৰিলো, বহু সময় আখৰ যোটাই যোটাই যি বুজিলো— ল'ৰা এটা টাউনৰ ভাড়া ঘৰত থাকে। তাত তাৰ বৌবেক তিনিজনী হঠাৎ আহি ওলায়হি আৰু তাৰ বিচনাত তাৰ প্ৰেয়সীৰ ফটো এখন আৱিষ্কাৰ কৰি ফটোখন লৈ ল'ৰাজনক জোকাই জোকাই গীত গায়— বহু।

মই লেখিবলৈ বহিলো, সুৰটোৰ সতে দুটামান শব্দ পগাই চালো, ওঁহো মনটো বহা নাই, মঙহৰ গোন্ধটোৰে মোৰ মনটোক পাকঘৰলৈহে টানি আছে। হঠাৎ মনলৈ আহিল— বৌবেকইতেনো ল'ৰাজনক কি বুলি জোকায়?

খুব বেছি সুখি— তাই ভাত বান্ধিব জানে নে নাজানে? অ' ঠিকেইতো— মই লেখি গ'লো আৰু তৎক্ষণাত মোৰ স্থায়ীটো লেখা হৈ গ'ল। বাকী থাকিল অন্তৰা দুটা। কম্পিটিচনৰ কথা। গতিকে সুৰ বিয়েই নহওক কথা কি লেখিম চিন্তা কৰি থোৱা যাওক বুলি ভাবিবলৈ ধৰিলো। এনেতে জুবিনদাই প্ৰথম ইন্টাৰলিউদ মিউজিকটো শেষ কৰি অন্তৰাৰ সুৰটো শুনালে। কথাখিনি কি হ'ব পাৰে আগতে ভাবিয়েই থৈছিলো; গতিকে পলম কিহৰ লেখি পেলালো—

'শুই উঠোঁতেই আজিকালি অ'ত বেলি হয়

সপোনতে চাগে ঘনে ঘনে দেখা হয়

বাচি খাবা যাগি শুবা বুঢ়ালোকে কয়

ছমহীয়া প্ৰেমত পৰি নপৰিবা জয়

এখানি এখানি কৰিবহিনেকি

আমাৰ মৰমৰে এনাঙ্গৰী

ককাইদেউ বৌ-দেউ অঙহী-বঙহীক

ল'ব পাৰিবনে আপোন কৰি..'

এনেতে গৰিমা বৌৱে চিঞৰিলে মানস ভাত— গতিকে কম্পিটিচনৰ ইন্টাৰভেল। বৌৱে, বৰ জুতি লগাকৈ ৰাঙিছিল, তাতে অ'ত পৰে জিভাৰ পানী পৰি থকা মোৰ লোভটো, বাহৰে গ্ৰাস কৰাদি দুই মিনিট মানতে খাই শেষ কৰিলো, জুবিনদাই ক'লে তোৰ শেষ হ'লেইনে? দুই নম্বৰী নকৰিবি মোৰ খাই শেষ হোৱাৰ পিছতহে আকৌ কম্পিটিচন আৰম্ভ হ'ব। মই ঠিক আছে বুলি কৈ পানীৰ গিলাছটো লৈ হাত ধোবলৈ আহিলো। মনহে, ঠিক আছে বুলি ক'লো যদিও মনটোৱে কিন্তু তেতিয়াৰ পৰাই চিন্তা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিয়েই দিছিল। হঠাৎ ভাব হ'ল, মই ভুল লেখিছো কাৰণ ল'ৰাটোৰ বয়সটো মই নাজানো। গতিকে বৌৱেকহঁতে তাকটো গালিও পাৰিব পাৰে। ইতিমধ্যে জুবিনদাৰ ভাত খোৱা শেষ হৈছিল। মই কথাটো তেওঁকেই সুধিলো— 'তেওঁ ক'লে অ' বয়সটো ময়ো নাজানো নহয় ব' ভাইমনদাক ফোন কৰি সুধিদিওঁ। ঘড়ীলৈ চালো ৰাতি ডেৰটা বাজিছে। ভাইমনদাক এতিয়া ফোন কৰাটো ভাল হ'ব জানো? জুবিনদাই ক'লে— গান হোৱা নাই বুলি তেওঁৰ টোপনিয়েই অহা নাই চাগে, ফোন কৰিলে গান হোৱা বুলি জানি টোপনিটো তালকৈহে আহিব। ফোনৰ ৰিং হ'ল, ভয়ে ভয়ে মই বৈ আছে কিবা হয়। সিকালৰ পৰা টোপনিৰ পৰা উঠি ভাইমনদাই খঙেৰে ক'লে—

'ফোন'...

মই একো নকৈ জুবিনদাক বিচিভাৰটো দি দিলো।

জুবিনদাই ক'লে— ভাইমনদা মই জুবিন।

— গান হ'লনে?

— হৈ আছে মানসে কিবা এটা কয় বোলে।

আকৌ বিচিভাৰ মোলে, মই ভয়ে ভয়ে ক'লো— ভাইমনদা দেৰিকে ফোন কৰিলো নেকি?

— দেবি; ডেৰটা বাজিছেহে কোবা— মই ক'লো, তেওঁ বুজালে, মই বুজিলো ল'ৰাক গালি পাৰিবলগীয়া নাই। ল'ৰা বিয়া-বাক কৰাব পৰা সামৰ্থ্য, গতিকে লেখিলো।

'আমাৰ ঘৰৰে দুবাৰ-দলিকে

গছকাবাহি দুই-এমাহতে

দৰাৰে চোলা-চুৰিয়া যোৰকে

আজিয়েই দিও নেকি চিলাবলে..'

কম্পিটচনত মই জিকিলো— পুৰস্কাৰ হিচাপে পাছদিনা মোৰ আটাইকেইটা গীত গোবাই লোৱাৰ লগতে এটা নিউএণ্ড নামৰ শব্দ-যন্ত্ৰ তেওঁৰ পৰা লৈ গুৱাহাটীলৈ আহিলো।

বহু কথাই মনত পৰিছে লেখি থাকিলে শেষ নহ'ব, তাৰ মাজতে সম্পাদক ডাঙৰীয়াৰ কাটা নিৰ্দেশটোও মনত পৰিছে। 'মানস লেখাটো কিন্তু বেছি দীঘল নকৰিবা' ঠিক আছে— অন্তত কিছু কথাটো লিখা গ'ল, পাঠকৰ মৰম আৰু আশীৰ্বাদ পালে পাছলৈ আৰু কথা লিখিব পৰা যাব। ৰাইজৰ ইমান মৰম আৰু আদৰ লভা এজন শিল্পীক নিচেই ওচৰৰ পৰা আমাৰ জীৱনে প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ সুযোগ লভাৰ বাবে আমি পৰমেশ্বৰৰ ওচৰত সদায় কৃতজ্ঞ। জুবিনদাৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনাৰে..

কুজ আপত জুবিন

- নাম : জুবিন গাৰ্গ ওৰফে জুবিন বৰঠাকুৰ। ঘৰুৱা নাম গ'স্তী।
 জন্ম : ১৮ নৱেম্বৰ, ১৯৭২ চন, পুৱা।
 স্থান : গাৰো পাহাৰৰ ডুৰা।
 হ'ব : গান শুনা, চিনেমা চোৱা, আহাৰৰ জুতি লোৱা ইত্যাদি।
 ধনাত্মক দিশ : কনফিডেন্স।
 ঋণাত্মক দিশ : অসংখ্য।
 চাৰ্লিং পইণ্ট : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱ।
 প্ৰিয় ঠাই : টাৱাং।
 প্ৰিয় ৰং : ক'লা।
 প্ৰিয় খাদ্য : অসমীয়া খাদ্য।
 প্ৰিয় ব্যক্তি : চাৰ্লি চেপলিন।
 প্ৰিয় নাৰী : মোৰ 'মা' ইলি বৰঠাকুৰ।
 প্ৰিয় গ্ৰন্থ : 'ইয়াৰলিং'— চাৰ্লি চেপলিনৰ আত্মজীৱনী।
 প্ৰিয় গায়ক : কিশোৰ কুমাৰ।
 প্ৰিয় গায়িকা : আশা ভোঙ্কলে।
 প্ৰিয় ব্যক্তিত্ব : বিষ্ণু ৰাভা।
 প্ৰিয় অভিনেতা : মাৰ্শ্বো ব্ৰাণ্ডে।
 প্ৰিয় অভিনেত্ৰী : মিনা কুমাৰী।
 প্ৰিয় ছবি : চিটি জেনকেন, চাইকেল টিফ।
 প্ৰিয় সপোন : অস্ত্ৰহীন।
 ব'ল মডেল : নেপেলিয়ন বোনাপাৰ্ট।
 প্ৰিয় গান : বহুতো।
 শ্ৰেষ্ঠ সৃষ্টি (গান) : এতিয়াও বাকী।
 তুমি ভবাৰ দৰে ইউকেলিপটাসৰ দৰে ওখ হ'ব পাৰিছানে : অলপ অলপ হেৰে।

জুবিনে লাভ কৰা বঁটাসমূহ

- ০ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় বুৰ মহোৎসৱত পশ্চিমীয়া সংগীতত গ'ল্ড মেডেল।
- ০ 'মা আলি' শীৰ্ষক গীতৰ বাবে মানয়েছিয়াত লাভ কৰে 'গ্নৱেল ইণ্ডিয়ান ফিল্ম এৱাৰ্ডছ (জিফা)' ২০০৬ চন।
- ০ কলকাতা ছবি জগতে (টলীউড) একেৰাহে দুবাৰ জুবিনে লাভ কৰে 'কলকাতা' বঁটা, ২০০৫-০৬ চন।
- ০ 'শুভু তুমি' নামৰ বাংলা ছবিখনৰ পৰিচালনাৰ বাবে জুবিনে লাভ কৰে 'বেংগল ফিল্ম জাৰ্ণেলিষ্ট এৱাৰ্ড' ২০০৫ চনত।
- ০ বলীউডৰ বিখ্যাত ষ্টাৰডাষ্ট এৱাৰ্ড, ২০০৬ চন।
- ০ অসম ৰাজ্যিক চলচ্চিত্ৰ বঁটাৰ 'শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পী বঁটা' লাভ কৰে ২০০৫ চনত।
- ০ প্ৰাগ চেনেল এৱাৰ্ড।
- ০ মুনলাইট মিডিয়া বঁটা ইত্যাদি।

জীবন-পঞ্জী

জন্ম : ১৮ নবেম্বৰ, ১৯৭২ চন।

জন্ম স্থান : তুৰা চিভিল হস্পিতাল, গাৰো পাহাৰ।

পিতৃ : মোহিনী মোহন বৰঠাকুৰ ওৰফে কপিল ঠাকুৰ।

মাতৃ : ইলি বৰঠাকুৰ।

শিক্ষা : প্ৰাথমিক শিক্ষা যোৰহাট কাৰ্মেল ইংৰাজী মিডিয়াম স্কুল।
স্কুলীয়া শিক্ষা কৰিমগঞ্জ হাইস্কুল, বিজনী বান্ধৱ হাইস্কুল। ১৯৮৮-
৮৯ বৰ্ষত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ, তামুলপুৰ হাইস্কুল, মলবাৰী।

কলেজ : জে বি কলেজ, যোৰহাট আৰু বি বৰুৱা কলেজ, গুৱাহাটী।

১৯৮৯ চনত যোৰহাট বঙালপুখুৰীত নিগাজীকৈ থাকিবলৈ লয়।

১৯৯২ চনত প্ৰথম অডিঅ' এলবাম 'অনামিকা' মুক্তি।

২০০০ চনত ৪ ফেব্ৰুৱাৰীত বিবাহ, কইনা : গৰিমা শইকীয়া গাৰ্গ।

অভিনয় কৰা ছবি : 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ', 'দীনবন্ধু', 'মন যায়'।

হিন্দী ছবি : 'ফিফা', 'কাঁটে', 'ব্ৰীডচ বাস্টেট', 'মুদ্রা', 'ডেল মণ্ডি IV',
'আই চি ইউ', 'বহু এক প'ল', 'নেহলে পে নেহলা', 'প্যাৰ কি চাইড
এফেক্ট', 'গেংষ্টাৰ', 'ষ্ট্ৰিংছ', 'বিগ ব্ৰাদাৰ', 'ক্যা লাভ ষ্টোৰী হো', 'ৰাছিয়া
চ্যাজান', 'স্বহী কৰ্তী মিলা কৰো', 'গুড বয় বেড বয়', 'দ্যা টেইন্ট',
'বেকিব', 'বৰ্ষে টু গোৱা', 'কেইছে কহ', 'ভিকটৰিয়া নং ২০৩', 'মনোৰমা
৬ কিট আন্দাৰ', 'হেল্ল' ইত্যাদি।

ভিডিঅ' এলবাম : 'পাকিজা', 'মুক্তি', 'মোৰ প্ৰিয় গীত', 'কমাল' আদি।

পৰিচালনা : অসমীয়া ছবি - 'তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ'। আৱাহন খিয়েটাৰব
(২০০৬-০৭) বৰ্ষৰ নাট 'নাচ ময়ূৰী নাচ'ৰ পৰিচালনা।

কণ্ঠদান কৰা কেছেট চিডিৰ সংখ্যা : প্ৰায় ১৫ শ।

কণ্ঠদান কৰা গীত : প্ৰায় ১০ হাজাৰ।

বিদেশত স্ব'

২০০২ চনৰ অক্টোবৰ মাহত ডুবাইত বলীউড স্ব'।

২০০৪ চনৰ জুলাইত আমেৰিকা অষ্টিনত।

২০০৭ চনৰ জুলাইত আমেৰিকা পেঞ্চিলভেনিয়া।

২০০৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী নিউয়ৰ্ক স্ব'।

২০০৮ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰীত বেণ্ট ইণ্ডিজ ত্ৰিনিদাদৰ ভেলেণ্টাইন ডে স্ব'।

২০০৬ চনৰ ডিচেম্বৰত মালয়েছিয়া জি আই এফ এ এৱাৰ্ডৰ অনুষ্ঠানত।

২০০৭ চনৰ মাৰ্চত মালয়েছিয়াত।

২০০৪ চনৰ এপ্ৰিলত ডুবাইত।

২০০৭ চনৰ এপ্ৰিলত ডুবাইত।

২০০৭ চনৰ এপ্ৰিলত ওমানত বিছ স্ব'।

প্ৰকাশিত পুথি : শব্দ অনুভূতি (কাব্য সংকলন) প্ৰকাশক : আই ক্ৰিয়েশ্যন
সংকলনৰ সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা অমৃতকৃষ্ণ বড়া।

২০০৯ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰীত বেণ্ট ইণ্ডিজ আৰু আমেৰিকাত।

জুবিন গাৰ্গে সংগীত পৰিচালনা কৰা অসমীয়া ছবিকেইখন (২০০৮ চনলৈকে)

ক্রম নং	ছবি	পৰিচালক
১	হিয়া দিয়া নিয়া	মুনিন বৰুৱা
২	তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ	জুবিন গাৰ্গ
৩	দাগ	মুনিন বৰুৱা
৪	নায়ক	মুনিন বৰুৱা
৫	প্ৰেম আৰু প্ৰেম'	শঙ্কু গুপ্ত
৬	কন্যাধন	মুনিন বৰুৱা

৭	শীতল নদীৰ দুটি পাৰ	মুন্না আহমেদ
৮	জোনাকী মন	জীতৰাজ বৰ্মন
৯	বিধাতা	মুনিন বৰুৱা
১০	প্ৰিয়া মিলন	মুন্না আহমেদ
১১	অগ্নিসাধী	যদুমণি দত্ত
১২	জুমন সুমন	মহিবুল হক
১৩	বাকদ	মুনিন বৰুৱা
১৪	অধিনায়ক	যতীন বৰা
১৫	আমি অসমীয়া	ৰাজীৱ ভট্টাচাৰ্য
১৬	দীনবন্ধু	মুনিন বৰুৱা
১৭	ৰং	মুনিন বৰুৱা
১৮	মন যায়	এম মনিৰাম

অক্ষৰিষ্ট : বাহ্যিকভাৱে ডিফাইনাব গগলুছ বা আন যি চহৰাই নিশিচক লাগিলে জুবিন গাৰ্গে কিন্তু ৫.৫ পাৰাবৰ কণ্টেক লোকবোৰ চকুত থাকিলেহে দেখা পায়। যেমালিৰ সময়ত ঘৰৰ মানুহে সূততে জুবিনক নিকল্প কৰাৰ বাবে এই লোক লুকুৱাই থৈ দিয়াৰ অন্তৰ্গত ব্যবহাৰ কৰে।

সৰুকালৰ দুষ্ট ল'ৰা জুবিনৰ কিন্তু একাডেমিক কেৰিয়াৰো খুবেই ভাল। হাইস্কুল শিক্ষান্ত / উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বিজ্ঞান) দুয়োটা পৰীক্ষাতে শতভাগৰ ওপৰত নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হৈ চমক দিছিল। সৰুকালতই ইন্টাৰ্মিডিয়েট গছৰ দৰে ওখ হ'ব খোঙা। সঁচাই আজি ৰং ওখ হ'ল। নিজস্ব প্ৰতিভাৰ সৈতে বে যলিয়ান জুবিনৰ এই সুৰীয়া যাত্ৰা সফল হওক। ২০২৪ সফলভাই উচ্চৰ পৰা উচ্চ শিক্ষাৰ স্পৰ্শ কৰক। আত্মিক সময়তে এয়াই হ'ব আমাৰ আন্তৰিক কামনা! অসমীয়া কৃত্তিক লুইতৰ নাৰ ডাক্তি লিঙ্ক-গংগাৰ সৰা টেমচ নৰীলৈকে বোৱাই লৈ বাওক জুবিনে।...

ভুবিন

গার্গব

এয়ুঠি

জনপ্রিয়

গান

গানে কি আনে ...

কথা : হীৰেন ভট্টাচাৰ্য / সুৰ ভূবিন,

“অনামিকা”

গানে কি আনে সুৰৰ সোপানে সোপানে
 গানে কি আনে ডাঙৰৰ কাণে কাণে
 বামধেনুৰ শিতানে শিতানে ॥

সৌ আকাশৰ টৌ তোলা
 জোনাকৰ গানে

সৌ পথাৰৰ থোৰ মেলা
 কুমলীয়া ধানে

জানো জানো ?

গানে কি আনে কি সানে

সুৰৰ সোপানে সোপানে ।

গানে শাওণৰ আকাশৰ দৰে কান্দে

গানে ৰূপহী বিজুলী চমকেৰে হাঁহে ।

গানে কি আনে কি সানে

সুৰৰ সোপানে সোপানে

বামধেনু শিতানে শিতানে ॥ ❦ ❦ ❦

হাঁহিলে তুমি ...

কথা/সূত্র : জুবিন,
'অনামিকা'

হাঁহিলে তুমি মুকুতামণি সবে
দূচকু ভবিলেও মন নভবে
বেদনার জ্বলা জুই কেতিয়া নুমাবা
মৰমৰ সুবাসেবে অনামিকা
কলিজা বগ্গা কৰি উজ্বলি আছা।

বহুদিনৰ পৰা নিশা জাগি
সাঁচিছে যে তোমালে' মন মাধুৰী
উঠলি উঠা মৰমে গোপনে হিয়া আবৰে
বেদনাৰ আকাশ ভাঙি
মন কিয় যে নভবে
কোৱানা অনামিকা
কলিজা বগ্গা কৰি উজ্বলি আছা।

সোণসৰা সপোনৰ পাৰ ভাঙি
অসীমলে' আহিলা তুমি আজি
কতয়ে দুখৰ ধুমুহা
পাৰ হৈ আহি আহি
সেউজীয়া এটি ছবি
মনৰে মাজতে আঁকি
বৈ আছে অনামিকা।
কলিজা বগ্গা কৰি
উজ্বলি আছা।।
হাঁহিলে...।। ❁❁❁

প্ৰীতিৰ সুবাসে

কথা : বেনু শৰ্মা / সুৰ : জুবিন,
'অনামিকা'

প্ৰীতিৰ সুবাসে ধুবাই দিলেহি
মোৰেই উদাসী মন
পাহৰা গীতৰ সুৰ আহি
জগালেহি যৌৱন কিয় বাক।

দুচকু তুলি চৌপাশে চালী
ফুলিছে বজনীগছা
আকাশত দেখো শাব্দী জোনাক
নামিছে অলকানন্দা ।
পাহৰা গীতৰ সুৰে আহি
জগালেহি যৌৱন কিয় বাক

শত বজনীৰ এন্ধাৰ আঁতৰি গ'ল
নামিছে অলকানন্দা
পাহৰা গীতৰ সুৰে আহি
জগালেহি যৌৱন কিয় বাক
সুন্দৰৰে বঙীল ফাকুৰে
মন বাঙলী হ'ল
আকাশত... ॥ ❁❁❁

পথে পথে জোনাকে...

কথা : সবিতা শর্মা / সুব : জুবিন,
‘অনামিকা’

পথে পথে জোনাকে
পোহালা তুমিয়ে
তবা দবে নিবলে
আছৌ বৈ তোমালে'
তুমি আজি দূৰত
আছা কিয় তুমি আজি দূৰত।।

নিশাৰ পলে পলে মোৰ
প্ৰীতিৰ হিয়া ফুলে
তোমাৰ সুবাসেৰে মোৰ
এপকপানো কৰে
আকাশে দিবহি মোৰ মৰমক
মৌ মিঠা হাঁহিটি জীৱনত।
দূৰণিৰে পোহৰ দুকাষে
পথে পথে...

মনৰ আকাশত তুমি
জোনৰ দৰে উজ্বলি
আজ্ঞাৰ আঁউসী মাজত
আকাশ জোনাকী হাঁহি
পলাশো বাঙলী মোৰ স'তে
বৰষা নামিলে দেহে মনে
উলাহেৰে পখী বিড়িয়ালে
পথে পথে...। ~ ~ ~

শুনা শুনা ...

কথা /সূৰ : জুবিন,
'অনামিকা'

শুনা শুনা কণে কণে আজি সেই কথা
কোৱা কোৱা মনে মনে আজি সেই কথা
বছদিনবে সাবটি থকা
নোপোৱা বছ বেথা
এন্ধাৰ ৰাতিৰ জোনাকী তুমি
মোৰ জীৱনৰ ছবি
মনৰ হেঁপাহো তুমি বছ ৰহণ আঁকি
নীৰবে মোৰ কাষত আছ।

বুজিও নুবুজা কিয় নয়নৰ প্ৰকাশ
জানিও নাজানা কিয় মনৰ অভিজ্ঞা
অভিমানী, কিয় তুমি বুকু জ্বলোৱা
আকাশে মোৰ পোহৰাব তোমাৰ পৃথিৱীক।।
শুনা শুনা।

আছিল যেতিয়া দুৰত মেঘৰ সিপাৰত
জানিলা গোপনে আহি এজাক সপোনত
জীৱনে মোৰ নজনাৰে চেনেহ বুলালে
দূৰৰ আকাশ উজললে তোমাৰ মৰমে
শুনা...। ~ ~ ~

আশা মোৰ আশা

কথা/সূৰ : জুবিন,
'অনামিকা'

আশা মোৰ আশা
এখনি সৰহ নৈ
সেই আশা মোৰ আশা
আহিছে বাঙালী হৈ
মোৰ গানৰ বৃহ যুগৰ
সুখ-মুখৰ চিনাকি লৈ।।
মোৰ গানত আছে
অনামিকা মায়া
সপোনৰ সুৰৰ নুবুজা আশা

মোৰ গানে আনে বহুতো প্ৰকাশ
পোবা নোপোবাৰ মনৰ জোনাক
জোনাকী মন এটি হৈ
আহিছিলোঁ মৰমৰে বোজা লৈ
আশা মোৰ আশা...

মোৰ গানত আছে বৰষাৰ অনল
সেমেকা শীতৰ ব'দালি কোমল
মোৰ গানে দিব
নতুন ভাষা
নতুনৰ জোনাক নতুন নিশা
ক্লান্ত বুকুজুৰি ব'ৰ
সৃষ্টিৰ এই অমল বতাহ।।
আশা মোৰ আশা।। ~ ~ ~

হিয়া দহে...

কথা : সবিতা শৰ্মা / সুৰ : জুবিন
অনামিক

হিয়া দহে বুকু ভাগে
আজি দেখোন নিমিষতে
কাৰ বাবে মই
ফুৰিছোঁ আকাশত
কিহৰ আশাবে
মায়ারী সপোন হৈ
ৰূপালী মন আলসুৰা
নেদেখে আন্ধাৰতো
হিয়া...।

কোনোবা জোনৰ পোহৰে মাতিলে
মন গহনত ৰঙ ৰং সিঁচিলে
সুৰে সুৰে
গানে গানে
প্ৰেমৰ জোনাকী মাথোঁ।
হিয়া দহে...। * * *

মনৰ নিজানত

কথা / সুৰ : জুবিন,
'অনামিকা'

মনৰ নিজানত জোনাক আছিলে
তোমাৰ মৰমৰ সুবাস সানিলে
হঠাতে শুকালে পোহৰৰ ফুলনি
নীলিমাৰ মাজতো নাথাকা যে তুমি
নাহিবা বেদনা হৈ বুকুভৰা।

হৃদয়ে আবেগক নোৱাৰে সহিব
চকুলো বাগৰে নীৰৱে
কিমান সাৰাটম নোপোৱাৰ সপোন
বুকুৰ উমেৰে সজোৱা
দুখৰ তৰা হৈ নাচাবা চকু মেলি
ওৰে নিশা।।

জীৱন সুৰভি তোমাৰ মাজতে
আছিলে অকলে নীৰৱে
সঁচা প্ৰেমবো উশাহ আছিলে
অকলশৰীয়া বুকুতে।।

মকভূমিৰ মায়া হৈ
নাহিবা বুকুলৈ মোৰ মিছাকৈয়ে
মনৰ নিজানত...! ~ ~ ~

মায়া মায়া মাথোঁ মায়া

কথা : কপিল ঠাকুর / সুব : জুবিন
‘মায়া’

মায়া মায়া মাথোঁ মায়া,
তুমি জানো সঁচানে
মৰমৰে মায়া।
মায়া ভৰা দুচকুলৈ
হিয়া জুৰি আছেহি বৈ
দূৰণিৰে জোনাকী হৈ
ৰ'লা কিয়
মায়া মায়া ...
সাগৰৰ দৰে গভীৰ
তুমি অনা মৰমকে লৈ
আছোঁ জীয়াই
দেহে মনে আছা যদি
বাৰে বাৰে গুচি যোৱা মোক
কিয় কন্দুৱাই
নানিৰা সেয়েকা ৰাতি
নেলাগে মোক সোঁৱৰলী
মায়া মায়া ...
মায়াবিনী সেই ৰাতি আহিছিলো
কাৰলে' তোমাৰ দুখ হ'বলে'
হাঁহি হাঁহি সাবটিলো
অশ্ৰুভৰা অনুভূতিবোৰ মনত গোপনে
মৰমৰ মায়াবী তুষা
দ্বিৰহি মাথোঁ বেদনা
মায়া মায়া...।

জোনাক গলা জাৰৰ নিশা

কথা : কপিল ঠাকুৰ

সুৰ : জুবিন

'মায়া'

জোনাক গলা জাৰৰ নিশা
মূৰ থৈ শেঁতা শেতেলিত
গলি গলি আঙুলিৰ মূৰত
আছে কিমান চকুৰ পানী
সুখৰ চিকুণ মণি
মই ভাগৰা নাই
জীৱন হেৰুৱা নাই...
গলি গলি প্ৰতিদিনে
পলে পলে জীৱন গ'লে
ক'নো বিচাৰিবি কৰ্ম্মাৰ হাত
বিচাৰি ফুৰিম প্ৰতিদিন, প্ৰতিদিন
মই ভাগৰা নাই..

মৰম-চেনেহ তেনেই তাকৰ
নীলিম তোমাৰ চকুৰ বাধৰ
পোহৰাবানে আহি
খিৰিকী মুখৰ সাঁজৰ তৰাটি হৈ,
তৰাটি হৈ...
মই ভাগৰা নাই, জীৱন হেৰুৱা নাই...। ~ ~ ~

ନିବିବିଲି ଗଧୁଲି

କଥା : ହିକେନ ଡକ୍ଟରାଚାର୍ଯ୍ୟ

ସୂଚ : ଭୂବିନ

'ସାରା'

ନିବିବିଲି ଗଧୁଲି
ତୁମି ଆହି ବ'ଲାହି
ମନେ ମନେ କଥାଟି
ତୁମି ଆହି କ'ଲାହି
ହିୟା କିୟ ହୟ
ତୋମାବ ଉତଲା ?
ନୁବୁଜାକେ ମବମେ
ତୋମାବ ହିୟାତେ
ପାଲେ ଜାନା ବିଚାବି
ସପୋନ ମାଧୁବି
ହିୟା କବିଲା କିୟ ଡତଲା
ହିୟା କବିଲା ଡିଏ ଉତଲା

ଗଢ଼େ-ବନେ ବ୍ୟାଜେ ଆଜି
ମିଲନବ ସୁବ ସୁବଦି
ମଧୁବାତି ଆଛେ ବାକୀ ତାବ ସ'ତେ ତବାଜି
ସେହି ବାତି ଆଛେ ବାକୀ
ଆବ ଆଛେ ଜେନାଲୀ
ନିବିବିଲି ଗଧୁଲି...

ନିଶା ନାୟେ ଓବି ଆଛେ
କାୟନାବେ ପ୍ରଜାପତି
ନିଶା ନାୟେ ଓବି ଆଛେ

କାୟନାବେ ପ୍ରଜାପତି
ମତି ଦିୟା ମବମେବେ
ବେଦନାବେ ହୁବିଟି
ମିଟି ଦିୟା ମବମେବେ
ନଡୁନବେ ଶେବାଜି
ନିବିବିଲି ଗଧୁଲି... । ୨ ୨ ୨

আজিও যে নুবুজো

কথা : হীৰেন ভট্টাচাৰ্য

সূৰ : জুবিন

'মায়া'

আজিও যে নুবুজো একোকে
কাৰ বাবে আছোঁ যে বৈ
জানিছিলো তুমি মোৰ নোহোৱা
তথাপিহে মই বৰ্ত
দূৰে দূৰে থাকিবা কিমান আৰু
জ্বলাই একুৰা জুই হৃদয়ত
নুবুজা কিয় বুজাব নোৱাৰা
কথাবোৰ প্ৰাণৰ ভাৰে ক'ব খোজো
দূৰে...

তোমাক নীলা
দূচকুতে দেখা নিতে মই
আশাৰ বঙৰ বঙীন পোহৰ
জোনৰ দৰে জ্বলি ব'ম
তোমাৰ মন আকাশত
জোনাকৰ অমিয়া সূৰ বিলাই জীৱন পথত কাহানিবা যদি হাৰো
দিবা প্ৰেৰণা মোক যুঁজিবলৈ
এজাৰ পথত
জ্বলি ব'বা তুমি
চাকি হৈ
ভেজৰ প্ৰভাতক আনিবলৈ
দূৰে...
প্ৰেমৰ হেনো নাথাকে

কোনো কালে সীমনা
 তুখাপি আমি যেন
 মেঘৰ আঁৰত
 মোৰ উশাহত
 বজি উঠে মাথোঁ বেদনা
 সুদুৰত আছে বৈ
 নীৰৱ তৃষা
 একেদৰে থাকে যদি
 এই জীৱন
 থাকিম তোমাৰেই মাজতে
 এজাৰে পথত জ্বলি ৰ'ম
 মই জুই হৈ
 তোমাৰ মৰমৰ প্ৰেক্ষাৰে
 দুৰে...। ❀❀❀

উন্মনা

কথা : স্বীকেন ভট্টাচার্য
 সূত্র : জুবিন
 'মায়া'

উন্মনা মনে মাথোঁ
 ষিচাৰি ফুৰে
 দিশে দিশে আজি তোমাকে
 ধুমুহাৰ মাজতো
 অ'.. মন ভঙা
 বাতিবোৰ সাৰটি থাকি
 কতদিন তুমি থাকিবা
 দুখৰে জুই জ্বলি
 গোপনে নীৰৱে অকলে
 এতিয়া এজ্জাৰ নিশায়ে
 আগছে মোৰ জীৱনক
 এতিয়া মনত নিশাৰ
 আঁউসীৰ ডৰা প্ৰাৱন
 নোৱাৰো আঁকিব সপোনৰ ছবি
 নোৱাৰো আঁকিব গানৰ ছবি
 এতিয়া মাথোঁ তুমিয়েই জীৱন
 উন্মনা...
 সময়ে দুবাছ মেলি
 দিয়েছি গোপনে বেথা
 জীৱনে শুনালে বহু
 পোতা নোপোতাৰ কথা
 লেখকসকলো সন্মিলন

ভাগবতা দেহা
ভাগবতা মন মোৰ
ভাগবতা আশা
এতিয়া মাথোঁ তুমিয়েই জীবন
উন্নত...। ❁❁❁

উজাগৰী বুকুতে

কথা : হীৰেন ভট্টাচাৰ্য
 সুৰ : জুবিন
 'মায়া'

উজাগৰী বুকুতে
 নিশা মোৰ কিয় সাৰে বয়
 নাজানানে ৰাতিয়ে
 নীৰবে মোৰ কথা কয়
 সুৰে সুৰে গানৰ
 আলোড়ন উলাহৰ
 জানানে নাজনা
 জানো জানো জানো
 হে হে হে
 উজাগৰী...
 জ্বলালা আজি হিয়াতে
 বহু যুগতে হেঁপাহে
 আছে বাটে চাই আমালে'
 সোশালী চকু মেলি
 উজলিলা চকু মেলি
 উজলিলা জীৱনৰ ফাগুনৰ
 এমুঠি ফুল হৈ
 আকস্মিক প্ৰাণতে
 বাজি ৰ'ল এখানি সুৰ হৈ...। ~ ~ ~

কথা : শ্রীকেন ভট্টাচার্য
 সুব : জুবিন
 'মায়ী'

ফুলেবে সজালৌ
 গানেবে মাতিলো
 চকুলেমেবে ধুবালো
 জোনাকী তোমাকে
 আজি বাতি আছাবে
 আজি বাতি পোহবে
 ফুলেবে গানেবে অকলে
 ফুলেবে সজালৌ...

গান আছে মোব সুবত
 হেবোবা সিপাবে
 সুব আছে মোব গানত
 লুকুবা ইপাবে
 কোন সুবদি বমুনা
 টো তুলি বর
 আজি বাতি আছাবে
 আজি বাতি পোহবে
 ফুলেবে গানেবে অকলে
 ফুলেবে সজালো
 গানেবে মাতিলো
 ফুলেবে সজালৌ...। ❁❁❁

জোনাকে কাণে কাণে আহি ক'লে

কথা : কপিল ঠাকুর/সুৰ : জুবিন
‘মায়া’

জোনাকে কাণে কাণে আহি ক'লে
জোনাকে কাণে কাণে আহি ক'লে
নিবিড় অবুজ ভাষাৰে
তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ
নীৰবে জুলি থকা তৰাবোৰে
বাৰে বাৰে ক'ব খোজে
তুমি মোৰ মাথোঁ মোৰ ..

ফুলৰ পাহে পাহে, মেঘৰ আঁৰে আঁৰে
তুমি আছা প্ৰীতি হৈ
মোৰ বাবেই নীৰবে
প্ৰীতি জুৰি আছা তুমি বিয়পি
বুকু জুৰি আছে মাথোঁ মোৰ দুখ নোপোকাৰ
তুমি অহাৰে পৰত
ফুলে হিয়াৰ পাহি
মৰমৰে সাগৰত তুমি বিয়পি
বুকুজুৰি আছে মাথোঁ মোৰ দুখ
নোপোকাৰ...। ❁ ❁ ❁

আমি যেন

কথা/সূৰ : জুবিন
'আশা'

আমি যেন, দুটি মন পৰী
উৰি ফুৰিছো পোহৰ বিচাৰি

ক'লা ডাৱৰে আৱৰা দুখৰেই পৃথিৱীত
বিচাৰিছোঁ আমি সোণালী ৰ'দ।
নেলাগে মৰমৰ মিছা প্ৰলোভন
নেলাগে সহানুভূতি
নেলাগে নাসাজোঁ মিছা বালিঘৰ
নেলাগে জিনিব সপোন।
আমি যেন..

মন হেৰালে, মৰমৰ বুকুতে
আজি দূৰ অতীতৰে দুটি মন বেদনাৰে
তেজেৰে জিনিম সপোন।

দুটি নয়নত, মন গহনত
এখনি আকাশ আছেহি জিলিকি
সেই আকাশ আছে ভৰি নতুনৰ পোহৰেৰে
আমাৰ বাবেই
তেজেৰে জিনিম সপোন ...।

কিয় জানো

কথা/সূৰ : জুবিন
'আশা'

কিয় জানো আজি ইমান
মৰমৰ মৌ পাহে পাহে
তুমি গোৱা গীতৰো সুৰতো
বাৰে বাৰে মোৰ মন জাগে
নোপোৱা মৰমত, তোমাকেই পাবলে'
আজি ৰাতি দিয়া বাকি বুকুৰে মৰম।

তোমাৰ বুকুৰ উমেৰে জ্বলাবা
মোৰ এই ৰাতি
নিয়ৰ সনা জোনাকত আৱেগ ৰ'ব উমলি
দুচকুত অঁকি দিম কজলা ৰাতিৰ আঁকাৰ
দুচকুত সানি দিম সপোন মিঠা চুমা
নাথাকিব একো সোমাজত
কিয়...
আকাশত ভৰা সপোনত, মাধুৰিমাৰ এই ৰাতি
জীৱন দেখোন হেৰালে, তোমাৰ মাজতে আজি
তুমি যেন এমুঠি কামনাৰে ফাকু
সকলো পাহৰি তোমাৰ কাবত আছোঁ।
জোনাকী হিয়াৰ স্মৃতি হৈ
কিয় জানো ...। ~ ~ ~

অন্ধ আকাশ

কথা /সূৰ : জুবিন,
'মুক্তি'

অন্ধ আকাশ বন্ধ বতাহ ত্ৰস্ত বাতি শুদ্ধ জোনাক
অন্ধ মনৰ বন্ধ কোঠাত হিংস্ৰ প্ৰেমৰ মুক্ত প্ৰকাশ
মুকুতি আজি দেখো দিশহাৰা হৈ বয়
দিশে দিশে চলে মাথোঁ মৃত্যুৰ বথ
মৃত্যু এতিয়া সহজ, মৃত্যু এতিয়া উছৰ
মৃত্যু যদি শিল্প হয় মৃত্যু কিদৰে সুলভ, মৃত্যু এতিয়া সহজ।
অন্ধ শাসন ভণ্ড শাসক, অৰ্থ লোভৰ নগ্ন যুঁজত
জীৱন মৰণৰ স্বপ্ন বাহক, মগ্ন বিভোৰ অন্ধ সুখত
ক্লান্ত জীৱন আজি, ক্লান্ত দিঠক আজি
দুচকু ভাহে মাথোঁ শক্তিৰ শুভ্ৰ বথ
মুকুতিৰ শুদ্ধ পথ।
মুক্ত হোৱাৰ সপান দেখি পশু হোৱাৰ কিমান বাকী
জীৱন দিয়াৰ ক্ষমতানো কাৰ
জীৱন লোৱাৰ ক্ষমতা অপাৰ
জন্ম লোৱাৰ অৰ্থ বিশাল
অৰ্থ নৰ'ল হ'ল মহাকাল
শিশুৰ মুখৰ হাঁহি কেতিয়ায়ে ঘূৰি আহি
আদৰিব নৰ প্ৰভাৱক, শক্তিৰ সুক্ৰয়ক,
মুকুতিৰ সুক্ৰয়ক।
মুক্ত আকাশ শুদ্ধ বতাহ, কবিতাৰ বাতিৰ স্নিগ্ধ জোনাক
শুদ্ধ মনৰ মুক্ত কোঠাত, মানৱপ্ৰেমৰ মূৰ্ত প্ৰকাশ
মুকুতি আজি আহি দুচকুত সাৰে বয়
বুকুৱে বুকুৱে বয় শক্তিৰ ধল, মুকুতি এতিয়া হাতত
মুকুতি এতিয়া প্ৰাণত, মুকুতি এতিয়া নিজৰ
মুকুতি এতিয়া হাতত। ~ ~ ~

অবাক অবাক

কথা : দ্বিজেন্দ্ৰমোহন শৰ্মা
 সুৰ : স্বীৰেন গোহাঁই
 'মুক্তি'

অবাক অবাক সপোন সপোন
 পোহৰ পোহৰ আজি মন।
 ক্ৰোমল ক্ৰোমল ফাগুন ফাগুন
 প্ৰভাত প্ৰভাত আজি মই।
 নতুন নতুন বঙীন বঙীন
 দাপোণ দাপোণ এই হৃদয়।

অবুজ অবুজ আশাৰ নাচোন
 সজীৱ সজীৱ হিয়াৰ সপোন
 আকৌ সাজোন আকৌ কাচোন
 নিজৰ ভাঙোন হঠাৎ নতুন
 নিজৰ ভাঙোন হঠাৎ নতুন
 ঘূৰি চালেই কৰুণ কান্দোন।
 অবাক...

নীলম নীলম চকুৰ নাচোন
 অসীম অসীম তৰাৰ সপোন
 একেই হাতৰ খেলা নিপুণ
 একেই পথৰ পথিক তৰুণ
 দুদিন পিছত একেই কান্দোন
 অবাক... . . .

মেঘৰ বৰণ ব'দৰ বৰণ

কথা /সূৰ : জুবিন,
'মুক্তি'

মেঘৰ বৰণ ব'দৰ বৰণ
জোনৰ বৰণ তুমি কোন দূৰ
গানৰ মাজত কথাৰ মাজত
প্ৰাণৰ কাষত তুমি কোন সুৰ।
সপোন সপোন নিবিড় নিবিড়
তোমাৰ মৰমৰ সুৰ।।
মেঘৰ বৰণ..

এতিয়া তুমি যেন মোৰ মোৰ
তথাপিতো তুমি দূৰ দূৰ
এজ্জাৰ গান বহু গালৌ
বাট চাওঁতেই শিল হ'লৌ।

সপোন আহে যায় দুখ নিগৰা মন
নিথৰ নিথৰ প্ৰতিক্ষণ।
মেঘৰ ...

মোৰ এই গান মোৰ উন্মেষ
মোৰ এই সুৰ তোমাতেই শেষ
তুমি হাঁহি তুমি অশ্ৰু
মোৰ সৃষ্টি মোৰ মৃত্যু
আঁতৰোৱা তুমি এই অৱগুঠন
কাতৰ আশাৰ গুপ্তন।
মেঘৰ... ~ ~ ~

ফুল ফুলক ব'দবে ফুল

কথা : বিজেন্দ্ৰবোহন শৰ্মা

সূৰ : হীৰেন গোহাঁই, 'মুক্তি'

ফুল ফুলক ব'দবে ফুল
 হৃদয় সেউজী ধৰাত
 ফুল ফুলক সূৰ্যমুখী ফুল
 প্ৰিয়তমা, তোমাৰ খোপাত
 নাহৰ পাতত মেঘৰ হাঁয়াই
 নাচক আজি
 মন আকাশত ডাৱৰবে ফুল
 ফুলক আজি
 প্ৰজ্ঞাপতি মেলা সপোন পাৰ্থী
 মুখ হিয়াত
 ফুল ফুলক
 সূৰ্যমুখী ফুল প্ৰিয়তমা
 তোমাৰ খোপাত।

এৰি অহা বাট ঢাকি থ
 এখিলা শুকান সৰা পাত
 সমুখত প্ৰণয়ৰ তীৰ্থ পথ
 পখিলা পাৰি মেলি থাক
 বাহীৰ সুৰত নিশাৰ তৰাই নাচক আজি
 দুটি নয়নত মধু জোন ফুলক আজি
 সূৰ্যমুখী মেলা সপোন পাৰি
 মোৰেই হিয়াত
 ফুল ফুলক সূৰ্যমুখী ফুল
 প্ৰিয়তমা তোমাৰ খোপাত। ~ ~ ~

সোণেৰে সজোৱা পঁজা

কথা / সুব : ছবিন,
'যুক্তি'

সোণেৰে সজোৱা পঁজা জহি খহি যায়
কোনে আজি সাজিবহি পাৰিব দুনাই ॥
এধানি এধানিকে মেদিনী হেৰাই
সাতোৰঙী বামধেনু ডাৰত লুকাই।
কোনেও নুবুজে তাকো নিজকে ধিয়াই ॥
বুঢ়ী আইৰ জুহালতে চকুলো শুকাই
দেউতাবো একে দশা পদূলিলে' চাই
বহুদিন হ'ল সৰু বোপাৰ মুখ দেখা নাই
চেনেহীৰ আকাশত আজি জোন তৰা নাই।
হালৰ গৰু গোহালিতে পথাৰো শুকাই।
ৰাতি হ'লে গুলীৰ শব্দ বজনজনাই ॥
স্বাধীনতাৰ বুজ লওঁতেই এশ বছৰ গ'ল
বিষ্ণু-জ্যোতিৰ জোনাকী দেশ এতিয়াও নহ'ল।
মানৱৰ মাজতে আজি দানৱৰ ছংকাৰ
পঢ়া-শুনা সংস্কৃতি সকলো অসাৰ
এয়াই জানো সপোন আছিল কুৰি শতিকাৰ
সকলোতে মাথোঁ প্ৰশ্ন অনিয়ম অনাচাৰ ॥
সোণেৰে । ~ ~ ~

উজলাই বাথিছোঁ

কথা : বিজ্ঞানমোহন শর্মা
সূত্র : হীৰেন গোহাঁই
'মুক্তি'

উজলাই বাথিছোঁ মই তোমালে
সোণালী দিনৰ বাবে নিৰলে
পোহৰে পোহৰে মন উৰা মাৰে
মৰমৰে কণা হৈ নিগৰে
ফাগুনৰ দৰে তুমি আহিলা
জোনাকী সুৰৰ গীতি ৰচিলা
হেৰুওৰা সুৰাসে সপোন উমলে
ডাবৰে ডাবৰে ব'দৰ কবিতা,
নীলা নীলা দুচকুত আবেলি
ফুলে ফুলে ভৰে আজি পদূলি
আলফুলে বুকুতে সপোন তোমাৰ
জোন তৰাৰে মন নভৰে
এতিয়া উশাহ মাথোঁ হেৰাই তোমাতে। ~ ~ ~

প্ৰতিটো প্ৰহৰ

কথা /সূৰ : জুবিন,
'মুক্তি'

প্ৰতিটো প্ৰহৰ প্ৰতিটো সময়
 প্ৰতিটো পলে চিঞৰে আজি
 প্ৰতিটো দুখৰ প্ৰতিটো শোকৰ
 প্ৰতিটো স্কোভৰ মূল্য সুঁৱৰি
 প্ৰতিটো প্ৰভাত প্ৰতিটো আঘাত
 প্ৰতিটো বুকু ভেদী যায় আজি
 প্ৰতিটো ভয়ৰ ভয়ৰ ছবি জিলিকি
 প্ৰতিটো চকুৰ প্ৰতিটো লোটক
 প্ৰতিটো দিনৰ ইতিহাস সাজি
 প্ৰতিটো দিনৰ ইতিহাস সাজি
 প্ৰতিটো ফাগুন প্ৰতিটো ব'হাগ
 প্ৰতিটো আশাৰ সমাধি আজি।
 প্ৰতিটো প্ৰহৰ প্ৰতিটো সময় প্ৰতিটো পলে...
 প্ৰতিটো তেজৰ প্ৰতিটো টোপাল
 প্ৰতিটো যুগৰ অৱশেষ আঞ্জি
 প্ৰতিটো প্ৰাণত প্ৰতিটো খঙৰ
 প্ৰতিটো ঘৃণাৰ সীমাহীন ছবি
 প্ৰতিটো খোজত প্ৰতিটো দিনৰ
 প্ৰতিটো ৰাতিৰ ভাগৰ বিয়পি
 প্ৰতিটো মনৰ প্ৰতিটো কোঠাত
 প্ৰতিটো প্ৰেমৰ সেমেকা চাকি
 প্ৰতিটো ভাঙোন প্ৰতিটো কান্দোন
 প্ৰতিটো দিশক আজি যায় জোকৰি। ~ ~ ~

চকুৰে চকুৰে

কথা /সূৰ : জ্বিনি,
'মুক্তি'

চকুৰে চকুৰে যি কথা ক'লা
হিয়া মন আজি উত্তলা
উজলালা মন উজলালা জীৱন।
উজলালা দুনয়ন।
বুকুৰে বুকুৰে অবুজ
শিহৰণ মৰমেৰে সমীৰণ।।

জোনাকী জোনাকী তোমাৰ দুচকুত
মই সপোনৰে কপালী ছাঁ
জীৱন-যৌৱন এটি এটি ক্ষণ
তুমি তাৰেই মধু স্পন্দন।

আকাশে আকাশে মৰমেৰে বান
হিয়া উলচাই যাব আজি
প্ৰতিটো প্ৰভাতৰ তুমি ব'দালি
সেন্দূৰীয়া হ'ল মোৰ দুকাষে
চকুৰে ...। ***

গুপ্তে গুপ্তে...

কথা/সুর : জুবিন, 'পাৰি'
(মাতৃৰ সৌন্দৰ্যত)

গুপ্তে গুপ্তে অকলে এৰি থৈ
ক'তেনো থাকগৈ তুমি
হিয়াৰে কোণতে অশ্রু বাগৰে
এতিয়া নীৰৱ নৈ তুমি।
ছলি ছলি জীৱনত
পুৰি পুৰি সপোনক
এতিয়া এক্সাৰকে ল'লা সাবটি
চকু মেলা সাৰ পোৱা মোলে' চোৱা
আকৌ এবাৰ কথা কোৱা মোৰ হোৱা।।
চৈচা চৈচা আঙুলি এয়াতো নহয় তুমি
গধূলি গোলাপ মোৰ শুই থকা জননী
নতুন ফাগুন মোৰ হেৰোৱা সপোন মোৰ
তোমাবেই পাৰিজাত তোমাকে সামাৰি।
গুপ্তে...
আজিও শিশু মই গোৱা তুমি সেই গান
এখুজি দুখুজি হাত ধৰি ধৰি
চকু মুদি তুমি চকু নেমেলিলা
নচালা মোলে' নিদীলা সঁহাৰি।।
গুপ্তে...
চকু মেলা সাৰপোৱা মোলে' চোৱা
আকৌ এবাৰ কথা কোৱা মোৰ হোৱা
উঠা জাগা পোৱা কথা কোৱা

আহে বা নাহে...

কথা/সুর : দিগন্ত কলিতা,
'পাখি'

আহে বা নাহে ঘুমটি আহিবা ব্যাতি
সপোনকে লৈ
থাকে বা নাথাকে শাওণবে ধল
তুমি মৰমৰে নৈ
দুপাখি মেলি সমীৰে আহি
দিয়ে বা নিদিয়ে ফাওনৰে খবৰ
তুমি বোবা যেন মোলে।

চোৱে বা নোচোৱে নিয়ৰে
শেৱালি পাহিটি শৰতে শৰতে
নাচে বা নানাচে জোনাকী হৈ
তুমি সোণ নাচিবা মোৰ হিয়াতে বৈ।।

জোৰে বা নোজোৰে বান্ধি ল'ম
কিনো মৰমৰে এনাজৰীকে পাওঁ
বহে বা নবহে ফুলতে গৈ
ৰঙিলী পখিলী তুমি বঙৰে হৈ।

দুগালতে যেন...

কথা /সুৰ : দিগন্ত কলিতা
'পাৰি'

দুগালতে যেন সপোন চেকুৰা
চকুত জিলিকি বয়
কিনো অমিয়া মৰমে
তোমাৰ হিয়া বিয়পি বয়
যৌৱন দেহ-মন মুখৰিত গানে
তোমাৰেই কথা কয় জানা মনে মনে
তুমি ফাগুনৰে নৈ থাকা বুকুজুৰি বৈ
আলসুৱা বুকুতে তুমি মাথোঁ মোৰ হৈ ॥

সপোনৰ কোঁচতে শুৱালোঁ তোমাকে
সাধনাৰ চাকিগছি জ্বালিলোঁ হিয়াত
এই দেহ এই মন বৈ বৈ ব'লে পণ
জীৱন-মৰণ আজি সঁপিলো তোমাক
জানিলোঁ তোমাক
তিৰ্ বিৰ্ সপোনত দেখিলোঁ তোমাক ॥

কামনাৰে নিজৰা নোৱালোঁ-ধোৱালোঁ
সুগন্ধি ফাকুগুড়ি সানিলোঁ মনত
প্ৰতি পুৱা-গধূলি ৰামধেনু আবেলি
নিজকে হেৰুৱালো তোমাৰ মাতত
জীউ মোৰ সোণ মোৰ বুজিলোঁ তোমাক
জানিলোঁ তোমাক
মৰমী হিয়া মোৰ যাচিলোঁ তোমাক ॥ ❀ ❀ ❀

পাখি পাখি এই মন

কথা/সুৰ : জুবিন,
'পাখি'

পাখি পাখি এই মন

পাখি লগা মোৰ মন

পাখি মেলি যা উৰি।

জাকি মাৰি গৈ নাম

এৰি অহা পদূলিত

বুটলি আন ল'ৰালি।

দেউতাৰ হাঁহিৰে আইৰ স'তে উমলি

ব'দে বৰবুণে খেমালি।

আজলি সেই আবেলি।।

দোকমোকালি মোৰ পঢ়াশালি

ইংৰাজী অংক তপিনাত এছাৰি

খিৰিকী ফাকেৰে মুকুতিৰ আবেলি

ঘৰলৈ উভতি খেলা মৰা-মৰি।

দেউতাৰ বঙা চকু

একেকোবে মাৰ বুকু

পঢ়া টেবুলত ভাগৰৰ টোপনি

আইৰ নিচুকনি

মৰমৰ বুলনি।।

জোনমণি ৰুশজুন ভেঙিয়া চকুত জোন

নিৰ্ভাঁজ আবেগত টোপাটোপে সৰা সোণ

সাঁতুৰি-নাহুৰি এটি এটি ৰাতি দিন
খেলা লুকা-চুৰি নিজকে বিচাৰোঁ কোন
ৰঙা-নীলা চিলা
উৰি উৰি মনে খেলা
এতিয়া কবিতা গানৰে শলিতা
অকলে বুকুতে চকুলো বুটলি ॥ ❁❁❁

পাখি মেলি দিয়ে...

কথা : দিগন্ত কলিতা / সুব : জুবিন,
'পাখি'

পাখি মেলি দিয়ে মোৰ গানে আজি
ছাঁয়া হৈ বৈ তাৰ আহে নামি
হালধীয়া বং কিনো বাখৰুৱা প্ৰাণ কিনো
বসন্ত নিবিড় নয়ন বুজাব খুজি
প্ৰশান্ত সাগৰ সমান মৰণ বিচাৰি।
পাখি...

ৰ'দালি সাঁতুৰি যোৱা গানৰ কোমল গা
ভাগৰি নাভাগৰা তাৰ ঘামে ধোৱা গা
মেঘ-ৰঞ্জনী চুমি যাব যেনিবা
ভৈৰৱ পুৱা আৰু ভূপালি সঙ্ঘ্য
নিষাদৰে ধাৰ কিনো
গাছাৰ পাৰ কিনো
আনন্দ প্ৰমাণ সাক্ষী শুনাৰ খুজি।
পাখি.

দুচকুৰ হিম মাথোঁ গানৰে প্ৰকাশ
তিৰ্ব্বিক্ হাঁহিডৰা গানতে বিকাশ
অলেখ-অযুত ৰামধেনুৰ গানতে আবাস
সৰা পাতো কলিটিও গানৰে প্ৰবাহ
তালে তালে ৰয় কিনো
সুৰে সুৰে ৰয় কিনো
ছন্দ প্ৰবাল মণি গুঠিব খুজি।
পাখি...। ~ ~ ~

ভবা কথা নহয়...

কথা/সূত্র : জুবিন, 'শিত'

ভবা কথা নহয় সিদ্ধি
 বাটত আছে কশা বিধি
 খোজে খোজে ঝাবা গৈ উজুটি
 ধন জন মিছা মায়া
 সপোনৰে মাথোঁ ছায়া
 নাথাকিব একোকে শেষতে।
 টকা আৰু মান
 দিনে বাতি কাম
 ভুল শুদ্ধ নভবাকৈ
 খাব খোজে ধান
 বন্ধ চকু কাণ
 চিনি পোৱাই টান
 মৰিবলে হ'লে চাগে
 ল'ব হৰি নাম
 সাবটিছা মিছা ছায়া
 ধোঁৱা আৰু ধূলিহে শেষতে।
 বিবেক আৰু প্ৰাণ
 তাতকৈ গুলীৰ দাম
 মানুহকৈ কুকুৰে পায় মৰণ আৰু মান
 চৰকাৰে গান
 মিছা কথাৰ বান
 গঢ়িবলে নতুন অসম
 দিব পৰিত্ৰাণ
 সাবটিছা মিছা মায়া....। * * *

দিয়া ঘুৰাই দিয়া...

কথা/সূৰ : জুবিন,
'শিশু'

দিয়া ঘুৰাই দিয়া, পৃথিৱীৰ আমাৰ আমাৰ
আইতাবে সাধু, তৰালি ভৰা চোতাল
আনা ঘুৰাই আনা, ধৰা নিভাঁজ হিয়াৰ
শেৱালি পাহিত দুভৰি খনুক-থানাক
সেযাই লাগে আমাক
নালাগে ওলোটা পৃথিৱী
অ' আমি আমি়েই চোন
পৃথিৱী ভঙা আৰু গঢ়াৰ সপোন নতুন।

ক, খ, গ, ঘ আৰু ঙ
পাটীগণিত আৰু কুঁহিপাঠ
পঢ়ালা পঢ়ি আছেঁ
শিকালা শিকি আছেঁ
এতিয়া কিয় দিয়া মৰণ আঘাত
বুৰঞ্জীৰে পাত লুটিয়ালে
আমাৰে মৰমে দিব সকিয়াই
যদিহে আমাৰ অস্তিত্ব নাই
তেনে বুৰঞ্জী কোনেও নেচায়।

Touch it, touch your freedom
Grab it, hold it & bring to your knees
O Oh with you, we all are with you
We make the world shine like the sun
We are the one ~ ~ ~

কাঁহী বাটি ...

কথা/সূৰ : জুবিন,
'শিত'

কাঁহী বাটি ঘাট লোটা লৈ
থাকা হিচাপ কৰি দিন
আহিমে মই এদিন
মোৰে নাও ভাটিয়াই
নৌকা ডুৰাই আনিমে মাছ
আহিবগৈ আমাৰ সুদিন অ'।
ভৰ বাৰিষাৰে নদী দেখি
নাখাবা ভয় পদুমী
অ' মোৰ সোণ পদুমী

পুতেৰকে সাৰথি কৰি যদি
দিন নেযায়-নুপুৰাই
নদীৰ ফালে চালেই হ'ল এবাৰ
আহিমে মই ভাটিয়াই নাও বাই।

পঢ়ি-শুনি ডাঙৰ হ'ব বোপা
কিনিব ঘৰ-বাৰী নতুন
নাও চলাই চলাই এই দুই হাত
জিৰণি ল'ব এদিন
নাহাঁহে আৰু কোনেও আমাক
সক দুখীয়া বুলি
নেদেখে আৰু কোনেও আমাক
নৈ চপনীয়া বুলি অ' পদুমী ॥ ❦ ❦ ❦

মন হেৰুৱাই

কথা/সুৰ : জুবিন,
'শিত'

মন হেৰুৱাই মন বিচৰা
শেষ হ'ব ক'ত এই যাত্ৰাৰ
অশ্ৰুতো ধুমুহা হাঁহিতো ধুমুহা
মন...
কথাও ক'লৌ বহু গানো গালৌ
লিখিলৌ বহুতো
খোজে খোজে প্রতি পলে পালৌ একে
ক্লান্ত শূন্য আমঠু
অদৃশ্য হাতৰ পৰশ অভিনৱ
কঠিন শিলেৰে লিখা কপালত
অশ্ৰুতো ধুমুহা হাঁহিতো ধুমুহা
কৰুণাৰ শেষ বিচৰাতেই যায় দিন প্রতিদিন
ম্লিঞ্জ জোনাকে মোৰ এছাৰত হয় আজি বিলীন
নিঃস্ব হৃদয়ৰ বিস্তৃত অনুভৱ
ক্লান্ত সুবৰিৰ ধ্বংস নিমিষত
অশ্ৰুতো...। ❁ ❁ ❁

শান্তি দিয়া, মুক্তি দিয়া...

কথা/সুখ : জুবিন,
'শিত'

শান্তি দিয়া, মুক্তি দিয়া
সোণৰ অসম ৰচিবলৈ
সেউজ দিয়া, শস্য দিয়া
চিৰকাল ফুলিবলৈ
গুলী বাকদ, ধোঁৱা উৰবাই
নিৰপৰাধ শিশু কন্দুৱাই।

ঘৰে ঘৰে মৰম নচুৱাই
কিনো পালি তুমি
কিনো দিলা তুমি
কিনো দিলা কোৱা

সঁচা হোৱাৰ পথ চিৰ নতুন
সঁচা হোৱাৰ মন চিৰ তৰুণ
মৰমৰে পথাৰ বৰ বিশাল,
সজাগ হোৱাৰ পথ চিৰ নতুন
সজাগ হোৱাৰ মন চিৰ তৰুণ
চিন্তাৰ মাজেৰেই আহে জোৱাৰ।

কথা কোৱাৰ অধিকাৰ আমাৰ
নিজক চোৱাৰ অধিকাৰ আমাৰ
ভেজৰ নৈ বোৱাই কিনো পাম
নতুন গঢ়াৰ অধিকাৰ আমাৰ
আনক চোৱাৰ অধিকাৰ আমাৰ
চকু থাকিও কণা কিয় হ'ম ? ... ন ন ন

আঁউসীৰ জোন মোৰ সমুখতে...

কথা/সূৰ : জুবিন,
শিত'

আঁউসীৰ জোন মোৰ সমুখতে
 সেমেকা চকুলো দুগালতে
 নিজনৰ ৰাতি মোৰ কেতিয়াকে
 'পুৰাব, খেলিব ৰ'দে সতে
 তুমি আহিবা এদিনা ৰং দিবা দুচকুত
 মৰমেৰে দিবা উপচাই
 আঁউসীৰ...
 দিনে প্ৰতিদিনে মাথোঁ মনে প্ৰাণে
 আঁকিলো ৰামধেনু হিয়া জুৰাই
 দিনে প্ৰতিদিনে ...
 তোমাৰ বাবেই জনা
 বুকুৰে মোৰ জনা
 বুকুৰে মোৰ জনা
 নোশোৰে উজাগৰে বজনী কটাই
 চকুৰে তোমাকে ধিয়াই
 আঁউসীৰ ..
 গোপনে ফাগুনে মন উতলালে
 তুমি অহাৰ আঁজি বাতৰি পাই
 তুমি চুলেই জনা, তুমি চালেই জনা
 মেঘালী সপোনে বাগৰ সলাই
 হিয়া নৈ টোৰে কোবাই
 আঁউসীৰ।

কাৰ পৰশ...

কথা /সূৰ : জুবিন,
'শিত'

কাৰ পৰশ, কাৰ উশাহ আৰু কাৰ সুবাস
 কাৰ তিতা-মিঠা এশাৰী মাত্
 জীয়াই থাকিবলৈ লাগে আমাক
 ছমুনিয়াই টেঁচা টেঁচা এই দুখৰে কাহ
 কামিহাড় ভাঙি যোৱা বতাহ
 লাগে জানো আমাক
 বুজি চাগে পোৱা তুমি
 বুজি পাৰ্ওচোন আমি।
 ঠুনুকা এই জীৱনতে
 এমুঠি হাঁহি পাবলৈ যে টান
 থকা হাঁহিকণ নোহোৱা হ'লেই
 সকলোখিনি হ'ব অবসান
 নিদ্ৰাৰ পৰা সাৰে পোৱা
 উঠা জাগা আৰু জগোৱা
 চকু মেলি চোৱা পৰভাত
 হৃদয়ৰ পৰা দিয়া মাত
 বুজি চাগে পোৱা তুমি ...
 সপোনৰে ৰং দুচকুতে লৈ
 ...কৃত যে শিশু আছে আশা লৈ
 নতুন আহিব জোৱাৰ আনিব
 শান্ত সুন্দৰ ফুলনি হৈ
 নিদ্ৰাৰ পৰা সাৰ পোৱা...। ***

মুগ্ধ হিয়া মোৰ

কথা / সুৰ : জুবিন,
শিও'

মুগ্ধ হিয়া মোৰ কোনে চুই যায়
 মুগ্ধ হিয়াত বৈ কোনে চুমি যায়
 বুকুতে অগনি জ্বলিহি
 তেজ মগ্ধহৰে মৰম নেওচি
 জ্বলি জ্বলি বল মাথোঁ ছাই
 এটি এটি পল আজি সুঁৱৰি
 হাঁহা-কন্দা খেলা সুৰ ফাগুনী
 আঙুলি মাজেৰে পৰে সৰি সৰি
 সুখৰে মুকুতা হৈ যে ধূলি
 বুকুতেয়ে জুই বিয়পাই
 তেজ মগ্ধহৰে...।

বিলি বিলি বিলি শুনো বিলি বিলি
 কঁপি কঁপি শুনো সেই ধ্বনি
 আকাশ বাউলী থমকি ধৰণী
 চকুলোৰে কৰো দিন শুৱনি
 বুকুতেয়ে জুই বিয়পাই।
 তেজ মগ্ধহৰে ...। ~ ~ ~

ঔ ফুলীয়া...

কথা / সুব : ছুধিন,
'হিয়ামন'

ঔফুলীয়া গালতে জিলিকা তোৰ
সক সেই তিলটোৱে
ৰাতি মোকে শুব নিদিয়ে।
আলফুলীয়া দুহাতত টিক্‌টিকীয়া
জেতুকাৰ বোলবোৰে
ৰাতি মোক শুবলৈ নিদিয়ে।
কি কৰো কি কৰো ক'তে মৰো
শুকালোঁ-খীনালোঁ।।

কলডিলীয়াকৈ বান্ধিছিল খোপা
তাতোচোন ঘৰত দেখা পাই
হেৰুৱালোঁ মই চত্ মনৰে তৰণীত
কাকনো খুলি-ভাঙি কওঁ
কি কৰো কি ক'তে মৰো
শুকালোঁ-খীনালোঁ।।

সকদৈয়া জাপি দুহাতে ঘূৰাই ঘূৰাই
নাচিলি নচুৰাই মোক
হেঁপাহে-হুতাহে ভাগৰি নপৰোঁ
পলুৰাই নিম নিমেই তোক।।
কি কৰো ক'তে মৰো
শুকালোঁ-খীনালোঁ।।

অ' মোৰ ল'ৰাৰ মাক...

কথা /সূৰ : দিল্লত কলিতা
'হিয়ামন'

অ' মোৰ ল'ৰাৰ মাক

মাছলৈ যাওঁ নাখাওঁ শুদা ভাত
বহুদৈ কৰ্দে পাৰি পাৰি থ তই
জুতিৰে খামে দিনৰ সাজ
মাছলৈ যাওঁ নাখাওঁ শুদা ভাত।

হাঁচতি পুৰাওঁ মই তামোল চালিৰে
পাণ চুণে যতনাই দে,
কঁকালৰ তিয়নি জাকৈ শিয়নি
কাথিৰে পৰা নমাই দে
শাকনি বাৰীৰে লাই পালেং শাক
বেগেতে তুলি তুলি ৰাখ
মাছলৈ যাওঁ নাখাওঁ শুদা ভাত।।

চুবুৰিৰ ৰংমন উভতি আহিলে
কঁকালৰ খালৈটি পুৰাই
খলিহনা পুঠি আৰু গৰৈ চেঙেলি
দেখি মোৰ দেহা ছলি যায়,
শাকনি বাৰীৰে লাই পালেং শাক
বেগেতে তুলি তুলি ৰাখ
মাছলৈ যাওঁ নাখাওঁ শুদা ভাত।। ❦❦❦

অ' নবৌ...

কথা /সূৰ : মানস বৰীন
'হিয়ামন'

অ' নবৌ অ'
মোলে এজনী ছোৱালী চলিনে নাই
কঁকাল খামুচীয়া
লিহিৰিপতীয়া
বৰ্গীকে ধুনীয়া চাই
অ' নবৌ মোলে বাকু তই
এজনী ছোৱালী চলিনে নাই।
পঢ়িলৌ-শুনিলৌ চাকৰি নাপালৌ
এতিয়া কি কৰৌ ক
গাঁৱত পৰি আছে মাটি তিনিপুৰা
খেতিতে ধৰৌ নি ক?
নাঙলৰ খুঁটিতে কিমান শকতি
আজি বুজি পালৌ মই
খেতিত ধৰিলেও কঠীয়া কবলৈ
ঘৰতনো কোন আছে ক।
লগৰে ল'ৰাবোৰ বাপেকী হৈ গ'ল
তই বুজিছনে নাই
গাঁৱৰে জীয়াৰী বোবাৰী হৈ গ'ল
খবৰ ৰাখিছনে নাই
কণাই আনে কাণী কুঁজাই আনে কুঁজী
মোলে জানো কোনো নাই
গাঁৱৰে এজনী গোটাই তই নিদিলে
মৰিলেও কান্দোতা নাই। ~ ~ ~

নিলিখোঁ নিলিখোঁ

কথা/সূত্র : মৃগালকান্তি
'আকৌ হিয়ামন'

নিলিখোঁ নিলিখোঁ

নামটি ঐ কাগজত

ঠি ঠিকনা তোমাৰে

বাখিছে মই ভিতৰত

নাথাকে যদিহে হিয়াৰে চকুতে

লিখি কি লাভ হ'ব কোৱা

থাকিলে এনেও থাকিব

জিৰালে জিৰাব

ফুলিলে ফুলিব পাৰিবা

তুমি মোৰ মনৰে বনত ॥

য'তেই বা নোৰোৱা য'তেই বা নাথাকা

দি যাব শৰতে তোমাৰে ঠিকনা

দিয়াবা নিদিয়া মনৰে বতৰা

তাতে কিনো আহে যায়

তথাপি হেঁপাহ সাঁতুৰি থাকিবা

উলাহে জিৰোৱা হিয়াৰে চকুত ॥

দুচকু মুদিলেই মতলীয়া সপোনে

হিয়াৰে ৰূপনা খুলি সোমাই আহে

আহিব হাঁহিব তোমাতো লাগিব

মিঠা ফাগুনৰে বা

লাগিব বাহিৰত

লাগিব ভিতৰত

যৌৱনৰ অমিয়া ইটোনো পৰত । ~ ~ ~

চুপ্ থাক চুপ্ থাক...

কথা/সূৰ : সিগন্ত কলিতা
'আকৌ হিয়ামন'

চুপ্ থাক চুপ্ থাক ছোৱালীৰ মাক
একো নক'বি মোক
কথা শুনিলে ফ্ৰুৰ উঠে
চপাই নিলো তোক যিদিনাবে পৰা
লেঠা নেৰা-নেপেৰা
নুবুজ তই
তথাপি মৰো তোৰেহে মৰমতে ।।
ইটো নাই সিটো নাই
বজাৰৰে তালিকা দীঘলীয়া
জোৰাব নোৱাৰো
গাঁঠিটো মোৰে ধনে নাই সাঁচতীয়া
ঘৰ গছকাৰ দিনা কথা দিছিলি কি
সুখে-দুখে হ'বিহি মোৰ লগৰীয়া ।।
এটিকুট মৰমে লৈ হে'ৰা বুলি
মাতিব নিশিকিলি
দহোটি বছৰে বাহিৰে-ভিতৰে
কেটেৰা মাৰিলি ।
ছোৱালীকালৰে কথা পিৰীতিৰে সেই বেথা
মোলে মৰো মৰো মন তোৰ
ক'তে এৰিলি । ~ ~ ~

অলপ শান্তি দিয়া...

কথা/সুৰ : জুবিন
'যত্ন'

অলপ শান্তি দিয়া
অলপ মুক্তি দিয়া
অলপ জিৰণি দিয়া
সপোন চুব দিয়া

মৰণ যজ্ঞৰ ধোঁৱা
স্বাধীনতা বুলি কোৱা
কাৰ বাবে কোৱা
কোনে দেখিব কোনে বুজিব
কোন ৰ'বগৈ কোৱা
নিজক সুধি চোৱা
চকু মেলি চোৱা
মৰিশালিৰ বাট নিজে খুলি ল'লা
ঘৰখনি দিয়া
মা-দেউতা দিয়া
ভাই-ভনী দিয়া
দিয়া ঘূৰাই দিয়া

বানক ৰুধি দিয়া
পখাৰ ঘূৰাই দিয়া
উঁহাল পুৰাই দিয়া—
— দিব পাৰা যদি তুমি

চকুলো মচি দিয়া
 হাঁহি ঘুৰাই দিয়া
 বুকু ভৰাই দিয়া
 যদি দিব পাৰা কোৱা
 অক্ষৰ শীতল আঁহৰ চকুত
 বেদনাৰে জুই
 কোনে নুমাৰ কোনে বুজাব
 আছে সকলো শুই
 চেঁচা গধূলি চেঁচা পদূলি
 চোতালৰে জোন
 কাৰ পৰাগত আছে শক্তি
 ঘুৰাই আনিব সোণ ...। ❁❁❁

ৰাতিপুৰা শুই উঠি

কথা/সুৰ : জুবিন
'যত্ন'

ৰাতিপুৰা শুই উঠি
যাবৰে যে হয় স্কুললৈ
গধুৰ গধুৰ পঢ়াৰ বোজা
কঢ়িয়াওঁতেই যায় দিন দুৰলৈ
স্কুলৰ শেষত টিউচন কৰি
ঘূৰি আহি একো নাপাওঁ বিচাৰি
হোম-বৰ্ক কৰি ভাগৰি
বিছনাৰ কোলাকেই লওঁ সামৰি

আমি যেন যন্ত্ৰ যন্ত্ৰ
একো একোটা যন্ত্ৰ

ৰাতিপুৰা শুই উঠি
চাহত শোহা মাৰি পেলাৰ পঢ়ি
একেই খবৰ একেই ছবি
একেই মৰা-মৰি ঠগা-ঠগি
ন বজাত গা ধুই উঠি
পেট পূজা কৰি কাপোৰ নিছি
অফিচ কৰি দিনটো খাটি
আবেলি ঘূৰি আহো চুচৰি

আমি যেন যন্ত্ৰ যন্ত্ৰ
একো একোটা যন্ত্ৰ...

ৰাতিপুৱা শুই উঠি
 বাগানত মৰ্নিং ৰাক হাতত ক'ফি
 এ চি গাড়ীত বিজনেছ কৰি
 দুটামান চহী মাৰি হওঁ চহকী
 হয় গধূলি ক্লাবৰ সময়
 হাতত হইস্কি কাৰত লোকৰ ঘৈণী
 ৰঙা নীলা ৰঙৰ পোহৰ
 ঢলং পলং হৈ ঘৰ উভতি

আমি যেন যন্ত্ৰ যন্ত্ৰ
 একো একোটা যন্ত্ৰ
 ৰাতিপুৱা শুই উঠি
 হাত ধৰা ধৰি বুঢ়া-বুঢ়ী
 মাত দিবলৈ' কাৰো সময় নাই
 চাহ টুপিলে থাকো আশা পালি
 বুঢ়া-বুঢ়ীৰ বুদ্ধা বৃদ্ধি
 জীৱনজোৰা মৰম থাকো সাৱতি
 মায়া এৰি মোহ এৰি
 এৰি অহা দিনৰ স্মৃতি সুঁৱৰি

আমি যেন যন্ত্ৰ যন্ত্ৰ
 একো একোটা যন্ত্ৰ ...। ✨ ✨ ✨

মাইনা মাইনা

কথা/সুর : জুবিন
'যত্ন'

মাইনা মাইনা তুমি মোর মনেভরা
মাইনা মাইনা তুমি মোর নাজিতরা
মাইনা মাইনা গোলাপরে পাহি ধুনীয়া
'মাইনা মাইনা পদুমরে কলি ধুনীয়া

কণ্ড নকণ্ড কণ্ড নকণ্ড কথা বুকুৰে
চাওঁ নাচাওঁ চাওঁ নাচাওঁ তোমাৰ চকুলে'

ভয় লাগে কিজানি তুমি নোচোৱা মোলে'
আঁতৰাই ৰখা যদি দূৰতে
হিয়া যদিহে ভাঙো তোমাৰ কথাতে
জীয়াই থকাটো হ'বগৈ যাতনা
ৰাতি দিন দিন ৰাতি হৰিলা ঘুমাট
কিনো পাপ কৰিলো নেজানি নুবুজি
যদি ল'ব পাৰা লোৱাহি
মোৰ মৰম আঁকোৱালি
ল'ব দিয়া জিৰণি
দুৰাহত তোমাৰ ...। ❀❀❀

এই মায়া ধৰাত

কথা/সূৰ : জুবিন
'বন্ধ'

এই মায়া ধৰাত
দুদিন মাথোঁ থাকিবা তুমি
জীৱন গ'লেই গ'ল
নিবলে' একোকে নেপাবা তুমি

লোৱা লোৱা আৰু লোৱা
খোৱা খোৱা আৰু খোৱা একো নাই
মাৰা মাৰা আৰু মাৰআ
চেপি চেপি তেজ খোৱা, শূন্য হয়
আমাবো যি প্ৰাণ
তোমাবো সেই প্ৰাণ
শিলেৰে খোদিত সময়
মৰম নামৰ নদী
তোমাবো বাবে বয়
জোৰাৰত সকলো সমান
যিমানেই নেৰাজা বান্ধোন
সিমানেই জুৰিব কান্দোন
নিজৰে শিৰতে কাঁলপুক।

একে সমান মাটি
সাজিবলে' একেই কৰব।

তোমাবো যি সপোন
আমাবো সপোন
সপোনেৰে ডিলোৱা উদৰ
দুখন হাতৰ মুঠিত

ইফাল-সিফাল তল-ওপৰ
ওখ-চাপৰ চিঞৰ-বাধৰ
অৰ্থ যে একো নাই, ই ধুকল। ❀❀❀

I Love You বুলি

কথা/সুৰ : জুবিন
'যত্ন'

I Love You বুলি ক'লৌ মই
তুমি চাগে নুবুজিলা
কঠিন শিলেৰে হৃদয়
তোমাৰ সঁচাকে জানা

I Need You বুলি ক'লৌ মই
তুমি চাগে নুবুজিলা
বলিয়া যৌৱনৰ চাকি
নুমাল হঠাতে জানা

তিনি আলিতে লগ পোৱা
দুটি মিঠা কথা
কাজল কাজল কাজল
চকুত সপোন দেখা
চাইকেলত টিউচন যোৱা
পিছে পিছে মই যোৱা
বেকাকৈ তুমি চোৱা
তোমালৈ মই চোৱা
তুমি চাগে পাহৰিলা
বুকুতে যে নখ'লা
তুমি চাগে নুবুজিলা
বুকুতে যে নখ'লা
বুকু আৰু উদাস উদাস
উদাস উদাস নৈ

কলেজবে কেস্টিনত
গজা চিংবা খোবা
সকলোবে জোকোবা
আছিল জানো মিছ
ৰাতি ৰাতি অকলে
তোমাৰ ফ'টো চোবা
বুকুতে সপোন গুঁঠা
আজি দেখো মিছ। ❀❀❀

মন দোলে ফাগুনবে বাত...

কথা/সুৰ : প্রশান্ত বন্দ্যোপাধ্যায়
‘বহু’

মন দোলে ফাগুনবে বাত
ফুল ফুলে অ’ পলাশ শিমলু
কি বং বঙে উতলা নেজানো

অ’ মই কপহী নাজিতবা
অ’ মই চূপছি মনোহৰা
অ’ পলাশ শিমলু
কি বং বঙে উতলা নেজানো

সৰা পাতবোৰ যেন সৌন্দৰ্যী
আকাশে বতাহে তাঁৰ আগমনি
অ’ মই লাজুকী কপোচবা
ঐ মোক নেচাৰি দূৰ পৰা
অ’ পলাশ শিমলু
কি বং বঙে উচলা নেজানো। ❀❀❀

মাজুলীৰ এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে...

কথা/সূৰ : ছবিন
'স্বপ্ন'

মাজুলীৰ এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে
সাবাট বছৰতকে ইপাৰে-সিপাৰে
দৰীয়া ঘাটতে কলিজা থেকেচি
লুইভৰ বুকুতে বুকুখন মেলিদি
ইফালে-সিফালে আনে গুনক বুলি
ঐনিতম এফাঁকি গায়।

চুই চালে চুই চালে বুজিবা
বুকুৰে ভিতৰত কিহৰে খহনীয়া
মন গ'লেই মন গ'লেই মন গ'লেই নোৱাৰা
মচিব জানানে হৃদয়ৰে দোমোজা
কঁপি উঠা দুটি ওঁঠতে
ৰঙা নীলা কথা মনৰে
কাক ক'ব কোনবা কাষতে
শুনিবলে' সময় বা হ'বনে
দহ টকা দহ টকা ফেৰীৰে
কমলা কমলা কমলাবাৰীলে'
আবেলি আবেলি আবেলি আহিলে
গধূলি গধূলি গধূলি মাজুলীলে'
দেখিবা তেওঁৰ চকুযুৰিতে
ভেজ ৰঙা নদী দুখনি
দেখিবা তেওঁৰ শেঁতা হাবিত
খহি যোৱা যৌৱন কিজানি। ~ ~ ~

মনলৈ উভতি আহে ল'বালি

কথা / সুৰ : জুবিন,
কথাছবি 'দাগ'

মনলে' উভতি আহে ল'বালি
তোৰে মোৰে এটি এটি খেমালি
আছিলো তোৰে মৰমতে খেলি
মোৰো ভাল লাগে তাকে সুঁৱৰি
মনলৈ ...

তোকে ঐ দেখো মই বুকুৰে এটি এটি সপোন
আবেগে ওপচে ভাবিলে তয়েতো মোৰ আশাৰে জোন
ময়ো দেখোঁ সপোন দিনে-ৰাতিয়ে সোণ
প্ৰায়েই আজিকালি।
ল'বালি আজিওচোন আঁতৰা নাই
কিনো কণ্ঠ দাদা ময়ো তোৰেহে ভাই
মনলে'..

কিদৰে পাহৰো তোৰে মৰমকে তোৰে চেনেহকে
কথা দিলোঁ আজি আনিমেই আজুৰি
তোৰে সপোনকে
আগলৈ হ'ব তই মোৰ পৰিচয়
আক লাগিছেনো কি ?
মোৰো মন ভোলৈকে আনিম এজনী
বহুতৰ মাজৰ পৰা বাছি বাছি
কইনা সাজে আহিব নবৌজনী
মনুহে মানুহ ভৰিব বভাতলী ॥ ~ ~ ~

মায়াবিনী ৰাতিৰ বুকুত...

কথাছবি : দাগ

মায়াবিনী ৰাতিৰ বুকুত
দেখা পালোঁ তোমাৰ ছবি
ধৰা দিলা গোপনে আহি হিয়াৰ কোণত
তুমি যে মোৰ শুকান মনত
নিয়ৰৰে চোঁচা সোপান
নামি অহা ৰ'দৰে নৈ
মোৰ দেহত প্ৰতি পুৱা
ধুমুহাৰ সৈতে মোৰ বহু যুগৰে নাচোন
এন্ধাৰো সঁচা মোৰ বহু দিনৰে আপোন
নিজানৰ গান মোৰ শেষ হ'ব
ভাবোঁ তোমাৰ বুকুত।।

প্ৰতি শৰতৰ প্ৰভাতী ফুলে
ক'ব তোমাকেই মোৰ কথা
প্ৰতি মেঘালী নিশা জোনে
ক'ব তোমাকেই মোৰ কথা।।
ধুমুহাৰ ভাবোঁ তোমাৰ বুকুত।।

দুচকুত তোমাৰ চালে
সপোন আঁতৰি দিঠক নামে
চুব খুজিলেই মোৰ দুহাতে
দিঠক আঁতৰি সপোন আহে
ধুমুহাৰ সতে... ভাবোঁ তোমাৰ বুকুত।।
মায়াবিনী ...।। ~ ~ ~

দাগ মোৰ বুকুতে ...

কথাছবি

দাগ মোৰ বুকুতে দাগ মোৰ চকুতে
 দাগ মোৰ কলিজাতে।
 দাগ মোৰ তেজতে দাগ দাগ প্ৰাণতে
 দাগ দাগ সকলোতে।
 দাগেই দাগ জীৱনত দাগ মোৰ এই গান
 দাগ মোৰ প্ৰতি চকুলোঁত
 দাগ দাগ দুহাত।
 দাগ মোৰ...
 প্ৰতি পল তুমি লোৱা
 প্ৰতি পল তুমি দিয়া
 প্ৰতি পল মোক দেখুওৱা
 প্ৰতি পল মোৰ হোৱাত
 হৈ হৈ তুমি মোৰ আঁতৰি দূৰত বৈ
 বৈ বৈ নিজৰা হৈ সামৰো আশাবে নৈ
 দাগেই দাগ...
 প্ৰতি পল তুমি আপোন
 প্ৰতি পল তুমি সপোন
 প্ৰতি পল মোক জগোৱাত
 প্ৰতি পল মোৰ নোহোৱা
 হিয়াজুৰি থাকে মোৰ অপেক্ষাৰ বসন্ত
 বুকুতে গুপুতে লৈ আশাবেই আনন্দ।
 দাগেই দাগ....। ❁❁❁

এতিয়া জোনাকে

কথা /সূৰ : জুবিন,
সৰ

এতিয়া জোনাকে ন মায়া বচ
এতিয়া ডাঙৰে ন খেলা পাতে
তুমি অহা বাবেই পোহৰে পাৰী মেলে,
সাব পালে সপোনে

এতিয়া জোন ছলে মোৰ দুচকুতে
এতিয়া ফুল ফুলে বজা কলিজাতে
তুমি আছা কাষতে মন নদী উপচাই
মৰমে বুকু শিপাই

উশাহে-নিশাহে মৰমৰে কণা
খোকি-বাখো হিয়া
বাহিৰে-ভিতৰে উমি উমি ছলে
কামনাৰে ভবা তৃষা

মেঘে মেঘে যেন উতলা যৌৱন
বেদনা দূৰ আজি, দুচকু জোনাকী ভবা
আকাশে আকাশে জীৱনৰে বং
আজি দেখো দিয়া আছে
ফুলে পাতে শুনো সপোনৰে সুৰ
জোনাকে দুকাষে নাচে
এই মধুক্ষণ নভৰে যেন মন
চোৱা মোৰ দুচকুলে নিজকে বিচাৰি পাৰা। ***

কঁকাল খামুচীয়া

কথা /সূৰ : জুবিন,
'শব্দ'

কঁকাল খামুচীয়া গাল গুলপীয়া
 তুমি কোন সৰগৰ পৰী
 কজলা চকুৰে পদুমী খোজেৰে
 নিলাহি মন মোৰ হৰি
 গাঁৱৰে জীয়াৰী থাকিবা আঁতৰি
 চুলে মৰিব বিজুলী
 ধাননি পথাৰৰ সোণোৱালী শইচত
 জিলিকে আমাৰে আশা
 ঘৰে ঘৰে বস্তি ছলিলে গধূলি
 শেৱালী সৰিলেই পুৱা
 চহৰৰ ডেকা ল'ৰা হেনো মিছলীয়া
 নুবুজে গাঁৱলীয়া সৰল আলসুৱা
 নুশুনো ছলাহী কথা
 ভুল কৰিছা যদিহে দেখি মোক নেদেখা
 নুবুজা কলিজাৰে বেথা
 কঁকাল
 নৈৰে পাৰে পাৰে উৰে আমাৰ মন
 হেঁপাহৰ বস্তীৰ পখিলা
 জোনাক নামিলেই সোণাক ফুলিলেই
 সপোনে কৰে বাসলীলা...
 কঁহুৱাৰ মলয়াই নিতে আহি চুই যায়
 পদূলিত উৰুৱাই ধূলি

কপৌ পাৰৰ মাত চোতাল গুবনি
শালিকীৰো গুণগুণনি
তুমি আহিবা নৈৰে ঘাটলে গধূলি
সকলো কম মই খুলি
তুমি জানিবা বুজিবা দেখিবা সকলৌ
নেভাৰিবা মিছলীয়া বুলি । ❀❀❀

বৈ বৈ বিনালে

কথা / সুব : জুবিন,
‘শব্দ’

বৈ বৈ বিনালে নিশায়ে বিনালে
 ব্যক্তি পূৰ্ববলৈ কিমান পৰ
 ডায়েৰে ডায়েৰে একায়ে শিপালে
 জেউতি লুকালে অসীমত
 নভবা কথাও হঠাতে হয় ছাগে
 পায়ো হেৰুৱালোঁ বুজি পোৱাৰ আগতে
 বৈ বৈ বিনালে...

জানো, বুজো, তথাপিও নোৱাৰো
 নিজৰ মাজত তোমাতেই সামৰো
 সপোনৰ বথ আজি হতবাক শুক
 জীৱনৰ পথ আজি মলিন বিকল
 জীৱনৰ যাত্ৰা তোমাতেই বিলীন
 বৈ বৈ...

মায়ী মাথোঁ এতিয়াৰে যৌৱন
 পল অনুপল হেৰুৱাইছোঁ মন
 অহোৰাত্ৰি অনাবিল
 স্বপ্ন প্ৰভাৰিত বাস্তৱ মোৰ কাষত
 ক্ৰন্দন কৰাৰিত আগত সুকলৰ দিবা স্বপ্ন। ~~~~

কোনোবাই বিড়িয়াই

কথা /সূব : জুবিন,
'শব্দ'

কোনোবাই বিড়িয়াই
 চকুলো চকুতে শুকাই
 মনে মোৰ নিচুকাই
 চকুলো চকুতে শুকাই
 কোনোবাই বিড়িয়াই।
 বাতি বাতি লওঁ সাৰাটি
 মদিৰাৰে মৌ বুকু ভৰি
 খোজে খোজে যেন পুৰতি
 চুব খোজোঁতেই হয় দুৰদি
 সপোনৰে টৌ দুচকুত বয়
 তুমি আছা উটি ভাই ফুৰি
 বেদনাৰ নৈ বুকুত লৈ
 মই আছোঁ তোমাকে সুঁৱৰি
 নিজৰেই এজ্জাৰত আছোঁহি যে উমলি
 কোনাবাই..

জ্বলি জ্বলি গলি যোৱা আৰু কতদিন চাবা তুমি
 শকু বিদাৰি ছিঙি মোহাৰি আৰু কত খেল খেলা তুমি
 বৰণাৰ শেষ বুকুতে লৈ
 ছে মাথোঁ বাকী মোৰ অৱশেষ
 ঃ মেলিলেই চাব খুজিলেই
 ওঁ মাথোঁ একে অঙ্ক আবেশ
 পানৰ ছালনা দিঠকো হয় কুঁৱলী
 নোবাই .. । . . .

নক'বা নক'বা

কথা / সুব : হুসিন,
'শব্দ'

নক'বা নক'বা মোক কোনো কথা
 হিয়া মোৰ স্বলে
 নেজানো নুবুজোঁ নোৱাৰোঁ যে
 তোমাকে বুজাবলে'
 সিঁচিলা মোৰ বুকুতে আবেগৰ ববৰা
 ছললোঁ মোৰ জীৱন
 কৰিলা মন মোৰ চঞ্চল
 ৰাতি দিন জীৱন কঠিন
 তুমি সপোন অচিন
 সিৰাই সিৰাই হেঁপাহ ৰঙীন
 প্রতি প্ৰহৰ অসীম অসীম
 মোৰ দুচকুত জোনাকতে ৰোৱাহি
 জাকে জাকে আশাৰ পখী
 নামি আজি তোমাক দেখি
 যদি তুমি পোৱা বৃজি
 নুমুৱাহি দুখৰ চাকি
 দিয়া দুবাহুত জিৰাব এখানি। ~ ~ ~

শব্দ

কথা / সুব : ছবিন,
শব্দ

এইটোবে আৰম্ভণি, প্রথম আমি শিকিছিলোঁ
বুজি পাইছিলো নিজক নিজৰ অস্তিত্বক, ই প্রথম
শব্দ, কথা ক'লোঁ শৈশৱ শিকিলোঁ,
দেখিলোঁ, জানিলোঁ, আমি শব্দৰ আশ্রিত
শব্দেৰে পৰিচালিত শব্দতে সমাহিত
হঠাৎ শব্দ ভুল হ'ল এতিয়া আমি কওঁ নিজেই
না জানো কিমান কওঁ কিমান বাৰিব পাবোঁ
আমি নিৰ্নজ....

শব্দ যদি প্ৰেৰণা হয় শব্দ যদি শক্তি হয়
শব্দ আজি কিয় শংকিত শব্দ যদি ব্ৰহ্মবৃক্ষ
শব্দ যদি চিৰশুদ্ধ শব্দ আজি কিয় সংকুচিত
শব্দ আজি বাকবুদ্ধ শব্দ আজি কাবাকুদ্ধ
শব্দ আজি নিজেই নিজত আবদ্ধ।

ইউকেলিপটাছ গছৰ দৰে ওখ হ'ব খোজোঁ মই
চিৰদিন চিৰন্তন, আকাশ চুব খোজোঁ মই
কিন্তু কিছুমান ভয়ানক শব্দই মোৰ
অস্তিত্বক বিলীন কৰি মোক শেষ কৰি
জন্ম দিব খোজে কিছুমানক, যাৰ কোনো
জন্ম লোৱাৰ অধিকাৰ নাই তথাপি যুঁজাৰ
মই জন্মগত আমৰণ মোৰ সংকল্প
অস্তিত্ব অপৰাজেয়
শব্দ মানে আজি বুদ্ধ

শব্দ মানে মাথোঁ স্কন্ধ
 শব্দই আজি নানে কোনো আদর্শ
 কিয় শব্দ আছে যাতনা হৈ
 শব্দ যদি মরণের নৈশব্দ আজি মৃত অশিক্ষিত
 শব্দ এটি ঘিণ লগা শব্দ শব্দ জঙ্ঘ হৈ লিপ্ত
 শব্দ মোর সৃষ্টির বিনুপ্তিত
 মুগ্ধ শব্দ... প্রেবণা... সংকুচিত
 আবদ্ধ
 যদিও পৃথিবী নিঃশব্দ মই মুক্ত সশব্দ। ***

জগত পোহৰ কৰি

কথা / সুব : জুবিন,
'শব্দ'

জগত পোহৰ কৰি আহিব প্ৰাৰন
 অঁতৰাব অমানিশা
 বধিব ৰাৱণ নিকা হ'ব সমাজ
 শেষ হ'ব এই পাপ
 ফুলি ৰ'ব প্ৰেম শতদল জগত পোহৰ কৰি...
 লিখা হ'ব আকৌ নতুন ইতিহাস
 ভণ্ড সমাজৰ হ'ব পৰিসৰ
 মাতৃৰ আচলত নামিবহি পৰভাত
 হিংসাৰ জুই হ'ব ম্লান
 উপজিব দেবজাত দিব পৰিত্ৰাণ
 দুচকুত শান্তিৰ শিখা অনিৰ্বাণ
 মানৱ প্ৰেমৰ কণা
 পাৰিজাত ফুল হৈ
 বৰষিব আইৰ চৰণত
 জগত ।

মমৰ শিখাটি

কথা/সূৰ : জুবিন,
'প্ৰেম আৰু প্ৰেম'

মমৰ শিখাটি যে ছলে নিজৰে বুকু পূৰি
দিবলৈ' বিলাই আনকে
পোহৰ দহনৰ ছালা নিজে সহি
বুজে কোনে মনৰ বেদনা ছলি গ'লা
নুবুজে কোনেও বুকুৰে ছালা
নোসোধে কোনেও কিয় বাক

এই জীৱন আনৰ বাবে মাথোঁ নিজক বিলাই দিয়া
বিনিময়ত প্ৰতিদানত কাৰো পৰা একো নিবিচাৰা
দুখ ছলে নীৰৱে নিজকে ছলাই
পুৰ পূৰি মনে মনে সুবাস বিলাই
কাৰো নজনায়।

মমৰ...

এই জীৱন স্মৃতি কিতাপ
সময় চিঞাহীৰে বুলাই লিখা
নিজ কামৰ হিচাপ নিজে
লিখি আজৰি নিজেই চোৱা
কিবা পালানে বাক একো নাপালা
বিলাই আনৰ বাবে দুহাত খালী হৈ ৰয়
নিজকে হেৰুৱায়।।

মমৰ...। ~ ~ ~

সোণ কপেবেও...

কথা / সুব : জুবিন,
'কনকমান'

সোণ কপেবে জুধি চাব নোবাৰি
এয়া অকমাণি আমাৰে পৃথিৱী
বতাহে বতাহে মৰম বৈ থাকে উমলি
সোণ কপেবেও...

প্ৰতি ঠঠৰ কথাবোৰ মুকুতাৰে মালা গাঁথে
চেনেহৰে হৰি এয়া আনে দেখা নোপোৱা
মমতা এই দুহাতৰে বুলনিয়ে আনি দিয়ে
চিকুণি চিকুণি সপোন আনে বুজি নোপোৱা
যুমুহা চাকি লস মলয়া সিচি বস
আঁচলৰো এই আহে বতৰা

সোণ কপেবেও ...

মৰমৰে এনাজৰী বাহোঁনে বাৰি ধৰি
বুকুয়ে বুকুয়ে বাজি গোৱা ঊশাহৰে গান
এই অটি এই আকাশ মানি ল'লৌ এই সৰস
জনমে জনমে খোজো ন সাধনাৰে ধন
বেলি নহালিলেও জোন নহালিলেও
জিলিকিব মৰমৰ এই জন
সোণ কপেবেও... ❄❄❄

অচিনা দেশত

কথা /সূৰ : জুবিন,
'কন্যাদান'

অচিনা দেশত আছিল তুমি
দূৰণিত আছিলে কোনোবা যে বৈ
আকাশী বথেৰে আহি নামিলা তুমি
প্ৰেমৰে কৰবী আঁচলতে বৈ
অচিনা দেশত.

মন আকাশৰ জোনাক তুমি
সাৰদ শুৱনি জোনাকী
তুমি অচিনাকি এগছি চাকি
যেন পোহৰৰে পখী
আকাশী বথে আহি নামিলা তুমি
প্ৰেমৰে বোৱতী এটি সুঁতি হৈ
অচিনা দেশত আছিল তুমি
দূৰণিত আছিলে কোনোবা যে বৈ
অচিনা দেশত

নীলিম সপোন তুমি সাগৰ তীৰত
জিলিমিল জোনাকী মন
প্ৰেমৰে গুঠিলা আহি মিলন মালাধাৰী
জীৱনৰে কৰি ৰণ
আকাশী বথেৰে আহি নামিলা তুমি
প্ৰেমৰে বোৱতী এটি সুঁতি হৈ
অচিনা দেশত আছিল তুমি
দূৰণিত আছিলে কোনোবা যে বৈ
অচিনা দেশত.....

মৰমৰ শিখাটি যে জ্বলে

কথা /সূৰ : জুবিন,

মৰম শিখাটি যে জ্বলে নিজৰে বুকু পুৰি
 দিবলৈ বিলাই আনকে পোহৰ
 দহনৰ জ্বালা নিজে সহি
 বুজে কোনে মমৰ বেদনা জ্বলি গলা
 বুকুৰে জানা নোসোধে কোনেও কিয় বাক
 নোসোধে কোনেও কিয় বাক
 মমৰ শিখাটি যে জ্বলে নিজৰে বুকু পুৰি
 এই জীৱন আনৰ বাবে মাথোঁ
 নিজক বিলাই দিয়া
 বিনিময়ৰ প্ৰতিদানত কাৰো পৰা একো নিবিচৰা
 ধূপ জ্বলে নীৰৱে নিজকে জ্বলাই
 পুৰি পুৰি মনে মনে সুবাস বিলাই
 কাকো নজনায়ে
 মমৰ শিখাটি যে জ্বলে নিজৰে বুকু পুৰি
 দিবলৈ বিলাই আনকে পোহৰ দহনৰ জ্বালা নিজে সহি
 এই জীৱন স্মৃতি কিতাপ সময় চিয়াঁহীৰে বোলাই লিখা
 নিজ কামৰ হিচাপ নিজে লিখি আজৰিতে নিজেই চোৱা
 কিবা আনৰ বাবে দুহাত খালী হৈ ৰয়
 নিজকে হেৰুৱাই
 মমৰ শিখাটি যে জ্বলে.. ~ ~ ~

নাহৰে ২০০২

কথা / সূৰ : জুবিন,
'কম্পানান'

নাহৰে কুমলীয়া পাতে সৰুমাই
তই বাক মোৰে কথা বুজিছনে নাই
ঘনে ঘনে ভোঁলে ঘনে ঘনে ভোঁলে
কিয় মোৰে চকু যায়
ঘনে ঘনে ভোঁলে কিয় মোৰে চকু যায়
নাহৰে...

দোভাগ ৰাতি কোনে বাক সুছবি বজায়
চাৰ্ভ বুলি যদিও তই দুৱাৰ খোলা নাই
বুকুৰ মাজত জান ঐ বুকুৰ মাজত
জানো কিবা কিবি লগা নাই
বুকুৰ মাজত জানো কিবা কিবি লগা নাই
দোভাগ ৰাতি ...

নাহৰে কুমলীয়া পাতে সৰুমাই।
পুথতি নিশাৰে সপোন হেনো ফলিয়াই
সপোনতে ভোক মনৰ কথা কলে কেতিয়াবাই
আজিও চোন জান ঐ মোৰ সপোন
আজিও ক্লিয়বা নফলিয়াই
মোৰ সপোন আজিও ক্লিয়বা নফলিয়াই
পুথতি নিশাৰে...

আনৰ আগতে মোৰে কথা পাতিছনে নাই
আনে বেয়া বুলি কলে দুখ লাগেনে নাই

সঁচকে ভেব যোগে

মৰম আছোনে নাই মই ধৰিয় নবা নাই

মৰম আছোনে নাই মই ধৰিয় নবা নাই।

অনিৰ আগত...। ***

বাক্কে ঐ ছা-দুৰা লাগিলে

কথা /সূৰ : জুবিন,
'কন্যাধান'

বাক্কে ঐ ছা-দুৰা লাগিলে
তেওঁ ইটো মূৰত মই সিটো মূৰত
প্ৰেম শৰে বুকু বিক্ষিলে।
বাক্কে ঐ কি ক'মনো তইতক
মেৰিয়াই মেৰিয়াই বাক্কে আহি তেওঁ
পিৰীতিৰ পঘাৰে মোক।।

সপোন বুৰোৱা নযন
ইহিৰে উপচা প্ৰাণ
সুখে উজলোৱা জ্ঞান
জীৱনে আনি দিব।

ভাগৰে কটোৱা দেহা তেওঁৰ কোলাতে শুব,
অনুৰাগী কথাৰে মোৰ বুকু জুৰাব।

আশাৰে উৰি উৰি
সময়ৰে স'তে মিলি
মনে বিচৰা বঙেৰে
বামধেনু অঁকিব।

খোজতে প্ৰিয়াৰে খোজ
লাজতে প্ৰিয়াৰ লাজ
সখিয়তী সময়ো কাষৰতে ৰয়। ১৯৯৯

প্ৰীতিৰ জৰী

কথা/সুৰ : জুবিন
'জীৱন নদীৰ দুটি পাৰ'

প্ৰীতিৰে জৰী
হাততে আজি
বান্ধিলো তোমাক
অ' মোৰ লগৰী
উতলা মোৰো মৰমে বেৰি
ৰাখিব তোমাক অ' মোৰ মৰমী
নোৱাৰো নোৱাৰো যাব কাহানিও
মোকে এৰি আঁতৰি
প্ৰীতিৰে...
অ' মোৰ...
উৰণীয়া আঁচলৰ এটি মিঠা পৰশে
মৰমেৰে সকলো জাৰি জেকাৰি দি দিয়ে
অলীয়া বলীয়া জীয়া জীয়া মোৰ সপোন
তোমাৰে দুবাহুৰে মাজতে উমলি ফুৰে
অনুৰাগে বৰষা নমালে আজি
সেই সপোন সপোন...
অ' নোৱাৰো নোৱাৰো যাব কাহানিও
মোকে এৰি আঁতৰি।
প্ৰীতিৰে ..
তেজমূৰে তেজ কাটো
আছা তুমি উটি-ঠাঁহি
জুৰ সুৰী জুৰ সজালা আহি তুমি

সুববে ইঁহি
 ভালপোৱাৰ মাজতে
 কিনো পালো কিনো ল'লো
 নাজানো নাজানো...
 তোমাকে হিয়াতে ল'লো
 তুমি বিনে আজি পল...
 কথা ভাবিব নোৱাৰো
 ভালপোৱাৰ...
 নাজানো...
 অ' নোৱাৰো নোৱাৰো।
 কাহানিও
 প্ৰীতিৰে... ❁❁❁

লাই হালে জালে

কথা/সূৰ : জুবিন
'জীৱন নলীৰ দুটি পাব'

লাই হালে জালে ফুল চন্দন তুলসী
 আবেলিৰ বতাহে ফুল চন্দন তুলসী
 ফুল চন্দন তুলসী
 ভবিলনে নভবিল বাধা তোমাৰ কলসী
 বিভাৱৰী আমাৰে মিলনৰ
 উজাগৰী বস্তীন সপোনৰ
 খিবিকীৰে জুমি জোনাকে
 গীত গাই শুভ প্ৰণয়ৰ
 বজনী গছাৰ মালা দূৰতে
 খুলী থোৱা মৰমী
 মিছাতে যাব ছিঙি
 আজিৰতো সুৰভি
 মাৰ্থো তুমি
 বিভাৱৰী...
 দুটি ঠেঙতে দুয়ো হাততে
 কি মৰম থওঁ তোমাত
 উঠা নমা বুকুৰে কথা
 কিদৰেনো কওঁ তোমাক
 উঠা...
 কিদৰেনো ক'ত
 দুয়োৰে মাজৰে দূৰ দূৰতে থওঁ
 তোমাকে সাৰটি সকলো পাহৰি

ফুলে ফুলে কিনো সুৰভি
যি এই দেহত
ৰাতিৰ কোলাতে কিনো জিৰণি
যি এই বুকুত তোমাৰ
ৰাতিৰ...
উশাহৰে পৰিচয় পোৱা উশাহতে
ভাগৰি নাভাগৰি বাগৰি নাবাগৰি
বিভাৱৰী...। ❁ ❁ ❁

উমি উমি জ্বলিছো

কথা/সূৰ : জুবিন
'জীৱন নদীৰ দুটি পাৰ'

উমি উমি জ্বলিছো
কামনাৰে শলিতা
সপোনৰে কবিতা
তুমি জিউ মোৰ
কিয়ে বৰণীয়া
উলাহৰে বাগী লাগি
উৰে উতনুৱা মোৰ মন
উমি উমি
চিনাকি চিনাকি দুচকুৰে হাঁহি
বোৱালা প্ৰেমৰে নদী
বুকুতে যে আহি
বিয়পিব দিয়া তেজত
আশাৰে বুলনী
সুখে দুখে হোৱাহি মোৰ
জীৱনৰ জুৰণী
কিহে বৰণীয়া
উলাহৰে...
দুহাতে সাৰটি

কৰিছো বাউলী
কিনো মৰমেৰে মধু
দিছো আহি বাকি।
প্ৰেৰণীৰে ফুল তুমি
জীৱনৰ ফুলনী
দিন-ৰাতি প্ৰতিটো পল
তুমি গুণগুণনী
কিহে বৰণীয়া
উলাহৰে...। ❀ ❀ ❀

মন গহনত

কথা/সূৰ : জুবিন
'নায়ক'

মন গহনত বিচাৰিলেই পাৰ্শ্ব
আজি মোৰ মৰমক
বুকু ভৰি মোৰ তোমাৰেই
শোক তাপ মোৰ জীৱনত
সঁচা সপোনে
দিব পাৰে সকলো জীৱনত
আশা হেজাৰ চকুত
সঁচা সপোন
জীৱনে মাথোঁ কথা ক'ব জানে
নোপোৱা দিঠকৰ
মৰমে জানো দিব পাৰে হিয়াকে
সূৰ সৰগত সঁচা সপোনে
দুৰ্বীক দেখুৱাই নিখৰ আকাশ
দি থৈ নাযায় একো
সঁচা সপোন
ষিৰিকীৰ সিপাৰে জোনাকী ফুলনী
তোমাকে সুঁহৰি প্রতিটো বজনী
তোমাৰে বুকুতে থাপিলো নিজকে
শোণিত বাগৰাই ল'লোহি জিবলি
মৰমে মাথোঁ হায় দিয়েহি পোৱলি
দুচকু ভৰি ৰয়, এজাৰৰ কঁপনি,
এজাৰৰ কঁপনি...। ✽ ✽ ✽

মনতনো আজি...

কথাসূত্র : ছবিন
'নারক'

মনতনো আজি কিহবে নাচোন
উলাহেবে খবে হিরা দেখোন
তোবে পবনতে আজি নামে সপোন
গুণ গুণ গানেবে নতুন নতুন
প্রাণবে সখা মোব ঘুবি আহিলি
ঘুবাই আনিলি, মোব চকুবে ঘুমটি
মনতে...

পুবশি কথাবে মন নিচুকাই
তোবে মোবে মবমকে বাশিম জীয়াই
আজি যেন পাহরিম সকলো দুখ মোব
মিলি যাম তোবে চেনেহ পাই
হাঁহি-ধেমালিবে গ'ল কতনা বাতি
বুজা-নুবুজাকে ব'ল কত যে ছবি
তথাপি নুমাই মবম চাকি
ছলি বয় ডিব্বিবু হাদয় ঢাকি।
বিবিকীর সিপাবে আছে বৈ আমালৈ
পৃথিবীর ব'ত সপোন
চকুবে টিপতে পৃথিবী আমাবে
আজি বুকুবে আপোন
মনতে...

হাতে মৃত খবি আহিলো ওলাই
দুখাবে শকতিবে জিকিম সদায়

লাগে মাথোঁ মনবে মিলন
 খোজে খোজে এটি এটি স্বপ্ন
 দুচকুতে চিক্‌মিক হাঁহি জিলিকাই
 সুখেবে পঁজাতি পোহবে সজায়
 কবি লগ্ন আজি পশ একে হোবাব
 জীবনে-মরণে একে ধকাস
 শান্তির নিজবা বৈ বৈ বাগবে
 জামাবে মনব মাজত
 বচে মিলনবে সঁচা এনাজবী
 বাজে প্রাণবে প্রাণত
 মনতে...। ❀❀❀

লাহে লাহে

কথা : দিগন্ত কলিতা / সুব : জুবিন
'নায়ক'

লাহে লাহে বাটিছে
লাহে লাহে কমিছে
লাহে লাহে উঠিছে
লাহে লাহে নামিছে
মৰমৰে ধল আজি ঠশাহতে
নৈয়ে নৈয়ে দেখিছে
টৌৰে টৌৰে লিখিছে
কিনো জেৱাৰ মোৰে নিশাহতে
লাহে লাহে বাটিছে অ'..।

নুসুখিবা কথাৰে
নুজুখিবা ভাষাৰে
গুপুতে গুপুতে কিহে দুনি দোলে
খুলি ক'ব নোৱাৰি
কাষ'লে আহি তুমি চাই যোৱাহি
যুগৰে মৰমবোৰ আছে মই সাবটি

জগোৱাহি বি'ব বি'ব হাতেৰে
লাহে লাহে বাটিছে..।

নুখুজিবা চকুৰে
নাযাচিবা গুঁঠৰে

মৰমৰ এখানি লাজৰে আমনি
দিব ল'ব নোৱাৰি,
দেখিলে দেখক আঁচে
শুনিলে শুনক
মাথোঁ হিয়াৰে মৰম মৰমে বুজক
মনৰ কথা বুজিলাই চাগে...। ❁❁❁

কিনো সুৰীয়া গানেৰে

কথা : হেমন্ত দত্ত / সুৰ : জুবিন
'নাগক'

কিনো সুৰীয়া গানেৰে
মোৰ মন আজি ভৰিলে
তোমাকে পাই
মোৰো মনে জানা
আছিলে যে সদায়
তোমাৰে গানেৰে সুৰ
মনতে গুণ গুণাই
কিনো সুৰীয়া গানেৰে ...

বুকুৰে মাজতে কি জুই ছলে
দহনো যে মিঠা লাগে
পিৰীতিৰ উমেৰে ফু-দি ছলোৱা
আবেগৰে জুই ছাগে
নাই হোৱা এনে কাহানিও
ছলা নাই বুকুত
আবেগৰে জুই ছলে
অজানিতে উমি উমি বুকুতে
কিনো সুৰীয়া...।

জীৱন লগৰী হ'বলৈ আহিছে
হাত ধোৱা হাততে
উজুটি-বিজুতি একোতে নেৰিবা

আধৰুৱা বাটতে
কথা দিলো মই মধু প্ৰহৰত
চকুত থৈ চকুতে
ময়ো কথা দিলো পল-অনুপল
ধাকিম তোমাৰ লগতে
কিনো সুৰীয়া...। ~ ~ ~

নায়ক হ'ব খুজি...

কথা : হেমন্ত দত্ত / সুৰ : জুবিন
'নায়ক'

কিনো তই বিচাৰি আজি কিনো পালি
বুজিবলে' আছে কোন
যাকেই আপোন বুলি লওঁ অঁকোবালি
সিয়েই অঁতৰিলচোন।
কোনো নাই তোৰ কাষতে আজি
আপোন বুলিবলে'
জন-অৰণ্যৰ মাজতো আছ অকলশৰে
নায়ক হ'ব খুজি খলনায়ক হ'লি
কিনো বিধি সকলগে ॥

জীৱনৰে প্ৰতি পল যাৰ বাবে বিলাইছিলি
সিহঁতৰো আজি তোৰ বাবে ভাবিবৰ আহৰি নাই
কালিৰে তোৰ লগৰী আজি যে গ'ল অঁতৰি
ভুলৰ বলি হলি তই ॥
নায়ক হ'ব খুজি

মানুহৰে মনবোৰ তই কিয় নিচিনিলি
ফুলনিৰে কাঁইটকে ফুল বুলি তুলিলি
কাঁইটে যে বাকোহা দুহাতৰ তেজ চাই
বেজাৰ কৰি লাভ নাই ॥
নায়ক হ'ব খুজি...। ~ ~ ~

দিহিঙৰ গৰা...

কথা/সুৰ : দিগন্ত কলিতা
'বহ্মন'

দিহিঙৰ গৰা জহিছে খহিছে
আঁতৰৰ পৰাই দেখাই দেখিছে
মোৰে মন নদীৰ দুয়োটি পাৰ
কিয়নো খহিছে
তুমি দেখিছানে
দেখি ভাবিছানে ?

আলি দোমোজাতে
থমকি ব'লৌ মই
কেনি যাওঁ কি কৰৌ
দিয়া এটি উপায়
খাবও নোৱাৰো শুবও নোৱাৰো
তুমি যে ব'লা মোৰ ভাবনাতে।

নিলগে নিলগে
বুকু জ্বলে পোৰে
দিয়া অনুমতি
আহো কাষলৈ
মৰমৰে ভেটা সাজি দিয়া
মোৰ মন নদীৰ দুয়ো পাৰতে...। ~ ~ ~

আজি তুমি নহ'লে

কথা/সূত্র : জুবিন
'বক্সন'

আজি তুমি নহ'লে মোর মন নভবে
 সপোনবে পখী হৈ নামানা
 গুলপীয়া ঔঠেবে মিঠা মিঠা চুমাবে
 মোবে দুবাহত বোঝানা
 এতিয়াও মই দূৰ্শীবে সময় হ'লে পাৰা নিবিড়
 আজি তুমি...
 আছিলো অকলে সপোনে নিবিড়ে
 অচিনাকি নিশাতে
 বুকুবে উমকে সাঁচিলো তোমালে
 বহু বহু যুগবে।
 আজি মন কোমল মেঘৰ দৰে
 নিগৰে অশ্রু আবেগবে
 আজি তুমি-
 কোনোবা জনমৰ পাহৰা মৰমে
 আছিলে ওচৰলে
 বুকুবে আমঠু বঙালে বঙেবে
 মৰমী চায়নিবে
 আজীবন তোমাৰ ময়েই অনল
 জ্বলি ব'ম তোমাৰেই বুকুবে হৈ
 আজি তুমি...। ❄❄❄

নিদিয়া নিদিয়া

কথা/সুব : স্বপ্নালকান্তি
'শিত'

নিদিয়া নিদিয়া নিদিয়া
কিয়নো নিদিয়া নিদিয়া
বুকুৰে মাজতে দুখন কলিজা
কিয়নো নিদিয়া তুমি
ডিক্টিলেকে দুখ, সুখ কেতিয়া
ক'ব নোখোজা তুমি
আঁজুৰি নিয়া মোহাৰি দিয়া
হাঁহিব নোৱাৰো তকো চুব কৰি নিয়া।

তুমি দিয়া কিনো দিয়া
দুখকে ঢালি দিয়া
তুমি নিয়া, মাথোঁ নিয়া
সুখকে কাঢ়ি নিয়া
ক'লা ক'লা তোমাৰে হিয়া
গৰল উজাৰি আমাকে দিয়া
কিয় বদিয়া এই দুনিয়া

পাবলৈ তোমাকে খন্তেকীয়া
হাঁহিব নোৱাৰো...।
দুহাততে একা-বেঁকা বেথা আঁকি দিয়া

কপালৰে দীঘলীয়া বেথা মচি নিয়া
মন প'লে কৰি দিয়া কাৰোবাক কসীয়া
বুজিলে তোমাৰ স'তে প্ৰাণ মাৰি নিয়া
নাহিবা কাষলে তুমি
ক'লা ক'লা তোমাৰে হিয়া
খেলাৰ পুতলা
হাঁহিব নোৱাৰো...।

মিঠা মিঠা

কথা : জীমণি চৌধুরী / সুৰ : জুবিন
‘হিয়া দিয়া নিয়া’

কণ্ঠ : জুবিন, দেবজিৎ চৌধুরী আৰু নাৰী কণ্ঠ

মিঠা মিঠা আজি সপোনৰে
অজানিতে চোৱা মন ভৰে
দূৰণিতে তৰাটিহে যেন
झলিলেহি আজি মনে মনে
অ’ হৃদয়তে কিয়ে মৰমেৰে
বুকুভৰা বহু মৰমেৰে

তুমি মোৰে
তুমি মোৰে যে
কত জনমৰে মোৰ আপোন যে
তুমি সপোন, তুমি সুবাস
মোৰ আকাশৰে তুমি পোহৰ যে
মনে আজি পাখি মেলে
সৌ চোৱা কিনো ৰঙে
হিয়া ভৰা মিঠা মিঠা..

মোৰ উশাহৰ মোৰ প্ৰণয়ৰ
মোৰ জীৱনৰে তুমি স্পন্দন যে
মোহনীয়া মোৰ তুমিয়ে
স্মৃতিয়ে যে নিতে মোক মাতে
সগোপনে আলফুলে
ৰঙে ৰঙে কিনো হিয়া ভৰে
মিঠা মিঠা...।

নহ'লে পৰিচয়

কথা : হেমন্ত দত্ত / সুৰ : জুবিন
'হিয়া দিয়া নিয়া'

নহ'লে পৰিচয় হিয়াৰে
চিনাক্তি জানো কোনো হ'ব পাৰে
ল'ৰালিৰ ঘাটে ঘাটে উমলি থাকোঁতেই
অচিন্তা পানটৈ লাগিলেহি ঘাটতে মোৰ অজ্ঞানিতে
দুলনি দিলে নুবুজাকৈ মনতে মোৰ শুপুতে
যৌৱনে ক'লে আজি সেয়েই হিয়া দিয়া নিয়া।

প্রথম প্ৰেমকে পাহৰিব পাৰিলে
প্ৰেমৰ স্মৃতিকে মোহাৰিব পাৰিলে
তথাপিভো বাৰে বাৰে
ছিন্তি যাৰ কিয় খোজে
সুৰ অকাৰণে-অজ্ঞানিতে
ল'ৰালিৰ ওমলোতে
ভাল গা সুৰ মনে মনে
যৌৱনে ক'লে আজি এয়াই হিয়া দিয়া নিয়া।
ল'ৰালিৰ সুৰকে বিচাৰিহে আহিলো
অচিন্তা ঘাটতে বিচাৰিয়ে নাপালো
সময়নো কিয় বাক খেলিলেহি লুকা-ভাকু
হায়, বাৰে বাৰে অজ্ঞানিতে
উভতিলো উকা হাতে
লৈ মাথোঁ মোৰ সৌৱৰ্ণী।
যৌৱনে ক'লে আজি এয়াই হিয়া দিয়া নিয়া। * * *

বুকু ভবা

সূত্র : মালবিকা ববা
'হিয়া দিয়া নিয়া'

বুকু ভবা এই তুবা যে
 আহা আহানা আঁতৰাও
 হিয়া দিয়া নিয়া লোকাৰে
 আহা আহানা উটি যাওঁ
 কিয়নো ব'বা অকলে
 অকলে আহা কাৰলে
 কিয় বাক নাগামেই
 জীৱনৰে এই মধু গান
 মোহনীয় এই দিন যে
 ইহিৰে আহা সজাওঁ
 আজিয়েই দিয়া উজাৰি হিয়া যে আহা কাৰলে
 পাৰি লাহি পখিলাই
 কাশে কাশে আহি কৈ যায়
 দুদিনীয়া এই জীৱন
 নেথাকে জনা সদায়
 আজি দিয়া উজাৰি
 হিয়াৰে আহা কাৰলে ... ! ❁❁❁

এতিয়া কাষত হেঁপাহৰ

কথা/সূৰ : জুবিন
'বং'

এতিয়া কাষতে হেঁপাহৰ ফুলনি,
ওপচা ফাগুন হৈ বয়
মেঘে মেঘে মন, উৰি ফুৰে দূৰণিত,
নীলাৰে মাজত তুমি মই,
বুকুৰে মাজত উৰে হৈ পৰিলা,
চিনাকি সুৰেৰে গুণ্গুণনি
এতিয়া কাষত... ।
সেউজীয়া হৈ মই, নদীও হৈ মই,
সাগৰো হৈ মই ভোমাতো যে মই ।।
এতিয়া জোনাকো আহে নতুন হৈ।
ন জোনেৰে ছবি লৈ
এতিয়া কাষত —
বৰবাহিও কয়, ব'দেও যেন কয়, -
ধুমুহায়ো কয় এতিয়া ফাগুন
প্রভাতী সুৰৰ নৈ বুকু সাৰটি বয় ।
গোপনে কয়, তুমি আপোন
এতিয়া... । ❄ ❄ ❄

ববষা যেতিয়া...

কথা/সূৰ : জুবিন
'ব'

ববষা যেতিয়া নামে বুকুলে
এনে লগে যেন সেয়া তুমিয়েই
সূৰে সূৰে দেহ-মন নাচিলে,
এনে লগে যেন তাতো তুমিয়েই,
তুমিয়েই বচি বচি আছা সুৰে এনাজৰী,
মায়াবী কবিতাটো তুমিয়েই।।

ববষা...।।

জোনাকী দেশৰে সাধুকথা, পালো তোমাৰে ওঁঠতে
মায়াবী চাবনিৰে বহু বেথা পাহালা আঁজি তুমিয়ে
কিদৰে পাব হ'ম সীমাৰ সিপাৰে

তোমাক এবাৰ চুবলে'

দেহে-মনে পাবলে'

ল'বলে' তোমাক এবাৰ বুকুতে

আৰু যে মন নভৰে

ববষা...

কেতিয়াবা কিয় বহু দূৰ, কেতিয়াবা কিয় বহু কাষ।
কেতিয়াবা কিয় বহু পথ, কেতিয়াবা তুমি নাথোঁ দুহাত
নিজৰে মাজতে তোমাকে বিচাৰি
পাওঁ মাথোঁ শুভা হাত
অচিনাকি পৃথিবীত
নাপালো বিচাৰি সঁচা মন
তুমিহে সঁচা মন।।

ববষা...। * * *

মোৰো যে মনে...

কথা/সূৰ : জুবিন
'বং'

মোৰো যে মনে এতিয়া জানে পোহৰে চাকি,
 দুচকুতে আজি নাই নাই
 দূৰে দূৰে আঁৰে আঁৰে আঁউসীৰে
 জোনে হাঁহে আজি মোলে চাই চাই
 খোজে খোজে প্ৰেমৰে নৈ আজি নীলা হয়।
 এবুকু বাতি দিলো উজাৰী,
 দুহাতে সাবটা মন আজি পুৰলি
 দুচকু ভৰি, কজলা বাতি দিলোঁ
 তোমাৰে হাতত দুখৰে চাকি
 তুমি আমি দিঠকো যেন,
 এমুঠি ভুল সপোনৰে ছাঁ
 সঁচা গানৰ মাজতো যেন আছে মিছা।
 সপোন যে মনে—
 গানে গানে আজি বহু মিছা কথা
 ক'বলে নুখুজিলেও আহে ডাহি
 প্ৰাণে প্ৰাণে বহু সঁচা কথা,
 কথা যে নুখুজিলেও আহে;
 চাপি কোন মায়াৰ কোন নিজৰ কাৰ খবৰ
 মোৰো যে মনে...। ❁ ❁ ❁

৫

১৯৩০ . ৮/১০/৩৬

১৯৩০

কথা/সুব : জুবিন
‘বং’

বং তুমি হেঁকানে, বং তুমি বুজানে
 বং তুমি দেখানে মরমব
 শুক্তি যদি নুবুজা, দৌখি যদি নৌদেখা,
 শুনি যদি নুশুনা মৌব মন
 বুজা নুবুজা কথা, কোবা নোকোবা ভাষা,
 মিছাতে কিয় কোবা
 বং যদি দেখিছাই মন কিয় দিয়া নাই,
 ছলি ছলি এই হৃদয় হ'ব ছাই
 বং তুমি—
 কাশ পাতি শুনাচোন,
 কলিজাতে গুপুতে তুমি আছা প্রাণ হৈ
 প্রাণ যদি গোপনে, সঁচিচারে যতনে
 সাবটাই
 কলিজাবে উম হৈ
 বং তুমি...। * * * *

ଭବ ଦୁପବୀୟା

କଥା/ସବ : ଆନନ୍ଦିବୀୟା ଦାସ

'ଭବ ଦୁପବୀୟା'

ଭବ ଦୁପବୀୟା ଦୁଟି ହରିଶୀବ
 ଯାଜ୍ଞରେ ଏକାନ୍ତ ନୈ
 ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଚକ୍ରରେ ଚକ୍ରମୋ ଚକ୍ରାଳେ
 ବୁକୁଡ଼େ ତୁଷଣ ନୈ ।
 ଦୁଟି ହରିଶୀବ...
 ହୟନିଆହତେ ଚାପକ୍ଷିର ବୁକୁଡ଼େ -
 ବୁଲିଲେ କାନ୍ଥନି ଐ ।
 ଇପାବର ମଲୟାହି ଚାଲିଲେ ପୋରାଣି
 କ୍ଷିପାକ୍ଷର ହିରାତେ ମୈ
 ଦୁଟି ହରିଶୀବ ।
 ଭବ ଦୁପବୀୟା ଏକାନ୍ତ ଯଜ୍ଞ ନୈ
 ବୟ ଯେ କଳକଳକୈ
 କତନୋ ହିୟାର୍ ତୁଷଣ ଅର୍ଜୁନ
 ସାୟସେ ହିରାତେ ଯେ
 ଦୁଟି ହରିଶୀବ ଯାଜ୍ଞରେ ଏକାନ୍ତ ନୈ
 ଭବ ଦୁପବୀୟା ।

গছে ক'ব সুধিলে...

কথা/সুর : আনন্দিবাম দাস

'ভব দুপৰীয়া'

গছে ক'ব সুধিলে পাতে ক'ব সুধিলে
 পুৰলি পৃথিবীৰে কথা
 জলপানৰ বাটিটো অ' চেনাই মইনা ঐ
 গাৰীৰে শুড়ে ভৰা অ' চেনাই মইনা ঐ
 মাতে তাতোতকৈ চেন মিঠা চেনাই মইনা ঐ
 পুৰলি পৃথিবীৰে কথা।

কোৰৰে চাবতে সোণৰে চপৰা

পথাৰে জিলিকি থকা

ক'তনো লুকালে অ' চেনাই মইনা ঐ
 নীলৰে শৰীৰত

আমাৰে আজোককা চেনাই মইনা ঐ
 পুৰলি পৃথিবীৰে কথা

মাছেনো মাৰিব ওলালে বগীৰাই
 কপতনো বঙে চৰা

লাটিমে ডাঙনে অ' চেনাই মইনা ঐ
 বঙতে বলিয়া অ' চেনাই মইনা ঐ
 পাৰতে জঁপিয়াই মৰা চেনাই মইনা ঐ
 পুৰলি পৃথিবীৰে কথা।

আজিনো ওলালে নতুনকৈ মানুহে
 নকৈনো পৃথিবী গঢ়া

কনগীত সুৰীয়া অ' চেনাই মইনা ঐ
 পথাৰখন নেদেখা অ' চেনাই মইনা ঐ
 ডেকানো কালতে বুঢ়া মইনা চেনাই ঐ
 পুৰলি ...। *.*.*

বতাহে সাৰি দিয়া

কথা/সূৰ : আনন্দিবাম দাস
'ভব দুপৰীয়া'

বতাহে সাৰি দি যায় অ' মোৰে মইনা
কৌৰবৰ ওমলা বাট
ব'দৰ জিলিকনিত থাকে জিলেমিলাই
ৰূপহী কুঁৱৰীৰ গা।

কোনে কি বুলিলে ৰূপহ কৌৰবক
কৰিব নোৱাৰি সাহ
চাংমাই শালতে মোলান পৰি যায়
ৰূপহী কাঁহীৰে ভাত।
কৌৰবৰ ওমলা বাট।

উৰে জাকি মাৰি ৰচকী পখিলী
ৰিব্ ৰিব্ সুৰভি বা
ওলোৱা এবেলি অ' মোৰে মইনা
উমলি আহেঁগৈ তাত।
বতাহে ...।

কেকো বাঁও

কথা/সূৰ : আনন্দিৰাম দাস

'ডব দুপৰীয়া'

কেকো বাঁও কেকো বাঁও
কেকো নিলে চোৰে
অ' মোৰ কেকো নিলে চোৰে
তই বুঢ়ী নেকান্দিবি তোকে নিব চোৰে।

মুখত দিলো নাচনীজনীৰ মিচিকিয়া হাঁহি
খোপাত দিলো খোপাভৰি কেত্ৰেকীৰে পাহি
কাগত দিলো কেৰুযুৰি গলত জ্ঞানবিৰি
হাতত দিলো জেতুকা ব্যেল হিয়া চিৰি চিৰি।
কেকো...

বংপুৰৰ কেঁচা সোণ মোৰ পূৰ্ণিমাৰ জ্ঞান
পেঁপাৰ তাঁৰ সুৰ ফুচুলোৱা কোনে . .
কেকো নিলে চেৰে অ' মোৰ কেকো নিলে চোৰে
গঞা ডকতক গোচৰ দিলো কপ্তন মোৰে
পোৰে খালে জীয়ে খালে মনে মনে থকা
সাত শতকৰে লাই পাব খা বহুবা শাক।
কেকো ...

মাতে পকা ধানে বিড়িয়াই

নাঃ |~~স্বাভি~~সুৰ : জানকীবাম দাস
'ভব দুপবীয়া'

মতে পকা ধানে বিড়িয়াই

বগীতৰা যায়, আগুৱাই

বোকোচাত দি যোৱা কেঁচুৱাট্টী আঘোণী

নিচুকণি গীত গাই, জমাৰে আঘোণী কাই

বগীতৰা আগুৱাই যায়।

হাতত কাঁচিখনি মুখেত জামোলখনি

কঁকালত টঙালি বুকুত মেখনি

তাইৰ আৰু কোনো নাই

অকলেই গুচালে মুখৰ চুৰাছাই

সকামটো পাতিলে বজনজুকাট্টী

আঘোণাৰ অৱদান অতৰোৰ মাটিৰ ধান

কোলাত পালে এটি নাতি ল'ৰা সন্তান

তাইক আৰু লাগে কি ?

তাইৰ যদিও আজি আঘোণী নাই

তাইৰ ওচৰত আজি হাত পাতে গএগই

মাতে পকা ধানে বিড়িয়াই ... ।

সেউজীয়া মন

কথা/সুৰ : জুবিন

সেউজীয়া মন সেউজীয়া প্ৰাণ
 সেউজীয়া যৌৱন সেউজীয়া গান
 সেউজীয়া দিন মোৰ সেউজীয়া নিশা
 প্ৰতিটো প্ৰহৰ আহি ফুল।
 তোমাৰ প্ৰেৰণা আজি প্ৰভাতে প্ৰভাতে
 তোমাৰ প্ৰেৰণা আজি তেজে তেজে
 অন্ধাৰো লুকাই বুকুত তোমাৰ
 বিয়পাই যি পোহৰ সোণালী।
 তোমাৰ তুলনা দিব আকাশে-বতাহে
 তোমাৰ তুলনা দিব ফুলে পাতে
 আছে জুৰি তোমাৰ মনৰ প্ৰীতি। ***

কপহী বাংলালী

কথা : কবুল ববা / সুব : জয়ন্ত দাস
'বাংলালী'

অ' কপহী বাংলালী কঁকাল হালিজ্জালি
যেন মালতীৰ পাই

তাইৰ চকুযুৰি চাই

মোৰ হিয়া দহি যায়

মাতিলে কাৰলে' তাই আঁতৰিহে পলায় ॥

বিহুৰ তলীলে মই আহিলৌ ওলায়

নাচনীৰে মাজতে তোক দেখা পায়

অ' মোৰে তৰাদে

নাযাবি মোক এৰি থৈ

যৌবন যে যায় ভাটিয়াই ॥

ডিঙিৰে পোৱালমণি হাতৰে থাক

খোপাৰে কেতেকী তোক গুঁজিব পাৰৌ ॥

অ' নাজিতৰা

পাই তোৰে বতৰা

হওঁ আপোন পাহৰা ॥

কপহী ... । * * *

এতিয়াও সাৰে আছেঁ মই

কথা / সুৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

এতিয়াও সাৰে আছেঁ মই
ধূসৰ প্ৰভাতৰ ক্ষণ গনি
ধুমুহাৰ নিশা আজিও
বাৰে বাৰে দিয়েহি আমনি
কাষত স্মৃতিৰ অলেখ সমাধি
হৃদয়ৰ হাহাকাৰ কিদৰে বুজাওঁ মই
এই পৃথিবীক।

মৃত্যুৰ সিপাৰে আছাঁ জানো তুমি
একেখন হৃদয় লৈ আছাঁ জানো তুমি
মনত একোটি হাঁহি
পামনে আকৌ বিচাৰি

এতিয়া নাই সময়
দুহাতত ফুল লৈ
আহিবা যাচিবলৈ
শেষ মৰম
এতিয়াও সাৰে আছেঁ মই..
অশ্রু শীতল বৰ সহিব নোৱাৰি

দুচকুত একাৰ আৰু সিঁচিব
 নোৱাৰি
 বুকুত উখাল আছে
 দুখৰ দৰে কাঁটা তেজ
 এতিয়া মই যেন
 কোনোবা দুৰ্গিত
 আছোঁ বৈ তোমালে' অকলশৰে
 এতিয়াও সাৰে আছোঁ মই । ~ ~ ~

এতিয়া আছে মাথোঁ

কথা/সূৰ : জুবিন , 'জুবিনৰ গান'

এতিয়া আছে মাথোঁ
 তেজৰজা এখন নদী
 মোৰ জীৱন জুৰি বয়
 দুখৰে টো তুলি
 নাই কোনো সীমনা
 দুহাতে সানি ল'ওঁ
 ভপত চকুলো
 চকুৰ পতাত আজি
 এজ্জাৰ আঁকিলো
 বুকু উজাৰি
 যায় সময়
 নীৰৱ স্বপ্ন হৈ
 বুকু আজি শিল হৈ
 শিল হৈ বয়
 এতিয়া আছে..
 সোঁৱৰণীয়ে আজি
 নিয়েছি বেদনা
 নিজকে বিলাইদি
 নেপালো প্ৰেৰণা
 কোন সীমনাত আছে
 সপোন
 মৰমৰ বৰষা হৈ
 মনে আজি বাট চাই
 শিল হয় বয়
 এতিয়া...। ~ ~ ~

তুমি নিদিয়া মোক

কথা/সূৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

তুমি নিদিয়া মোক
 মৰমবোৰ
 জ্ঞান তৰা হৈ জ্বলিব
 তুমি নোকোৱা সেই
 কথাবোৰ
 বতাহৰ সুৰে মোক
 শুনাৰ
 আকাশে দিব মোক ঠিকনা
 মই অকলশৰীয়া
 মায়াৰ বান্ধোনে
 নোবাবে ৰাখিব
 মৰমৰ ছলনা নালাগে যাচিব মোক
 মিঠা ভাষাৰে
 তুমি নোলোৱা মোৰ
 মৰমবোৰ
 বুকুৰে সুৰ হৈ ওলাব
 তুমি নুশুনা সেই
 কথাবোৰ
 গীতৰে ভাষা হৈ ওলাব
 স্মৃতিৰ শিখা বুকুতে জ্বলাই
 ওলালো অকলে মই
 অ'... মায়াৰ বান্ধোনে

উজাগৰী নিশা

কথা/সূৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

উজাগৰী নিশা আৰু
উতলা মন
অচিনাকি হিয়াৰেই
শিহৰণ
কেনেনো আনিব
উকা মন বননিত
বোৰাৰ মৰমেৰে প্ৰাৰণ
আবেগৰ সাগৰত
উঠিছে কত লহৰ
তুমি জানো পাইছা মোৰ
হৃদয়ৰ সেই খবৰ
লাজুকী লতা মনে মোৰ
গোপনে কয় কথাবোৰ
সৰা ফুলেও ভোলে সুৰ
ঠনুকায়ে সপোনবোৰ
মৰমৰ জোৰাৰে
বাধাও কৰিব চুৰ
লাজুকি সপোনেৰে
নহ'ব বাসনা পূৰ
আহিবনে জীৱনলে'
নুশুনা মৰমী সুৰ
উজাগৰী...

জেতুকীবুলীয়া মনে
 লুকুৰাই থয় যতনে
 কলিজাবে জীয়া
 কামনা নেদেখুৰাই সঘনে
 এবুকু উপচা প্ৰেমে
 নুবুজে নেমানে যে
 তোমাৰে মৰমী পৰশ
 বিচাৰে মনে মনে তুফলৰ এই মধুনিশা
 আহিবানে কাৰলে'
 উজাগৰী ... ! ❁❁❁

লাহে লাহে অচিনাকি হ'লোঁ আমি

কথা/সুৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

লাহে লাহে অচিনাকি হ'লোঁ আমি
খোজে খোজে মৰম আজি পাহৰণি
তেজ সনা জীৱনৰে আৱাহনী
অগনি
লাহে লাহে অচিনাকি হ'লোঁ আমি।

দূৰ দূৰ আজি চিনাকি পৃথিৱী
শুকান আজি সৌ প্ৰেমৰো বনানি
নীলা আকাশত মেঘৰো চকুপানী
লাহে লাহে...

মৌ বৰষা গুণগুণি আজি
নুশুনো কেনিও কাহানি
প্ৰাণৰ ভাষাৰো নাই ক'তো সঁহাৰি
দেহৰ মায়াবোৰ জীৱনৰ ফুলনি
ক'লা ডাৱৰত ব'দৰো উচুপনি
লাহে লাহে অচিনাকি হ'লোঁ আমি. . .

এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰোঁ

কথা/সূৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰো
মটি দিব নোখোজো
পাখি মেলা অতীতক
কিদৰে পাহৰোঁ।
এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰোঁ...।

পোহৰ বুলি জিয়ালোঁ
মনে মনে প্ৰাণতে
হাতেৰে ঢুকি নোপোৱা
জোনৰে ছবি
পাখি মেলি সপোনে
আগছিলে' জীৱনক
কোনোবা দৰদী
আকাশৰ নীলিমাতে
সেই মন আজি যেন
অসীমত লীন হোৱা ভূষা
কিদৰে পাহৰোঁ মই
এন্ধাৰ হ'ব নোৱাৰোঁ...

সাগৰ নীলা দচকুত
কি ৰং আনে জীৱনে
না জানো যদিও দুবাছ আছে মেলি

সঁচা-মিছাৰ সৌমাজত
 সঁতুৰিছো যদিও
 খেদি খেদি সপোনে মিঠা চুমা যাচে।
 এই মন আজি যেন পোহৰত
 প্ৰাণ পোৱা তুয়া
 কিদৰে পাহৰোঁ মই
 এক্সৰ হ'ব নোৱাৰোঁ ...। ❁❁❁

উমি উমি জ্বলালাহি

কথা/সূৰ : জুবিন
'জুবিনৰ গান'

উমি উমি জ্বলালাহি
বুকুজুৰি কামনাৰে জুই
তোমাৰ কোমল পৰশে
দহি দহি পুৰি নিয়ে
দেহা মন তোলে উতলাই
তোমাৰ নিবিড় মৰমে
হেঁপাহে ভৰা এই লগন
দুয়োতে মগন
তুমি দিলা মৰমৰ
মিঠা মিঠা চুমা আঁকি
মৰমৰে এই ৰাতি

ছাটি-ফুটি মন
হৈ অবুজন
দেহাত আজি কিহৰেনো আমনি
তুলিলে হিয়াত সুৰীয়া মাতে
প্ৰেমৰ এই মধুৰীগিনী
তুমি দিলাহি
দুটি নয়নত
যৌৱনৰে আশা আকলুৱা
সেউজীয়া মন কৰিলা মগন
দিয়া সানি মৰম আলসুৱা

তুমি দিয়া এই মৰম
 বুকুৰে উমেৰে ল'ম আদৰি
 তুমি মোৰ জীবন লগৰী
 সকলো পাহৰি
 মৰমৰ লুকাভাকু
 খেলৌ আমি
 মিলিজুলি

মৰমে তোমাৰ তুলিলে জোৱাৰ
 হিয়া মোৰ দুটি পাৰ ওপচাই
 আশা যদি যায় সপোনো হেৰাই
 দিবানে হিয়াত মৰমৰ ঠাই
 হৃদয়ৰ নৈ
 গভীৰলৈ বয়
 আহিছে বাৰিষাৰ
 ধল লৈ
 বুকুখনি হৈ
 যদি শিলাময়
 নামিলে বোৱাই
 মৰমৰ নৈ
 তুমি দিয়া...।
 সকলোকে এৰি থৈ
 প্ৰেমৰ এই নদীয়েদি
 যাবা দুয়ো উটি ভাহি ❀❀❀

চকুৰ লোটকেৰে

কথা : নীলিম কুমাৰ / সুৰ : মনোজ শৰ্মা

কথাকবি : 'আছেনে কোনোবা হিয়াত'

চকুৰ লোটকেৰে কোনে মোক তিয়াব
আছেনে কোনোবা হিয়াত
আছেনে কোনোবা চিনিব নোবৰা
ভালপোৱা দিব উপচাই।

গোপনে গোপনে আহিছে যিদৰে
হিয়া মোৰ ঘৰলে' সোমায়
নিবিড় মৰমতে আঁকিছে বুকুতে
ৰামধেনু দিবানে শুৱাই।।
চকুৰ লোটকেৰে...

পাৰোঁনে নোবাবোঁ আজি মই
সাঁতুৰি যাবলে' জীয়া নৈ
ফুলে ফুলে আজি সুৰাস নাই
ঘনে ঘনে মন ভাগি যায়।

নিজান ঘৰতে মন অকলে অকলে
বিলিকি বিলিকি তুমি গানে গানে
কইছো পদূলিত শেৰালি প্ৰেমেৰে
আছেনে, কোনোবা হিয়াত
"মনে মনে আহি আজি

তুলি দিব খোজা তুমি
 ভালপোবা অঁজলি ভবাই
 চকুৰ লোটকেবে..

পাৰ্বোনে নোৰাবৌ আমি মই
 সাঁতুৰি যাবলে' জীয়া নৈ
 ফুলে ফুলে আজি সুবাস নাই
 ঘনে ঘনে মন ভাগি যায়...। ***

বিলত তিৰে বিবাই

কথা/সুৰ : স্বৰ্গীয় কমলানন্দ ভট্টাচাৰ্য
'বিলত তিৰেবিবাই'

বিলত তিৰেবিবাই পদুমৰ পাহি ঐ
পাতত তিৰেবিবাই পানী
ই'দত তিৰেবিবাই জিএগৰে পাখি ঐ
ফুলনিত ফুলৰে বাণী।

আন্ধাৰত জিলিকে জোনাকী পৰুৱা
আকাশত জিলিকে জোন
ক'লাকৈ আকাশত বিজুলী জিলিকে
হিয়াত মোৰ জিলিকে কোন।

কলিজাত যিকুৰা জ্বলে ঐ জীয়া জুই
জিলিকে তাতো ঐ কেঁচা সোণ
(মোৰ) হ'বনে এনে দিন বাজিব ভগা বীণ
হিয়াত মোৰ জ্বলিব পূৰ্ণিমাৰ জোন ...। ***

আইনা ভঙাদি...

কথা/সূত্র : দিগন্ত কলিতা
'দিলকবা'

আইনা ভঙাদি ভাঙিব হিয়াখনি
লুইতবে সৌতে ব'ব চকুপানী
তুমি এৰি আঁতৰি গ'লে

বতৰো নহয়চোন গোমা গোমা
ভালপোৱা কিয় কৰা আধৰুৱা

আইনা

অমিয়া অমিয়া মাত ওঁঠৰে

সি সি যে কি অনুপম

লিহিৰী বিৰিণা পাত দেহাটি

সি যে কি অনুপম

সাজোনে-কাচোনে জোনটিও নহ'লে

তৰাটিও লাগে কম

চাইনো চাই চাই তোমাক দুচকুত

আঁকিহে থ'ম।

বতৰো...

দেৰিকৈ আহিবা আহি নক'বা যাবৰে হ'ল

বুকুতে অগনি জ্বলাই নক'বা যাবৰে হ'ল

যিদৰে উঠিছে নামিব সিদৰে উলাহৰে ঢল।

বুকুৰে মৰম যাচিবলৈতো দিয়া

এপল দুপল

বতৰো ...। ~ ~ ~

চোরা জুমি চোরা

কথা/সুর : সিগন্ত কলিতা
‘দিলকবা’

চোরা জুমি চোরা
 চোরা জুমি চোরা জুমি
 চোরা জুমি চোরা
 মোবে দিলকবা
 জামানা আঁৰত গৈ দিয়া ভালপোবা ।।
 চোরা জুমি চোরা তুমি ।
 চোরা জুমি চোরা
 মোবে দিলকবা
 জামানা আঁৰত গৈ দিয়া ভালপোবা
 চোরা জুমি চোরা
 নজৰে নজৰক চিনিলে কি হয়
 দুই দিল এক হৈ
 মুহূৰ্ত্ত নদী বয় ।
 লাজৰে পৰ্দাৰে তাত কি কাম কোৱা
 এই চিনাকিৰে নাম হিয়া দিয়া নিয়া
 চোৱা জুমি চোৱা জুমি
 চোৱা জুমি চোৱা
 মোবে দিলকবা
 জামানা আঁৰত গৈ দিয়া ভালপোবা
 চোৱা জুমি চোৱা ।
 মাহীৰে... মাহীৰে... মাহীৰে... মাহীৰে...
 ইবাদত তোমাৰে তোমাতে শেষ হয়

সঁচা সপোনেষে তোমাকে বিচাৰি পায়।

মৰমৰে ফৰমান গানতে দিলো গুঠি...

দিন জ্ঞান তুমি চোৰা বা নোচোৰা

চোৰা জুমি চোৰা জুমি

চোৰা জুমি চোৰা

.....

জামিনা...

চোৰা জুমি চোৰা

চোৰা চোৰা চোৰা চোৰা

চোৰা জুমি চোৰা ...। *~*~*

অ' মোৰ সোণ তৰামাই

কথা/সূৰ : বেদানন্দ দাস

অ' মোৰ সোণ তৰামাই
 তোক আজি কিয় দেখা নাই
 বিহীন গম জানো তই পোৱা নাই
 বুকু জ্বলি পুৰি যায়
 যায়...
 বুকু জ্বলি পুৰি যায়।
 তোৰ কথা মই ভাবিছো
 তোক লৈ বিহু ৰচিছো।
 কিয় তোৰ অকণো কাণসাৰ নাই
 বুকু জ্বলি পুৰি যায়
 যায়...
 বুকু জ্বলি পুৰি যায়।
 ইচাটি নো বিচাটি ঐ
 শুৰ যে মই নোৱাৰো ঐ
 বিৰহে খুন্দা মাৰে ঐ
 খাব যে মই নোৱাৰো ঐ
 কিয় নুবুজ় বুকুৰ সোণ
 কিয় হব নিকৰণ।
 তোৰেনো হেঁপাহতে ঐ
 মৰিব মই নোৱাৰো ঐ
 তোৰে মান নৰকী নাই
 বুকু জ্বলি পুৰি যায়
 যায়...

বুকু ছলি পুৰি যায়।
 জ্ঞানৰে পোহৰতে ঐ
 বুকুৰ এজ্জাৰ নুগুচে ঐ
 যৌৱনৰে অগনি ঐ
 একোকে যে নুবুজ্জে ঐ
 বুজিও তই নুবুজিলি
 যৌৱন গ'লে কান্দিবি
 যৌৱন হেঁচি ৰাখিলে ঐ
 জীৱনৰ ভোক নুগুচে ঐ
 কলিতে মৰহি যায়
 বুকু ছলি পুৰি যায়
 যায়...

বুকু ছলি পুৰি যায়।
 ছা' মোৰ সোণ তৰামাই ...। ❁❁❁

জানমণি (বিহু)

কণ্ঠ : জুবিন

নদী বাঢ়িলে অ'... উজান উঠিলে ঐ...
 গছে বনে ফুলে পাতে বিহু আহিলে অ'
 কপৌ পাহে পাহে
 মৰম বাঢ়ি আহে
 এই মৰম কাৰ বাবে জানানে...
 জানমণি তোমাৰ বাবে'...
 মলয়া বলে ঐ...
 কুঁহিপাতো লবে অ'
 নদীৰ টোৰে টোৰে সোঁতে মৰম আনিলে অ'
 লাহে লাহে লাহে মৰম বাঢ়ি আহে
 এই মৰম কাৰ বাবে জানানে...
 জানমণি তোমাৰ বাবে...।

পলাশে হাঁছে ঐ...
 ফাগুনক পালে ঐ...
 মইও হাঁহিম নাচিম তোমাক কাৰতে পালে ঐ...
 আশাৰ ফুলো ফুলে
 মনৰ ফুলনিত্তে এই আশা কাৰ বাবে
 ছলা জুইতে এই চগা পুৰি মৰে এই...
 মইও পৰিলো তোমাৰ প্ৰেমত একো নজনাকৈ
 হৃদয় বুজি পালে একো দিব নালাগে
 এই হৃদয় কাৰ বাবে জানানে...
 জানমণি তোমাৰ বাবে...। ❀❀❀

জোনাকী মন

কথা/সূৰ : জুবিন গাৰ্গ,
দিল্লী জাবতী

বগাকৈ বগলী বহলাই বহিছে
 বলুকাত বিয়লি বেলা,
 অ' বকুল বাগৰিছে ববছা বনতে
 বুটলি বিলাওগৈ ব'লা।
 অ' আমি জোনাকী মন
 অ' জোনাকী মন
 বহাকৈ বগলী বহলাই বহে
 বহিলে বহিব কিনো খাই আহে
 চিনাকি তেওঁৰে তোমাৰে মোৰে
 মিলনৰ একেটি বাজনা বাজে
 নাচে জোনাকী মন।
 বেলি আএহ নাও উল্লাহত
 ধুনীয়া মন আমাৰ
 বেলি গ'লে জিকেমিকাই
 জোনৰ দৰে মনা আমাৰ
 এজাৰো ফুলিনো নকৰো বেজাৰ
 পাহেৰাল বুকুতে সপোনে হেজাৰ
 উছৰ বেলিকা হাঁহিতেই হাঁহি
 কামৰে বেলিকা কামতেই মগন
 অ' জোনাকী মন।
 শতক কোন মিতিবনো কোন
 চিনিবলে নাই লেঠা
 মনে জানে মনে চিনে

নক'লেও যায় বুজা।
পাহাৰৰ পাহাৰী ভৈয়ামৰ ভদাই
দুয়োৰে মিলিলে কেনে কিতো বায়
চিনাকি তেওঁৰে তোমাৰে মোৰে
মিলনৰ একোটি বাজনা বাজে
নাচে জোনাকী মন ॥ ❦ ❦ ❦

চাৰিজন লগে হৈ দল এটি গঢ়িছে
 জাতি এক বুলোতা সমাজখন স্থলিছে,
 কাৰ এটি আহে যায়
 মাথোঁ তোৰ মোৰ...
 হৈছে তেজ বঙাকৈ তেজ
 টুকুৰা টুকুৰ অসমখন ভাঙিছে
 খোৱা কামোৰাকৈ আপোনজন মৰিছে
 অসমীয়া খিলঞ্জীয়া
 হুৰ-হুৰ-হুৰাইদে
 আপোন পথাৰখন মোকলাই দে। ❀❀❀

ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ...

কণ্ঠ : জুবিন
'জোনাকী মন'

ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী
চিলা উৰাদি উৰ মোৰে নাচনী
ঢোলৰ ছেৰতে ছেউ ৰাখি
ওঁঠতে হাঁহি লৈ ঘামি-জামি
ভাগৰিও নাভাগৰি
কাত্তি বিহু উৰোৱা ওৰে ৰাতি
ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী
চিলা ৰাদি উৰ মোৰে নাচনী ॥

নাদৰ পানীৰে নুজুৰাই গা
নৈত নাসাঁতুৰো মানে
দূৰৰ মৰমে নুচুৰে মন
কাষৰলৈ নাহনে।
লগ সমনীয়া কোনোকাই
জানিলে জানিব কথা নাই।
তই মোৰ ময়ো যে তোৰ হ'ম
ক'চোন চকুতে চকু থৈ।
ঢোলৰ ছেৰতে ছেউ ৰাখি
ওঁঠতে হাঁহি লৈ ঘামি-জামি
ভাগৰিও নাভাগৰি
কাত্তি বিহু উৰোৱা উৰোৱা ওৰে ৰাতি
ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী

চিলা উৰাদি উৰ মোৰে নাচনী।।

কান তুৰতিয়ে তুলিছে ফুল
 মুগা সাজে জিলিকিছ,
 নকদৈয়া জাপিটো ঘূৰাই
 মাধা পগলা কৰিছ।
 মাৰোঁকৈ মাৰিব নালাগে
 এনেয়ে জ্বলিছে কলিজা
 তোলৈ সপিছো সকলো
 কথাটো এবাৰ ভাবি চা।

ঢোলৰ ছেৰতে ছেউ ৰাখি
 ওঁঠতে হাঁহি লৈ ঘামি-জামি
 ভাগৰিও নাভাগৰি
 কান্তি বিহু উৰোৱা উৰোৱা ওৰে ৰাতি
 ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী...

ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী
 চিলা উৰাদি উৰ মোৰে নাচনী
 ঢোলৰ ছেৰতে ছেউ ৰাখি
 ওঁঠতে হাঁহি লৈ ঘামি-জামি
 ভাগৰিও নাভাগৰি
 কান্তি বিহু উৰোৱা উৰোৱা ওৰে ৰাতি
 ঘিলা ঘূৰাদি ঘূৰ মোৰে নাচনী
 চিলা উৰাদি উৰ মোৰে নাচনী।।

আগলি বাঁহৰে গগনা বজায়...

কণ্ঠ : জুবিন
'জোনাকী মন'

আগলি বাঁহৰে গগনা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ।
 দেখিবৰে পৰা তোমাকো চাওঁ
 চকু নাযায় আন কালৈ।
 লগৰী বুলোনে ঘুমতি বেলাতে
 চিকুৰি সপোনে
 তোমাক আনি বুকুতে থওঁ।
 আগলি বাঁহৰে গগনা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ।

দেখিবৰে পৰা চকু নাযায়
 লগৰী বুলোনে
 চিকুৰি সপোনে
 তোমাক আনি বুকুতে থওঁ।
 আগলি বাঁহৰে গগনা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ।

ফুটুকীয়া সেই পৰ চোলাটিৰে
 তোমাকে পাইছিলো ল'ৰালি।
 ফলি, কিতাপ লৈ বহী চিলাম ঐ
 পাঠশালাৰে বাকৰিত।

হেঁচুকি থৈ যায় অতীতে

হাতে বাউলি সৌরভণে মাতে
 মনতো যায় নিতে গাঁবলৈ
 আগলি বাঁহৰে গগণা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ।
 চতিয়না জোপা একে আছেনৈ
 তোমাৰে নঙলা মুখতে
 দুয়োৰে শৈশব লগতে ৰাখি থৈ
 কুক-ভাক এতিয়াও খেলানে ?
 নৈ পৰীয়া বা ৰুশ-জুন
 উভতি আহিছোঁ আপোন গাঁবলৈ
 আছা হ'বলা বাট চাই।।

আগলি বাঁহৰে গগণা বজাওঁ
 মতে লাহৰী লাহৰী কৈ।
 দেখিবৰে পৰা তোমাকে চাওঁ
 চকু নাযায় আন কালৈ।
 লগৰী বুলোনে ঘুমটি বেলাতে
 চিকুৰি সপোনে
 তোমাক আনি বুকুতে থওঁ।

আগলি বাঁহৰে গগণা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ।
 আগলি বাঁহৰে গগণা বজাওঁ
 মাতে লাহৰী লাহৰী কৈ। . . .

এৰি নাযাবি

কথা/সূৰ : দিগন্ত ভাৰতী
'জোনাকী মন'

এৰি নাযাবি, যাবি লগতে মোক লৈ
তই নহ'লে' হিয়াই নামানে ঐ
চেনেহা চেনেহী কেতিয়ানো কৰিবি
লাহেকৈ বুকুৰে কেতিয়ানো লবিহি
মোৰ মন তোলৈ
কবিতাৰ কথাবোৰ লিখিব নোৱাৰো
মৌ সনা মিঠা গান সুৰাবও নোৱাৰো
মাথোঁ খুজিলেই খুজিছ বিহ
কলিজা তো তোৰ হাতত পাবি
এহালি দুহালি আশুৱাই আহিছে
তোৰ ঘাটতে নাও লগাব খুজিছে
লম আদৰি ঐ।
ইবেলি সিবেলি পূৱা গৈ গধূলি
ইকাষে সিকাষে সপোন তোৰ সাৰাট
উৰিবলে মন পাখি লগাই
প্ৰেম হবলা এনেকুৱাই
ওপৰা-ওপৰি ভাবনা আহিলে
উফৰা উফৰি কামনা জাগিলে
দুখ নিদিবি ঐ...।

ওলমি ওলমি

কথা : দিগন্ত ভাৰতী

‘জোনাকী মন’

ওলমি ওলমি থাকে
 দুই ঠেঁতে হাঁহি
 লিজিকে জিলিকা মুকুতা
 তৰা দুপাৰি
 ঐ না ঐ
 মইনা তুমি মোৰ ঘৰৰ লখিমী।
 কি সাধিলো কি মৰিলো
 পালো যি পালো মৰম তোমাৰ
 মোৰ আঁজাৰত মোৰ কাল ৰাত্ৰি
 মচি মচি থলা গৈয়ে জোনাক
 ঐ না ঐ .
 কলিজাতে মোৰ তেজতে
 উঠলি উঠিছে হেঁপাহ
 আলফুলেকৈ সাৰটি ধৰো
 লগে নাপাওঁ উশাহতে উশাহ
 ঐ না ঐ...

এন কে প্রডাকশ্যনৰ শিল্পীৰ পৃথিৱীত গৌৰবোজ্জ্বল
ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষত নিবেদিত ৰুমাল

ৰুমাল ৰুমাল

কথা/সূৰ : জুবিন গাৰ্গ
'ৰুমাল'

একবিংশ শতিকাৰ প্ৰেম কাহিনী
ৰুমালৰে ভাঁজিতে স্মৃতিৰে ৰেঙনি
একবিংশ শতিকাৰ মোৰ কাহিনী
ৰুমালৰে সাঁচতে স্মৃতি হৈ মৰমী
ৰুমালৰে ভাঁজে ভাঁজে দুখৰে বিননী
ৰুমালত কাহিনী ৰুমালত জীৱনী
ৰুমালত হুমুনিয়াহ, ৰুমালত উচুপনি
ৰুমাল ৰুমাল ৰুমাল ৰুমাল
এখন ৰঙা ৰুমাল
এখন শেঁতা ৰুমাল
সেই কোন কাহানিতে দেখা এযুৰি কাজল চকু
মনত পৰিলে আজি শোকে খুন্দে বুকু
কৃষ্ণচূড়ৰ তলত স্কুলৰ দুপৰীয়া
ক্লাছৰ ফাঁকে ফাঁকে কতনো উমাল কথা
লুটিয়াই চালে জীৱনী পাওঁ মাথোঁ
ৰুমাল ৰুমাল ৰুমাল ৰুমাল
এখন ৰঙা ৰুমাল
এখন শেঁতা ৰুমাল

শীতৰ সেমেকা এটি আবেলি আছে মনত
 হঠাতে কাৰোবাক এৰি অহা বেদনা প্ৰাণত
 সিন্ধু চকুত কাজল, অধৰত বিবাদ কোমল
 আজৰি ভৰাই ল'লৌ সপোন চিকুণ কোমল
 এসাগৰ মৰম নিগৰা সেই কমাল
 কুমাল কমাল কমাল কমাল
 এখন বগা কমাল
 এখন শেঁতা কমাল। ❀❀❀

আই মোৰ ঐ

কথা/সূৰ : জুবিন গাৰ্গ
'কমাল'

আই মোৰ ঐ

কিহৰে জ্বলা জুইত জ্বলি আছ যে তই

মৰি পুৰি পুৰি নিজকে

নিজৰে পুতেৰে বুকুতে হানিছে

কিনো অভিশাপতে

সোণৰে মুখনিত ক'লা ছাই সানিলে

কিনো ঐ বিধানতে।

শত কোটি বছৰ চেনেহী আই মোৰ

সৃষ্টি ফুজি আছিলো তোক

জনমে জনমে সাৰটি আছিলো

চৰণ কমলাকে তোৰ

হঠাতে কিনো হ'ল থাপনা উকা হ'ল

সৃষ্টিবলে কোনো যে নৰল।

কলীয়া ডাৱৰে আৱৰি ধৰিলে

জননীৰে দেহা মোৰ।

ঘৰ বিভীষণে এপ্তাৰ চটিয়ালে

অসমী আইকে মোৰ

কেতিয়া বুজিব কেতিয়া কান্দিব

থাপনা থাপিব আইকে কোনে

আই মোৰ ঐ...। ❦❦❦

হায় হায় মাৰি দিলা

কথা/সুৰ : জুবিন গাৰ্গ, 'কমাল'

খিৰিকী মেলোঁতেই চকুৰ প্ৰচাৰত
দেখিলোঁ তোমাকে বেলিৰ পোহৰত
বিজুলী বিজুলী চকুৰ আঘাতত
জীয়াই জীয়াই মাৰিলা
হায় হায় হায় মাৰি দিলা
হায় হায় হায় কিনো লীলা
হায় হায় হায় কি কৰিলা
হায় হায় হায় খুলি খালা
পদূলি মুৰতে আবেলি আবেলি
কাৰ বাবেনো বাটে চোৰা
চোতাল সাৰোঁতে চকুৰ পাকোঁতে
কিহেৰে ইচাৰাতি
ভাবি ভাবি মোৰ পকিলে চুলি
সোনকালে মোক কোৱা খুলি
কৰিছো কোৱা মোক নকৰা ধেমালি
নহ'লে মৰিলো এই বেলি।
নদীৰ পাৰতে পানচৈ ঘাটতে
একেলগে বহি সাধু শূনা
মাঘৰে মেজিতে হাত সেকি সেকি
ক'ত ৰাতি গ'ল ভাবি চোৱা
নাহে জানো উৰি একোকে মনলে
কিয়নো পাহৰিলা তুমি কোৱা
দিহিঙে-দিপাঙে তোমাকে বিচাৰি
মনে বিনাই আছে চোৱা। ***

তুমি সুবাস অসমীৰে

কথা/সুৰ : জুবিন গাৰ্গ
'কমাল'

তুমি সুবাস অসমীৰে
তুমি সুবাস সৃষ্টিৰে
তুমি প্রকাশ মুকুতিৰে
সঁচা নিৰ্ভাজ সপোনৰে
তুমি সাহস জীৱনলে
মৰণকো জিনিবলে
তুমি পোহৰ যুগে যুগে
নানা জাতিৰ নানা ৰূপে
ৰূপে ৰসে নাচে গানে
অভিনৱ শত শত ছন্দে
তুমি সুবাস অসমীৰে...।।

লুইতৰে দুয়োটি পাৰ দুভৰিতে কঁপোৱা
এতিয়া কাহিনী হ'ল মুখে মুখে ৰোৱা
চহৰ নগৰ গাঁও ভেদী স্পন্দন হৈয়ে ৰোৱা
তোমাৰ চৰণ বুকুতে লৈ আমি অসমীয়া
তুমি গুৰু কলাগুৰু।

সুন্দৰৰ পোহৰেৰে আজি আমাক জগোৱা
সোণৰ অসম গঢ়িবলে পথ দেখুওৱা।
তোমাৰ পথেই পথ আমাৰ
চিৰ যুগমীয়া
তুমি গুৰু
কলাগুৰু। ❀❀❀

দুপৰৰ মোহনাত

কথা : দিগন্ত ভাৰতী
'কমাল'

দুপৰৰ মোহনাত দেহাটি উতলা
কমালেৰে বেলিটো বেৰো
চুৰিয়া চোলাযোৰ ঘামতে তিতিলে
ভাগুৰে লৰালে জীও
ৰ'দ হালিব গধূলি বিহকে গাম
তোলৰে মাৰি ঘূৰাই গোবিন্দাই ৰাম।
সোণে বাখৰ চেনেহী মোৰ
আছানে বাট চাই সাজি কাছি
লগ পোৱাৰ হেঁপাহতে
উঠিছে নে বুকু নাচি নাচি
দুখনকৈ তামোল খোৱাৰে বাট
মুনিচুনি বেলি ওলামগৈ তাৰ ॥

বা ৰিব্ ৰিব্ বতাহতে
সপোন ৰহেদৈ হিয়াত বহে
কিনো সুখিম কিনো কবি
সেই ভাবনা মনত গৰে
বেলি জাগে জাহে জা মোকো লৈ
তোৰো ঘৰ মোৰে খোজ পশ্চিমলৈ ॥ ~ ~ ~

কিদৰে বখাই থওঁ

কথা : দিগন্ত ডাক্তাৰী
'কমাল'

কিদৰে বখাই থওঁ
মনতো যায় তোমালে
ক্ষমা কৰা মোৰ প্ৰেমক
একো বাধাই নামানে
দিন গধুৰ ৰাতি কাতৰ
তোমাক সপোন অবিহনে
ভালপোৱা চিনিছে মই
সি জীয়াই আছে মাথোঁ দিবলে।
চকুতে দুচকুলৈ প্ৰেমৰে জুই জ্বলিছিল
তুমি কোৱা প্ৰতি কথাত
দোমোজা মোৰ ভাঙিছিল
ভেনে কিয় মোৰ গান
দুখত কোলাত তুলি দিলা
হালি পৰা হেঁপাহত
কি আছে কি নাই নেচালা
দিওঁ বুলি দি গ'লা
ভাল পোৱাৰ এবাট বিৰ
সিৰে সিৰে দিয়ে আজি
সি মৰণৰে আশিস
এৰি এৰি সকলোটি
পালে কিনো নেদেখা
হালি পৰা হেঁপাহত
কি আছে নোচোৱা। ❀ ❀ ❀

স্বৰ্গদেউ চুকাফা

কথা : মানস বৰীন
‘কমাল’

১২শ ২৮ চনত আহিছিলে ঐ
 অসমৰে বৰভেটি বান্ধিছিলে ঐ
 খামতি বৰাহি মৰাশ কাছাৰীকে লৈ
 সাত-ৰাজে কৰিছিলে মৰমেৰে ঐ
 স্বৰ্গদেউ চুকাফাই আঁকিছিলে ঐ
 বৰ অসমৰে ছবি যতনেৰে ঐ
 টুকুৰা টুকুৰা আজি সেই ছবি ঐ
 বৰ অসমখনি সাতভনী হ'ল।
 বৰগীত ভটিমা পাতনি মেলিছিলে
 শংকৰে মাধৰে জাতিটো গঢ়িবলে
 কীৰ্তন দশম নামঘোষা অংকীয়া ভাওনা
 জাতিটোক ভাষাটোক জিনিবলে জগতকে
 আজি চোন সকলো আশুৰিহে গ'ল
 মই কোঁচ কাৰ্ৰবি, মই বড়ো হ'ল
 কিনো ভুল কতে ব'ল ভাবিবৰে হ'ল
 অসমীয়া হ'বলৈ কোনোৱে নৰ'ল।
 স্বৰ্গদেউ চুকাফাৰ সপোন ভাঙি গ'ল
 বৰ অসমখনি সাত ভনী হ'ল।

বিশ্বু জ্যোতিয়েও ক'লে লুইতৰ পানীয়ে
 পাহাৰ আৰু ভৈয়ামে ভূপেন মামাই গীত জুৰে
 জাতিটোক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিবলে

আজিচোন সকলো আঁতৰিহে গ'ল
 দিচাঙৰ ডেকাটি মিচিং হৈয়ে বল
 জাতি এটা বোলোঁতেই জাতি হ'ল
 ভাষা এটা বোলোঁতেই অসম ভাঙি গ'ল
 ককালতে টঙালিখন বান্ধিবৰে হ'ল
 আকৌ এবাৰ অসমীয়া জাগিবৰ হ'ল। ✽✽✽

অমানিশা সাৰে আছে

কথা : ইবচনলাল বকৰা, 'কমাল'

অমানিশা সাৰে আছে
 আৰু সাৰে' আছোঁ মই
 এটি ছগা উৰি আছে
 কেনি জ্বলিছে হৃদয়
 নাই শোৱালি নাই
 বকুলেও ঝতুলে আছে যে বৈ
 খুলি খুলি পাহি সৰা
 স্মৃতিয়ে মাথোঁ যাতনা বিলাই।
 দূৰ পোহৰ, দূৰ প্ৰহৰ
 দূৰ তৰাৰো চহৰ
 যেন নিখৰ মন জঠৰ
 দিশহাৰা হ'ল চফৰ
 চায় ছবিকে হায়
 কৰিছো নেদেখাজনক দোহাই
 গলি গলি নদী হোৱা
 চকুলোৱে যাচে সাগৰ থিয়াই
 হাঁহি সাথৰ
 চকু বাথৰ
 চুমি বুকু হ'ল পাঠৰ
 মিঠা মাতৰ মিঠা আদৰ
 মিঠা আঘাত হ'ল প্ৰাণৰ
 নিনাদেৰে আৱাহনী বিয়পাই
 কঁপি কঁপি কান্দি উঠা কলিজাই
 আজি পৃথিৱী কঁপাই
 পৃথিৱী কঁপাই
 পৃথিৱী কঁপাই।। * * *

।। জুবিন গাৰ্গৰ জনপ্ৰিয় হিন্দী গীত ।।

য়া আলি বেহেমবালী

কণ্ঠ : জুবিন, 'গেংষ্টাৰ'

য়া আলি বেহেমবালী য়া আলি য়াৰ পে কুৰবা
 হেঁ, চডি য়া আলি মগৰবালী
 য়া আলি, য়ে মেৰি ঝা য়ে জিন্দেগী
 ইন্ধ পে হা, মিটা আ দু, লুটা আ দু, মে য়ে আপনি খুদি,
 য়া পে হা লুটা আ দু, মিটা আ দু, মে য়ে হাচতি,
 য়া আলি বেহেমবালী য়া আলি য়াৰ পে কুৰবা হেঁ চডি
 য়া আলি মগৰবালী য়া আলি আলি য়ে মেৰি ঝায়ে জিন্দেগী।

মুখে কুছ পল হে পুৰবত কে ফাকি হাম কে হি চাহত কে
 বেহে বেচেন দিল কবটক মিলে কুছ পল হেঁ ষাট কে
 চাহত পে ইন্ধ পে হা মিটা আ দু, লুটা আ দু, মে' আপনি খুদি
 য়াৰ পে হা লুটা আ দু, মিটা আ দু, মে য়ে হাচতি
 য়া আলি বেহেমবালী য়া আলি য়াৰ পে কুৰবা হেঁ চডি
 য়া আলি মগৰবালী য়া আলি আলি য়ে মেৰি ঝায়ে জিন্দেগী।

বিনা তেৰে না এক পল হ' না বিন তেৰে কডি কল হ'
 য়ে দিল বন জায়ে পখৰ কা না য়েচেমে কই হালচাল হ'
 চনম পে হা ইন্ধ পে হা মিটা আ দু, লুটা আ দু, মে আপনি খুদি
 কচম চে হা লুতা দু, মিটা আ দু, মে য়ে হাচতি
 য়া আলি বেহেমবালী য়া আলি য়া পে কুৰবা
 হেঁ, চডি য়া আলি মগৰবালী, য়া আলি,
 য়া আলি, ঝা য়ে জিন্দেগী
 নে না নি না নে...।

ইস্ক নামাজি...

কণ্ঠ/সুর : জুবিন, 'প্রিবেছ'

ইস্ক নামাজি ইস্ক হে কাবা কবলে' ইস্ক কা ছাজদা
ইস্ককা ব-কুবা চবছে উচ্চা ববদি ইচ মে বাচতা
ইস্ক বুলুম ভি হে, ইস্ক মাঝা ভি হে, ইস্ক চিতম ভি হে' ইস্ক চাজাভি হে,
য়ে দুবা কিচক' অ'হি জানে...

ইস্ক নামাজি ইস্ক হে কাবা কবলে' ইস্ক কা ছাজদা ॥

জিচনে ইস্ক কা দবদ চমায়ে
অ' দিল চুখ কা চাগর হে'
যৌ এক বার ইস্ক মে' ডুবা
চাহ কব ভি না নিকলা হে',
এক ডবিয়া মে এক মতি হে,
ইস্ক ক' তকলিব ভি হ'তি হে'
প্যাৰ কে পাবন ভাগ মে'।

ইস্ক নামাজি ইস্ক হে কাবা কবলে' ইস্ক কা ছাজদা ॥

ইস্ক মহব্বত অ' ক্যা জানে
জিচনে কভি না ইস্ক কিয়া
দবদে উলফত মে' ভি মাঝা হে'
ইস্ক ঘুন মে' নে' ইচিকা প্যাৰ
য়ে ববত হি বাধা কিচমত চে মিলে
য়ে থা য়ে জেহেব বগ বগ মে' চলে
চবচে হে বেহে আনজানা...

ইস্ক নামাজি ইস্ক হে কাবা কবলে' ইস্ক কা ছাজদা
ইস্ককা ব-কুবা চবছে উচ্চা ববদি ইচ মে বাচতা
ইস্ক বুলুম ভি হে, ইস্ক মাঝা ভি হে, ইস্ক চিতম ভি হে' ইস্ক চাজাভি হে,
য়ে দুবা কিচক' অ'হি জানে... * * *

ভিনি ভিনি ভৌৰ...

কণ্ঠ/সুৰ : ছবিন
'দ্বিচ্ছ'

ভিনি ভিনি ভৌৰ ভ'ৰে ভাজৌ
 বাম বাম বাম বাম
 মাংগে যেহি বৰ চভিক' গলেচে লগায়ে
 বুদ্ধি কি শুদ্ধি কৰে নাম যে
 বাম বাম বাম বাম
 আৰ'ইসি নাম ক' মিলকে
 হম ধাঁয়ে-গায়ে

অ' আপনা হয় হ' অ' আজনবী
 মনচে মে'ৰে প্যাৰ পায়ে চভি
 বিষ্টকে ফুল'চে যে ধৰকণে মেহকায়ে
 ভিনি ভিনি ভৌৰ ভ'ৰে ভাজৌ
 বাম বাম বাম বাম
 মাংগে যেহি বৰ চভিক' গলেচে লগায়ে।

জিচনে বচে ধৰতি অন্ধৰ য়াহা
 জিচনে বচে পৰ্বত সাগৰ য়াহা
 জিচ ব্ৰহ্মা চে মোক্ষ হে হাম উচি মে চমায়ে,

ভিনি ভিনি ভৌৰ ভ'ৰে ভাজৌ
 বাম বাম বাম বাম
 মাংগে যেহি বৰ চভিক' গলেচে লগায়ে। ***

বিগ ব্রাদার

কণ্ঠ : জুবিন

জাগ লাল লাল লাল লাল
 লাল লাল দিখে হে মুঝকো
 জাগ লাল লাল...
 তেবে ইঙ্ক চে মালামাল তেবে জাগি
 তেবে ইঙ্ক চে মালামাল কেহে তেবে জামাল
 জাগ লাল লাল লাল লাল
 লাল লাল দিখে হে মুঝকো

জিন্দেগী কদম কদম পে দেতি হয়
 ইউ কো ধোকা, উচকি বাত বনজাতি হয়
 জো না গবায়ে মৌকা
 হতি হো জিত উচকি জিচে জিত পে ভবছা
 জিন্দেগী কদম কদম পে
 দেতি হো যু কৌ ধোকা
 উচকি বাত বনজানি হো
 জো না গবায়ে মৌকা

তু চচ কে সাথ হে তো
 খোদা হো তেবে সাথ

দুব না হো জিচকো উচে
 তিন কে কা চাহাৰা

তেবে না তুমকো পৰেগা

গৰ্ভ চাহো তুম কিনাৰা
লাগে নিচানা পে জোগি
বদলেগি তো বহি তকদিৰ
সচকি বাহে চলনেবালি
বীৰ কহে উচে যিৰ ফকিৰ
জাগ লাল লাল লাল লাল
লাল লাল দিখে হে মুঝকো ॥ ❁❁❁

প্যাব কি ছইড এফেক্টছ

কষ্ট : জুবিন

জানে ক্যা জানে মন বাব্বা
 জানে ক্যা জানে মন বাব্বা
 আখিয়ন মেৰে চাবন চাৰা
 আখিয়ন মেৰে চাবন চাৰা
 জানে ক্যা জানে মন বাব্বা,
 আখিয়ন মেৰে চাবন চাৰা,

চৌগন আচল চৌদা হোৰ হোৰে,
 চাঙ্কন আচু বন মে ক্যা জোৰ হোৰে,
 ক্যা জোৰ হোৰে
 অপনে জিয়া পে
 মনকো মনালে মনচাৰা
 জানে ক্যা জানে মন বাব্বা,
 আখিয়ন মেৰে চাবন চাৰা,

পবন পূৰ্ব মে ইউ উৰতা যাবে,
 বাটোৰা ছান্দা চে মন জুৰতা জাবে,
 অবে হাবা কা
 জো কা ফিৰ এইচা টুটে পটন কি দৰচা
 জানে ক্যা জানে মন বাব্বা,
 আখিয়ন মেৰে চাবন চাৰা,

আহি চি ইউ

কণ্ঠ : জুবিন

চুভা চুভা যে ক্যা হ্বা
 না জানে কিউ অব মে হাবাও মে
 চল বহা হ
 নই চুভা নই জগা নই তবা চে
 নই দিচাউ মে চল বহা হ
 নই নই হো মেবি
 নজব য়াহে নজবে নই
 না দেখতে খাব মে চল বহা হ
 চুভা চুভা যে ক্যা...

নই নই নজব মে দেখতা হ
 যে গুণ গুণাতা হ আচমা য়া মুঝকো
 বাতি ফিজা জাহা কে চাথ মে চল বহা হ
 চুভা চুভা যে ক্যা হ্বা...

জো অন্ডি হো উচকো জিলে
 জো জিয়া বহ জি লিয়া
 বহ নাছা হো এক নয়া জো
 না কিয়া তো ক্যা জিয়া
 হবপল কো পিকে অগব
 দিল না ভব লিয়া
 চুভা চুভা যে ক্যা হ্বা... ॥ ❁❁❁

উবতে পবিন্দো

কণ্ঠ : জুবিন

উবতে পবিন্দো কে চং ইচক'ভী উবলে দো
নীলে নীলে বাদল কা বং ইচক' চুনে দ'
দুনীয়া কে পিঞ্জবে কা যে ভী পবিন্দো হো
য়ে ভি ত' যে ভী ত' আশা কা বন্দে হো
উবণে দ' উবণে দ' উবণে দ' অ'...

ডাল পৰ বুমতে পট্টো মে জানা হো
ফুল' মো কলিয়ো মো মলি কী চান হো
আচমান কা মকান ইচনে বনায় হো
ইচকে হী নুৰ কা অঙ্ক অনচান হো
য়ে এক এইচা কেলেশান
খত্বে মো জেইচে চমুন্দৰ
উবণে দ' উবণে দ' উবণে দ' অ'...

মঙ্ক হো যে মলং পব্বা কোয়ি নহি
য়ে খুলা আচমান ইচকি ভি হে জামিন
ইচকি বে গুজব কা হে যে হমচফৰ
জিচ জগহ দিল কবে বন্ধতা হো বচ বহি
উমব ভব জাগা না চোয়া
য়ে অপনি ধু মেজো খয়া
উবতে পবিন্দো কে
নীলে নীলে...
দুনীয়া...
য়ে ভি তো...
উবণে দ' উবণে দ' উবণে দ' অ'...

জিন্দেগী কহি গুম হে

জিন্দেগী
কণ্ঠ : জুবিন

জিন্দেগী কহি গুম হে
উচকী যাদ' মে
উচকা হি মঞ্জব হে
মেবে দিন বাত মে
মেবে খুদা উচে বতা

লমহা লমহা ইউ ধুন্দে
বচ উচক' য়ে নজব

জনে কেইচা হে উচকী চাহত কা অচব
চাবে ফলক মে চাৰি জমিন পে
মানা উচিক' চনাম অ'... অ'
মেৰি বাফায়ে মেৰি দুনীয়া
বহি হে মেৰা কৰম
মেবে খুদা...
উচে বতা...

চুনি চুনি থি বাহে

জো মুচকুৰাশে লগি

বাতো জ' আন্দেৰি বহ জিল মিলানে লগী

ব' মেৰি আচিকি
ব' মেৰি দিল হে'
ব' মেৰি চাচে
ব' মেৰি জিন্দেগী

মেৰি খুদা...

উচে বতা... * * *

জীয়া লাগে না

জিন্দেগী
কণ্ঠ : জুবিন

জীয়া লাগে না মেৰা কহি ভী তুঝ বিন
দিন বো নহি বাবু জৰা ভী ইন দিন
উৰণে লাগা হু আচমান পে অব তো
পৰ হে অধুৰি যে খবাইচে তেৰে বিন
দুৰি কভি তেৰি অব না চহি জায়ে
অ' মাহে চব তুঝ বিন কৰু মে ক্যা
দেখ নজৰ তচবুৰ কি হৰ এক পল
হ' কাফিয়ত কুচ এইচি তু চাখ চাখ চল
তেৰা-খায়াল বোচন বহে খায়াল মে
এহ্‌চাচ বন কে ইউ মেৰি চাচো মে ধল
জাজ্বাত পে মেৰে চাহে বেখুদি
আঁখ পে নিচান দিদাৰ কে
দুৰি কভী অ...

হে মকচৰ চি চৌৰ জৰা য়ে জিন্দেগী
লমহে গুজৰ দু ইস্ক মে হাচি খুচি
জবটক বহে জাহা মে চলে চিলচিলে
য়ে চিলচিলা হে দৰ অচলে ব'হ হে বন্দেগী
নস্ক কদম তেৰে বচ হৰা পে হো
চবনম গলে লগে প্যাৰ চে
দুৰি কভি তেৰি অ'...। ***

নজবে কবম হো

জিন্দেগী
কঠ : জুবিন

দিল কা চুকর হো তু আখ' কা নুব হো
উটনা হো পাচ মেবে জীতনা তু দূব হো
হোগা তুজ বিন না এক পল মেবা

.....

নজবে কবম হ' মুঝপে খুদাৰা
মেৰি তলব হো তু মেবা জুনুন
তেৰি ঝলক কহ কা চুকুন
তুঝে জুদা জিন্দেগী কুচ নেহি
দিল কে তুঝ আইনে মে ঝাখু
হোগা তুঝ বিন না এক পল মেবা,
নজবে কবম হ' মুঝপে খুদাৰা
তু জো চলে মেৰি চাচে চলে
চুবহ উগে ঔব চাম ধলে
তু হো মেবে চাখ তো হম চফর
কখ পে হারাবো কে চাচে জলে

হোগা তুঝ বিন না এক পল মেবা গুজাৰা
নজবে কবম হো মুঝপে খুদাৰা
দিল কা চুকর হো তু আখ' কা নুব হো
উটনা হো পাচ মেবে জীতনা তু দূব হো
হোগা তুজ বিন না এক পল মেবা। ~ ~ ~

জীয়া বে জীয়া বে

জিন্দেগী
কঠ : জুবিন

কব চে বুলায়ে দিল দেকে চপায়ে বে
বাস্তা নিখবে দিখবে দিল পলকে বিচায়ে বে
উজল নিগাহো চে
তু কাহা কাহা আজা বে যাহা
জীয়াবে জীয়াবে, লাগে না জীয়াবে।

মঞ্জব মঞ্জব বেত কা সাগব
দিল এক প্যাচা বাহি
চবঝ নাজাঝা এক না দেখা
জবচে মিলিহে জুদাই

জিচম হ মে তু জান হে মেবি
বেখুদি আচিকি হে মেবি
তেবে বিন কুচ না ভায়ে লৌট আ
জীয়া বে জীয়া...

খাবাব হাচিন জে', চনখেবে হ'
চৌব গয়ে, চব নেনা
পল পল মৌব মৌব কে ধলতী হে
কালি ঘনেবি বেনা

জীচম হ মে তু জান হে মেবি
জিনে কী বজহ হে মেবি
তেবে বিন কুছ না ভায়ে লৌট আ
জীয়া বে জীয়া...। ~ ~ ~

জুবিনৰ হাতত আস্তৰিকতাৰে

□ দেৱশ্ৰীসাদ তালুকদাৰ

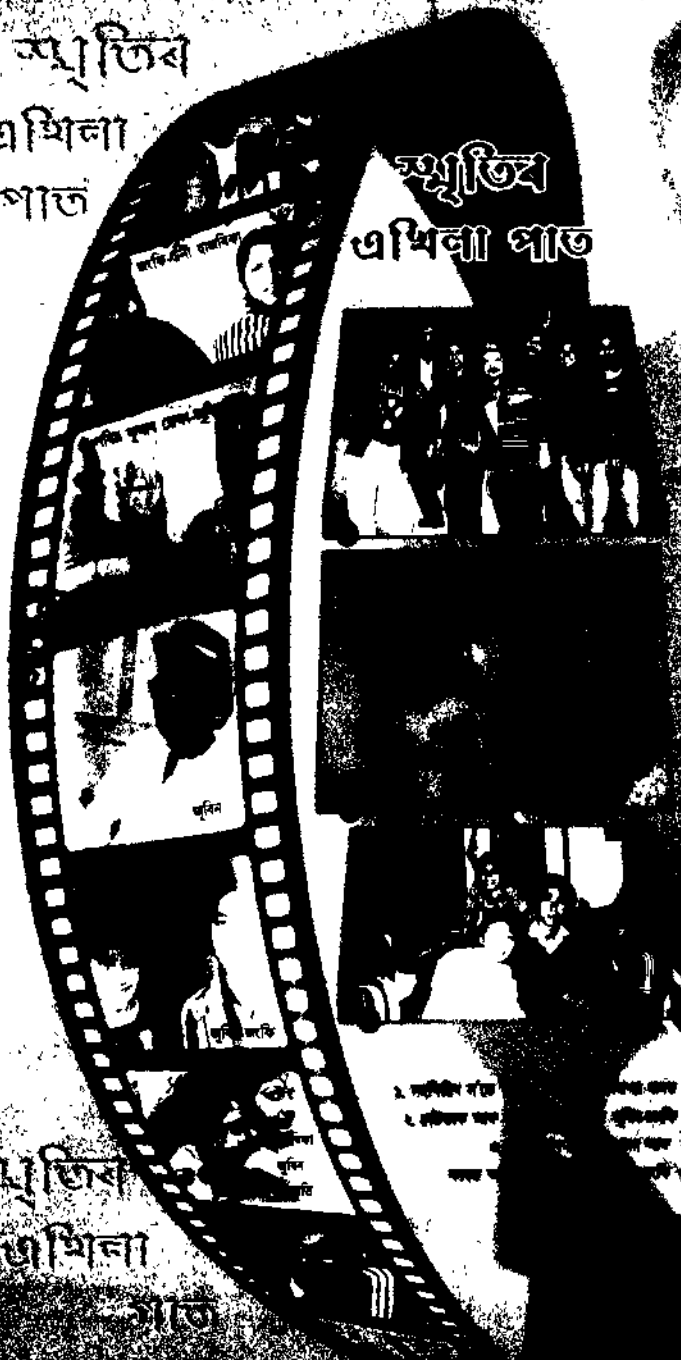
এটি তৰাই পোহৰালে তোমাৰ মুখ
তাকে দেখি উজলি উঠিল
অনেক তৰা
ঠাহ খাই পৰিল তৰাৰে বাতিৰ আকাশ
তৰাৰ পোহৰ চুবলে হাত মেলিলে
বাজি উঠে গুণ গুণ গুণ
তোমাৰে গান
তোমাৰ গান
নিৰলতো বাজি থাকে
বুকুৰে বুকুৰে
তোমাৰ গানে
ছবি হৈ
ধৰা দিয়ে, অনুভৱী মনে
কবিতা কবিতা লগা গানে
সাৰে আছে প্ৰতি
পলে পলে
প্ৰতিটো ঋতুৰ
অহা-যোৱা বাটে বাটে।

স্মৃতিৰ

এখিলা

পাত

স্মৃতিৰ
এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ এখিলা পাত

স্মৃতিৰ

এখিলা

পাত

জীৱনৰ দুখৰীয়া চন্দৰ স্মৃতি

জীৱনৰ দুখৰীয়া চন্দৰ স্মৃতি: প্ৰথম সাক্ষাৎকাৰত চন্দু চৌধুৰী (বোম্বাই) আৰু
 সন্দু চৌধুৰী (বাৰ্ণাটক)

সন্দু চৌধুৰী সন্দু চৌধুৰী, চন্দু চৌধুৰী, চন্দু চৌধুৰী আৰু চন্দু চৌধুৰী (বোম্বাই)

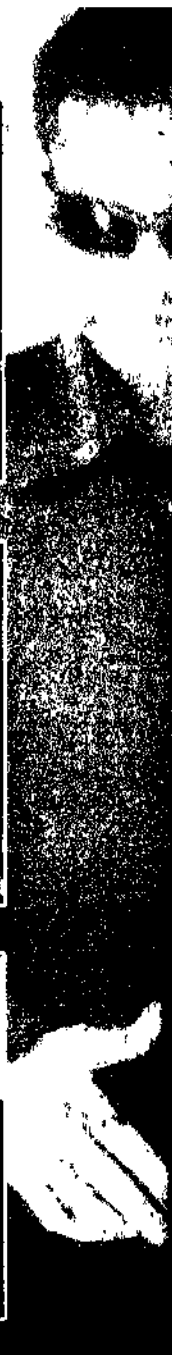
॥ সময়ৰ ডেউকাত জীৱন... ॥

'সময়' প্ৰতিবেশিতৰ সময়ত হৰে শাসনাৰ জৈন, বৌদ্ধ, হিন্দু, মুছলিম

সময় কি প্ৰকাৰে সূৰ্য শাসনাৰে পোহৰিত হৈছে, তাই বিহীনৰ সময়ত জীৱন হৰে

॥ कपाली पर्दाब सोपाली स्मृति ॥

'दुमि मेरे आरे' मेरे हतिर दुमि कर्ण अरु मेरेका हतिर

'दुमि' हतिर दुमि कर्ण अरु मेरेका हतिर

'दुमि' हतिर दुमि कर्ण अरु मेरेका हतिर

জুবিনৰ পৰিয়ালৰ ফটোগ্ৰাফীক কলাজ

পানি কোৱা সজীৱক বিলায়ে পঠোৱা
জুবিনৰ পৰিয়ালৰ স্বত্বাধীন পৰা হাতে হাত, হাতী, হেঁচাল.

হেঁচাল, হাত, হাত, হাতী, পৰী পৰিষ্কাৰ কৰা

হাতী হাতী হাতী হাতী হাতী

॥ মনলে উভটি জ্বাছে ল'বালি ॥

শিখ-মাতৃ মত সোমজাল কুলে সত্বপকল সৈতে নিত মূলি, জটী মত মত

সমসতা সৈত : সৈতকম সৈতক মূলি মত জটী

সংগীত সাবোিবত আমি সাংস্কৃতিক সেনানী

কাব্য মই, গান মই
 নন্দ মই, হৃদ মই
 মূৰ মই, তাল মই
 নৃত্য মই, লয় মই

সংগীত সাবোিবত আমি সাংস্কৃতিক সেনানী

॥ पार्थी मेला अतीतक किम्वद पार्श्वो...॥

पार्थी मेला अतीतक किम्वद पार्श्वो...॥

